C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_11-Mysn_impasybl.pdb

PDB Name: Asprin Robert-Mysn impasybl
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.5.2007
Modification Date: 27.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Asprin
Myšn impasybl aneb Svérázný mýtus.

Kapitola první
„Tak jsme tu zas!“
C-3PO

Když můj učitel,mistr Aahz nadává a vztekle káže o tom, jak jsem hloupý či jak jsem něco pokazil, předvedu obvykle na svou obhajobu a usmíření velkou šou. V podstatě mě to ale nijak moc nevzrušuje. Beru to jako součást běhu života a vlastně daň za to, že se učím magii.
Především je tu fakt, že je Aahz starší a zkušenější, mnohem zkušenější. Je zběhlý dimenzionální cestovatel, zkráceně „démon“, a v porovnání s jeho znalostmi a zkušenostmi jsem opravdu hloupý a naivní.
Dále je třeba zmínit skutečnost, že pochází z Pervu, z dimenze, jež je známa svými výbušnými a nepřátelskými obyvateli. Ostatní dimenzionální cestovatelé se Pervu a zeleným šupinatým Perfektům vyhýbají na sto honů.
K tomu ke všemu býval sám Aahz, kdysi výborným čarodějem, ale když jsme se setkali, své schopnosti ztratil (viz Další prima mýtus). Když mě pozoruje při našich lekcích magie, jak vše zbabrám a koktám při tom, co jemu připadá jako to základní a nejjednodušší zaklínadlo, a ještě navíc si celou dobu musí uvědomovat, že je na mně v oblasti magie prozatím zcela závislý, není se co divit, že je čas od času drobet podrážděný.
Chápu jeho pocity a beru je ve chvíli, kdy dělám něco, co je pro něj hloupé. Když dělám něco, co mně přijde zpětně hloupé, to je naprosto jiná záležitost.
Byli jsme uvelebeni v královském paláci Possiltského království a užívali si mého pohodlného místa dvorního čaroděje, které jsem získal po vstupním pohovoru pod Aahzovou taktovkou. Vlastně si jej užíval spíše Aahz.
Pro něj znamenalo útulné bydleníčko a stálý, velice tučný plat. Pro mě to byl život stále v blízkém kontaktu s mrzutým démonem, jehož jedinou starostí se zdálo být mě cvičení magie, a to dnem i nocí.
Ani není třeba zdůrazňovat, že to člověka za chvíli omrzí. Od okamžiku, kdy jsem se dal k Aahzovi do učení, jsem zažil několik dobrodružství, která povzbudila mou chuť cestovat. Toužil jsem zažít zase něco vzrušujícího. Aahz ale neoblomně odmítal dát mi i první lekci v cestování dimenzemi. Říkal, že s mými skrovnými magickými schopnostmi je velice nebezpečné cestovat sám.
Vtom mě napadlo něco opravdu hloupého. Rozhodl jsem se zkusit Aahze převézt a lstí jej přimět, aby mě vzal zase na toulky dimenzemi.
Dostala se mi do rukou věcička, jež mohla být pravě tou správnou jízdenkou. Když se mi jednoho odpoledne zdál Aahz trochu znuděný, vybalil jsem to na něj.
„Aahzi,“ oslovil jsem ho a podával mu složený kousek pergamenu, „myslím, že by ses na tohle měl mrknout.“
Aahz vrhl na ten kus papíru v mě ruce pronikavý pohled, jako by ho to mělo kousnout. A věřte mi, když se někdo z Pervu na něco zadívá, stojí to za to.
„Co to má bejt?“
„Vypadá to jako mapa,“ pokrčil jsem rameny.
Popravdě řečeno jsem věděl docela přesně, že to je mapa. Když jsme onehdy s Tandou skákali z jedné dimenze do druhé a sháněli dárek pro Aahze k narozeninám, nějaký žebrák na rohu ulice mi tuhle mapu nabídl. Jelikož byla Tanda zrovna zabraná do nějakého jednání s místním obchodníkem, koupil jsem tu mapu za pár babek a myslel si, že to bude srandovní dáreček. Nacpal jsem ji do pouzdra u pásku a pak na ni v tom shonu okolo Velkého Mače o tři dimenze dál zapomněl. Vlastně se to dalo dobře pochopit, jelikož tam Tanda skončila uvězněná a naším hlavním cílem bylo její vysvobození. K tomu vedla jen jedna cesta - vyhrát Mač, zapomenout na mapu bylo tedy zcela odůvodněné. Má mysl byla zaměstnána poněkud jinými starostmi.
Když jsem se ale dnes probíral ve svém pouzdru a něco hledal, objevil jsem ji. Protože jsem opravdu neměl tušení, k čemu byla dobrá, považoval jsem ji za dobrou návnady, aby mě Aahz vzal znovu cestovat dimenzemi.
Aahz se ale pořád nějak neměl k tomu, aby se pergamenu dotknul. Hodil hlavou směrem k ohni,
„Hoď to tam a pak se vrať ke cvičení.“
„Už jsem hotový,“ odvětil jsem.
„Ty nemáš cvičení nikdy dost.“
Přešel jsem jeho poznámku a pokračoval.

Kromě toho jsem za tu mapu zaplatil slušné peníze.
To byl můj trumf. Jestli je na světě něco, co Aahz nemá rád, pak je to utrácení peněz. Pokaždé se na mě hrozně rozzlobí, když si můj drak Glíp hraje a něco přitom rozbije. Náklady na opravu jsou totiž samozřejmě strženy a mého platu. Jakmile se jedná o mě peníze, Aahz má vždy vše pod dohledem. A když ho tak poslouchám, vždycky jsme na mizině a na pokraji hladovění.
„To je určitě nějaká habaďúra," řekl a otočil se. „To jsi celej ty, jen utrácet peníze."
Zamračil jsem se. Asi to nebude tak jednoduché, jak jsem si myslel. Obvykle skočí po jakékoli příležitosti vydělat peníze.
Pak mi došlo, že jsem mu neřekl, kam ta mapa vede.
„Aahzi," oslovil jsem jeho záda.
Nepohnul se. Místo toho jen dál zíral z okna na dvůr.
„Aahzi, fakt by ses na to mohl mrknout. Ta mapa vede ke stvoření, kterému se říká kráva."
„Jo?" řekl užasle Aahz a zakroutil hlavou. „Pamatuješ, jak jsme byli naposledy v Bazaru na Pakle? Odkaď myslíš, že byl ten steak, kterej jsi jedl?"
Zíral jsem na něj. Netušil jsem, že se steaky dělaly ze zvířat, kterým se říkalo krávy. Pstruh je ze pstruha, losos z lososa ,a kachna z kachny. To mělo svou logiku.Kromě toho v této dimenzi žádné krávy nebyly. Alespoň já jsem nikdy žádnou nepotkal.
„No," poznamenal jsem, zatímco jsem hleděl na pergamen, který jsem svíral v ruce, „tahle mapa vede ke zlaté krávě, která žije ve zlatém paláci a dává zlaté mléko."
Aahz se pomalu otočil, aby na mě nevěřícně zíral. Měl přitom přimhouřené oči, jako kdyby se snažil přijít na to, jestli si dělám legraci nebo ne. Pak byl dvěma dlouhými kroky u mě a vyrval mi mapu ze sevření.
„Takže takové zlaté zvíře vážně existuje?" zeptal jsem se, zatímco můj učitel studoval ten papír.
Neodpověděl, a tak jsem zůstal stát a pozoroval ho, jak do mapy zírá. Vlastně byla docela divná. Neukazovala žádné cesty a silnice, ale spíše dimenze, energetické body a víry. Většině z toho jsem vůbec nerozuměl, nebyla tam skoro žádná jména. Zato tam byla naznačena spousta skákání z jedné dimenze do druhé, čemuž jsem také nerozuměl. Kdysi mi Aahz vyprávěl, že existuje tolik dimenzí, že nikdo neví jejich přesný počet. Při skákání z jedné do druhé je potom velmi jednoduché se v nich ztratit a nikdy nenajit cestu zpátky. Poté, co jsem s Tandou absolvoval náš nákupní výlet do třiceti nebo čtyřiceti
dimenzí, jsem mu začínal věřit.
Nakonec na mě z výšky shlédl a nasadil jeden ze svých zamračených obličejů. A když se Aahz mračil, což bylo po většinu času, vypadal jako nějaké vzteklé zvíře. Když na jeho zelenou pokožku, zářící oči a ostré zuby nebyl někdo zvyklý, mohlo ho to slušně vystrašit. Naštěstí já jsem tomu již přivykl.
„Takže, kde přesně si k tomudle přišel?" zamával mi před nosem pergamenem.
„Koupil jsem to od nějakého chlápka na rohu ulice," odpověděl jsem, „Myslím, že to byl žebrák."
„Ve který dimenzi?"
„Nemám tušení." Pokrčil jsem rameny. „V jedné z těch mnoha, co jsme navštívili s Tandou. Můžeš se zeptat jí."
V tu chvíli se Aahz zamračil ještě víc.
„Co tě přinutilo to kupovat?"
Znovu jsem pokrčil rameny.
„Upřímně řečeno nevím. Myslel jsem, že by to byl fajn dáreček k tvým narozeninám. A ten chlápek tvrdil, že jsem první cestovatel po dlouhý době, kterej by mohl bejt schopnej ji využít a ve zdraví o ní vyprávět."
„On odhalil tvé proměňovací kouzlo?" zeptal se Aahz a probodával mě pohledem.
Snažil jsem se vzpomenout si na ten den. Použil jsem své standardní proměňovací kouzlo, což v té dimenzi nebylo nic nesnadného. Většina jejích obyvatel stála na dvou nohou a měřila čtyři stopy. V porovnání s jednou předcházející dimenzí, kdy jsme byli s Tandou proměněni za slimáky, byla tohle hračka. Ale ten žebrák mě jednoznačně vytipoval z davu a sám se svými pěti stopami mezi těmi malými lidmi také mírně vyčníval z davu.
Podíval jsem se na Aahze a kývl.
„Možná. Ale nevím jak."
Aahz znechuceně mávl rukou.
„S někým tak nezralým, jako seš ty, mladej, to jde tisíci způsoby."
Neřekl jsem na to nic. Nemělo ani smysl se pokoušet nějak hájit můj talent. Tenhle typ konverzace Aahz vždycky vyhrál tím, že mě přinutil zkusit něco, co jsem ještě neuměl. A tak to bylo se vším, když přišla řeč na magii. Ale proměňovací kouzlo je to nejlepší, co dovedu.
Aahz chodil s mapou v ruce sem a tam, až se vrátil zpátky k oknu. Jen tam tak stál, hleděl z okna na dvůr a nechal ticho v pokoji houstnout a houstnout. A jestli jsem něco nenáviděl, tak to byl zvuk někoho, kdo přemýšlí, aniž by se obtěžoval mi říci nad čím.
„Takže ta zlatá kráva existuje?" zeptal jsem se a přesunul se vedle něj k oknu, aby mě nemohl přehlížet.
Pod námi na dvoře běhal dokolečka Glíp a honil se za svým ocasem. Díky bohu se nenacházel poblíž ničeho, co by šlo zničit. Když se totiž drak začal honit za ocasem, všechno kotem padalo na zem, bylo pošlapáno a naprosto zničeno, A obzvláště když se jednalo o mladého dráčka.
Ještě více zarážející však byl fakt, že si Aahz asi ani
nevšiml, co Glíp dělá. Ta mapa pro něj zřejmě něco znamenala.
„Fakt je vopravdická? " neptal jsem se znovu.„Ta zlatá kráva?"
Aahz se pomalu otočil a podíval se na mě.

„Je to mýtus. V různých dimenzích se jich traduje mnoho.“
„To nemyslíš vážně! Ty myslíš, že je víc než jeden mýtus o krávě se zlatým mlékem?“ Když vezmu v úvahu, že jsem do dnešního dne neslyšel ani o krávě, nějak jsem si to neuměl představit. Nejsem si jistý, proč jsem se domníval, že i jenom jednu zlatou krávu si šlo snadno představit, ale tím hůř jestli jich byly tucty.
Aahz vzdychl. A když vzdychl takhle, obvykle to znamenalo, že jsem řekl něco extra stupidního nebo tupého.
„Každá desátá dimenze má svůj mýtus o nějakém zvířeti či osobě, která má něco společného se zlatem. V jedné žije husa, která snáší zlatý vejce, další oplývá rybama, který se něčeho dotknou a promění to ve zlato, jiná má kachny se zlatým peřím.“
„To musí bejt ale těžkej pták,“ zamyslel jsem se a zkoušel si představit kachnu celou pokrytou zlatem.
Aahz znovu vzdychl.
„To peří zezlátne, teprve když dopadne na zem.“
„Týjo,“ žasnul jsem, „a tys někdy viděl nebo byl blízko nějakých těchhle zlatých zvířat?“
Aahz se zachechtal, přičemž jeho démonický zvuk otřásl pokojem.
„Kdyby jo, myslíš, že bych tratil čas v tomhle zapadákově s učedníkem, kterej je tak hloupej jako ty?“
Musel jsem přiznat, že měl pravdu, ale stejně se mi s ním nechtělo souhlasit.
„Takže to je padělek,“ vyhrknul jsem.
„S největší pravděpodobností,“ odpověděl Aahz a zíral do dvora, kde se Glípovi podařilo dohonit svůj ocas. Tak se do něj zahryzl, že chudáček vyskočil a vyděšeně se rozhlížel kolem sebe. Glíp byl v mnoha ohledech bystrý, ale ne když se jednalo o jeho ocas.
Pokradmu jsem se podíval na Aahze. Když řekl „s největší pravděpodobností“ a ani se na mě nepodíval, znamenalo to, že existovala malinkatá šance, že je mapa opravdová.
„Proč jen s největší pravděpodobností?“ zeptal jsem se.
„Protože,“ pokýval Aahz, jsem kdysi viděl zlatý jelení bobek.“
„Jelení bobek?“ Zase jsem neměl nejmenší tušení, o čem mluví.
„Jelení hovínko,“ řekl Aahz hlasem, ve kterém šlo snadno rozpoznat jeho vyčerpání z mých hloupých otázek. „Jelení hovno. Jelení lejno. Jelení výkal. Jedna dimenze vypráví mýtus o jelenovi, který trousí zlato. Jeden z těch bobků jsem viděl. A.,.“
Zarazil se, aniž by se na mě podíval. Za celou tu dobu, co jsme byli spolu, jsem ho takhle neviděl.
„A co?“ zeptal jsem se.
„A v Bazaru na Pakle jsem zahlédl zlatý paroh z lo-sa.“
Byl jsem ohromen. Jelen, který kakal zlato, a los se zlatými parohy,
„Takže ta mapa by mohla být pravá?“
„Pochybuju o tom,“ odpověděl Aahz a mrknul na ni.
„Ale nevíš to úplně jistě, viď?“
Zavrtěl hlavou.
„Takže to půjdeme zjistit?“
Podíval se na mapu, pak ji složil a nacpal si ji do kapsy.
„Za hodinku sem zpátky.“
Vytáhl D-hoplák a natočil správné nastavení. Než jsme se potkali a on ztratil své schopnosti, uměl skákat, dimenzemi bez D-hopláku. Nyní tuto pomůcku potřebo-val a pěkně ho to štvalo.
„Počkej!“ zakřičel jsem. „Nemůžeš to jít hledat beze mě!“
„Nikam zatím nejdu,“ odseknul Aahz. „A udělej něco s tím tvým pitomým drakem, než zase něco rozbije a my to budeme muset zaplatit. Buď připravenej vyrazit. Za hodinu. A ten drak s náma nejde.“
Pak byl Aahz pryč, s tichým BAMF zmizel do jiné dimenze.
Než se Aahz vrátil, dostal jsem Glípa do jeho kotce ve stáji a zařídil jsem, aby ho někdo krmil a věnčil do té doby, než budeme zpátky,,, ať už jedeme kamkoli.
Zrovna jsem stál u své postele, když se najednou rozvířil vzduch vedle mě a ozvalo se znovu BAMF. Nebylo to nijak nahlas, ale když se to stane jen dvě stopy od vás, tak nějak to člověka překvapí. Nadskočil jsem. Byl to Aahz a měl s sebou mého nejoblíbenějšího démona z celého vesmíru.
„Tananda!“ vykřikl jsem a přistoupil k tomu nádhernému stvoření s dlouhými zelenými vlasy a tělem, které by klidně zastavilo celý průvod. Takovou podívanou hned tak někdo nerozdýchá.
„Skeeve!“ nadšeně se rozzářila úsměvem.
Pak mě sevřela v náručí a já jen tiše doufal, že její objetí nikdy neskončí. Naposledy jsem ji viděl před měsícem, opilý jako doga na Aahzově narozeninové party. Kdykoli ji ale spatřím, hned mám pro tak dlouhé objetí omluvu. A zdá se, že jí to zřejmě také nevadí.
Tanda je bývalý zabiják a člen zabijáckého cechu. Vlastně ani pořádně nevím, co teď dělá - kromě nakupování a prožívání různých dobrodružství. A navíc to vlastně ani vědět nechci. Jsme přátelé a to mi stačí.
Aahz naše úžasné objetí až příliš časně ukončil významným odkašláním. Jemu evidentně vadilo, že jí to nevadí. No, stejně věřím, že mě má raději než jeho. A na tom přeci záleží.
Odstrčila mě a přísně se na mě podívala. Její překrásné oči se na mě upíraly s předstíranou zlobou.
„Proč jsi mi neřekl, že jsi koupil mapu vedoucí k pokladu?“
„Chtěl jsem ti to říct, než jsme se utábořili na noc,“ pokrčil jsem rameny, „ale potom přišla ta hra a tebe chytili a prostě se všechno tak seběhlo, že jsem na tu mapu úplně zapomněl.“
„Takže si pamatuješ, kolik dimenzí před Mačem jsi ji koupil?“ zeptala se.

To jsem věděl naprosto přesně, protože jsem musel v každé dimenzi použít proměňovací kouzlo. „Tři," odpověděl jsem.
„Seš si úplně jistej?" zpochybňoval mou výpověď Aahz a zíral na mě svýma zlatýma očima, jako by z nich chtěl střílet dýky.
Začal jsem vypočítávat na prstech.
„Mačo, ta dimenze s Velkým Mačem."
Zvedl jsem palec,
Tanda kývla a Aahz jen koukal. Jeho mrzutý výraz mě přiměl tu šou trochu natahovat.
„Když to vezmeme pozpátku," vztyčil jsem ukazováček,v dimenzi předtím jsme museli vypadat něco jako prase se třemi rypáky."
Zaviklal jsem důležitě ukazovákem.
Tanda souhlasila. „Jo, to byl vodvaz,"
„Ani ne," odporoval jsem.
Aahzův pohled byl upřenější, a tak jsem raději pokračoval.
„Předtím jsme byli v dimenzi, kde jsme měřili osm stop a chodili po třech nohou." Vypočítával jsem a ukázal na prostředníček.
Tanda se uchichtla. „Tam jsme si taky užili, že jo?"
Ne tak docela, protože chodit po třech nohou je o poznání těžší, než mávat rukama a zkoušet tak vzlétnout a skočit z útesu. Tentokrát jsem ji ale ignoroval a pokračoval.
Ukázal jsem na další prst.
„V téhle dimenzi jsme museli být čtyři stopy vysocí a tam jsem koupil tu mapu." Měl jsem vztyčené tři prsty. „Tolik dimenzí před tou hrou,"
Chtěl jsem dodat, že to klidně vyčtu ještě jednou, kdyby Aahz chtěl, ale evidentně ze mě byl nešťastný, tak jsem to nenabídl.
Tanda se usmála. „Myslela jsem si to. Mini."
„A co je tak zvláštního na téhle dimenzi?" zeptal jsem se.
Nezdálo se mi to tam tehdy nijak divné, ale Tanda tam nechtěla zůstat nakupovat moc dlouho.
„To v podstatě znamená," zamyslel se Aahz, „větší pravděpodobnost, že je ta mapa pravá."
„Skoro určitě," zasmála se Tanda.
„To si děláte srandu?" vyhrkl jsem. „Fakt si myslíte, že tam je ta zlatá kráva?"
„To sem neřekl," odsekl Aahz. „Jen sem tím myslel, že ta mapa je asi opravdová."
Já se zamračil a Tanda rozesmála.
„Na Mini žijí Minikinové, kteří mají hnusnou moc nikdy o ničem nelhat. Ze zřejmých důvodů se jim tedy moc nedaří na Bazaru na Pakle."
„Ale co když ten chlápek, co mi ji prodal, nebyl Mi-nikin? "
„Jestli tam strávil víc než jeden den, musel o té mapě také mluvit pravdu. Proto jsme odtud tak rychle vypadli. Při nakupování se pravda moc nevyplácí."
S tím jsem neměl žádnou přímou zkušenost, ale Tanda byla v nakupování expert.
„Tak šup," povzbudila Aahze. Vytáhni tu mapu. Ztrácíme čas. Jdeme na to."
„Proč jen z toho mám tak divnej pocit?" ptal se Aahz, vytáhl pergamen a rozložil ho na postel, abychom se na něj všichni mohli podívat.
Neměl jsem nejmenší ponětí, na co se díváme, ale zdálo se, že Tanda ano. Ukázala do levého horního rohu.
„To je dimenze Minikinů."
Na to jsem přišel taky, když tam bylo napsáno Mini.
„Takže tam začneme?"
Aahz kývl, Tanda taky. Já si oddychl. Když oba souhlasili, měli jsme alespoň na čem stavět.
Tanda jela prstem po jediné přímce, která vedla z dimenze Mini. Skončila u bodu označeného jako Vír 1. Chvilku to zkoumala a pak pohlédla na Aahze.
„Nenapadá tě, co to znamená? Nebo u čeho se to nachází? "
„Netuším," odpověděl.
Byl jsem ohromen. Nestávalo se příliš často, že by můj učitel přiznal, že něco neví. Vlastně si nemohu vzpomenout, kdy se to naposledy stalo, jestli vůbec někdy. Chtěl jsem mu o svém poznatku říct, ale nezdála se být ta nejvhodnější chvíle. Tak jsem své myšlenky zase zaměstnal mapou.
Mapa ukazovala, že z Víru l vedlo šest přímek. Končily v šesti neoznačených bodech. A ty přímky pak z těch bodů vedly dál k dalším vírovým bodům. Bylo tam uvedeno ještě sedm Vírů a velké „X" v pravém dolním rohu mapy označovalo krávu. Z Víru 8 k ní vedla jen jedna přímka.
Bylo na první pohled zřejmé, že z Mini nevedla ke krávě žádná přímá čára. A tedy ani cesta. Vypadalo to, že se můžeme dát jakoukoli z tuctu různých cest, skrz různé body označené jako Víry, po různých trasách. Přinejmenším to bude pěkně zajímavý rébus.
Aahz už mě varoval, že cestování dimenzemi je velmi nebezpečné, protože se někdo může dostat do neznámé dimenze a už se nikdy nevrátit zpátky. Napadlo mě, jak moc bezpečné bude cestovat podle téhle mapy nějakými dimenzemi a zvlášť když ta mapa sama je dost matoucí.
„Zdá se," připustila Tanda a otočila se na Aahze, „že budeme potřebovat ještě nějakou pomoc, jestli tu zlatou potvoru máme najít."
Aahz se na ni podíval a pak pomalu zavrtěl hlavou.

„Snad nemyslíš na to, co já myslím, že ty myslíš.“
„Myslím přesně na to,“ potvrdila.
„Ne!“ vykřikl Aahz pevným hlasem. Věděl jsem naprosto jistě, že když Aahz řekl ne tímhle tónem, nebyla šance jeho rozhodnutí změnit.
„Ano,“ vrhla na něj Tanda takový úsměv, že by se chlapovi roztavila přezka na pásku u kalhot. Natáhla ruku a dotkla se jedné ze zelených šupin na jeho tváři.
„Ne,“ řekl Aahz tentokrát trochu nalomeně. Ani Perfekt nemohl odolat Tandiným půvabům.
„Ano,“ vykouzlila ještě krásnější úsměv a pohladila Aahze na jeho zeleném krku těsně pod uchem.
Byl jsem rád, že to nedělala mně. Stačilo, abych to jen pozoroval, a málem ze mě byla na podlaze jen louže. A to jsem ani nevěděl, o čem se vlastně dohadují.
Aahz si nevedl o nic lépe. Zakroutil hlavou a pak rezignoval. „Děláme velkou chybu.“
„Jak jinak bychom ale zjistili, do které dimenze skočit z Minikinu?“
Pohladila ho po tváři a pak se k němu přitiskla.
Žádná bytost mužského pohlaví schopná alespoň trochu vnímat by tento útok neustála.
Ani Aahz nevydržel.
I já jsem se potil ostošest, a to jsem se jen díval. Ještě chvíli a musel bych se jít převléknout do čisté košile.
„Dobrá,“ ozval se tak zjihlý hlásek, že jsem jej skoro neslyšel. „Ale věř mi, že děláme chybu.“
„Vždyť tu mapu nikomu neukážeme,“ uklidnila jej Tanda, poodstoupila od něj a ztlumila úsměv a řeč svého přesvědčivého těla na normální úroveň.
Aahz i já jsme se zhluboka nadechli.
„A proč teda vlastně?“ zeptal se Aahz.
„Jenom zjistíme, co nebo kde je ten Vír,“ odvětila Tanda.
To už jsem to nevydržel.
„Řekne mi někdo laskavě, o co tady vlastně jde?“
„Ne,“ řekl stručně Aahz,
Sebral mapu. Vzal mě za ruku a přistoupil k Tandě. Za chvilku jsme byli na Bazaru na Pakle.

Kapitola druhá

„Jak bazarní!“
RIPLEYOVÁ

Bazar na Pakle se nepodobal žádnému jinému místu v celém vesmíru, alespoň tak mi to Aahz pořád tvrdil. Soudě podle několika mých tamějších návštěv a z toho mála dimenzí, které se mi poštěstilo omrknout, začínal jsem mu věřit.
Ďáblové, obyvatelé Pakly, byli vyhlášenými obchodníky a vyjednavači. Jak už jsem mnohokrát zažil na vlastní kůži, Aahz je jako správný Perfekt úzkostlivý šetřílek. Sám mě ale varoval, že Ďábel člověka obere o poslední halíř i s kapsou, ve které jej měl, nechá ho stát jen tak nahého a ještě ten dotyčný bude přesvědčen, jaký se mu povedl dobrý obchod.
Na Bazaru se logicky tato schopnost násobila. Ustanovili jej hlavním městem obchodu všech dimenzí, takže se tu široko daleko rozprostírá jen jeden veliký bazar. Démoni, což je zkratka pro dimenzionální cestovatele, si tu mohou postavit stánky a živit se tak čímkoli, co jim jde nejlépe.
Myslím, že nikdo doopravdy nevěděl, jak daleko se Bazar táhne, protože se zdálo, že se stany a stánky pořád mění a přemisťují. Když jsem se Aahze zeptal, jak dlouho by mi asi trvalo přejít celý Bazar, odpověděl, že kdybych měl kliku, tak asi jenom pět nebo šest měsíců. Ale pochyboval, že bych to přežil.
Zdálo se, že je Bazar také dost nebezpečný. Proto jsem se úporně snažil udržet krok s Tanadou a Aahzem, kteří se prodírali davem. Neměl jsem tušení, proč bylo tohle místo tak přecpané démony. Páchlo to tu, jako kdyby někdo pálil staré boty, a většina démonů v téhle oblasti byla pokryta bílými a červenými šupinami, které se jim při sebemenším doteku odlupovaly. A jelikož jsem spěchal, narážel jsem do nich dost často. Než jsme konečně zastavili před stanem, který vypadal prázdný a byl zavřený, potil jsem se, jako kdyby byl parný letní den. Šupiny jsem měl nalepené po celém těle,
„By sis možná moli to svinstvo sundat,“ prohodil Aahz, když mě sjel pohledem a zavrtěl hlavou.
Ani on, ani Tanda na sobě neměli snad ani jednu šupinu. Nechápu, jak se jim to povedlo, když se pohybovali tak rychle.
„Proč?“ zeptal jsem se a ležérně si oprašoval bílé a červené šupiny z rukávu.
„Mají v sobě kyselinu,“ vysvětlila Tanda, natáhla ruku a nalakovaným nehtem mi z čela scvrnkla jednu šupinu.
Okamžitě jsem zvýšil rychlost obírání a snažil se ze sebe dostat každou z těch stovek šupin, které se na mě nalepily.
Tanda a Aahz se jen smáli.
„Co kdybyste mi radši pomohli na zádech?“ navrhl jsem a otřásal jsem se, jak jen to šlo.
Tandu rozesmálo ještě více, když jsem se otočil a ona mi oprašovala ramena, záda a zadek.
Za každých jiných okolností bych si ten pocit užil, ale když jsem tam stál uprostřed davu se šupinami plnými kyseliny po celém těle, myšlenky na cokoli vzrušujícího mě jaksi opustily.
Aahz tam jenom tak stál, kroutil hlavou a díval se na stan, dokud jsem neskončil a Tanda nezkontrolovala mě vlasy, krk a ostatní oblasti, jestli jsme někde neopomněli nějakou šupinku. Nevšiml jsem si, že mi jedna zbyla v levé botě. Když jsem se podíval dolů a viděl, že se mi z boty kouří, bylo už pozdě. Byl to jeden z mých nejlepších párů.
Když jsem botu zuřivé sundal a šupinu vysypal na
zem, Aahz se na mě podíval a odhalil své zuby v příšerném šklebu.

„Děkuj nebesům, že ti nespadla do kalhot.“
Ohlédl jsem se na díru, kterou mi šupina vypálila v botě, a přeběhl mi mráz po zádech.
„Mám ti to tam zkontrolovat? “ zajíkala se Tanda smíchy.
„Díky,“ ušklíbnul jsem se a nazul si botu. „Možná později.“
„Stejně se mi to furt nelíbí,“ pohlédl Aahz na stan, kvůli kterému jsme evidentně na Paklu přišli.
Tanda pokrčila rameny. „Mně taky ne, ale nemáme moc na vybranou, ne? Znáš snad někoho, kdo by věděl, co nebo kde je nějaký vír?“
Aahz kroutil hlavou a zřejmě o někom takovém přemýšlel.
„Prostě se mi nelíbí ta částka, kterou nás to bude stát.“
„Nemusí to být tak zlé,“ uklidňovala ho.
Aahz na to neřekl nic.
Dokončil jsem poslední kontrolu šupin a mrknul se na stan, před nímž jsme stáli. Neobjevil jsem žádné známky toho, že by uvnitř někdo byl. Davy potulující se ulicemi kolem něj také procházely velkou oklikou.
„Kdyby mi tak někdo alespoň naznačil, kam to vlastně jdeme,“ prohodil jsem. „Stačila by jen malinkatá zmínka.“
„Ty zůstaneš venku,“ rozkázal Aahz.
Vrhl jsem pohled na ty proudící davy bíločervených šupináčů plných kyseliny a zavrtěl jsem hlavou. „Ani náhodou.“
„Musíme se držet pohromadě,“ postavila se Tanda na mou stranu. „Možná se budeme muset rychle přemisťovat.“
„To nezní dobře,“ řekl jsem.
Aahz znechuceně zabručel a pak se mi podíval zpříma do očí.
„Tam vevnitř ani necekneš, jasný?“
„Samo,“ potvrdil jsem a naznačil, že mám pusu na tři západy.
„Ukaž,“ usmála se na mě Tanda. „Pomůžu ti s tím.“
Vtom mi dala svou překrásnou dlaň před pusu. Kůže jí voněla po vzdálených květinách. Její dotek byl tak něžný. Přejela mi rukou před pusou tak, jak jsem to udělal já. Pak mi poklepala na rameno.
„To bylo -“
Neotevřela se mi pusa!
Zkusil jsem to znovu.
Slova se mi v puse nějak pomotala a jediný zvuk, který dorazil k mým uším, bylo: „Thrrrgggg bgggggeeee.“
Snažil jsem se vykřiknout „Co jsi to udělala?“
Ale k uším opět dorazilo jen „Cgggggghhh jgggggghhh tgggggghhh ugggggghhh.“
Měl jsem úplné slepené rty. A čím více jsem se snažil je odtrhnout, tím víc to bolelo.
„Nevěděl jsem, že znáš tohle zaklínadlo,“ řekl Aahz Tandě, aniž by věnoval sebemenší pozornost mému boji. „Chtěl jsem ho použít už aspoň stokrát.“
Usmála se na mého učitele: „Ještě o mě nevíš spoustu věcí.“
No, co se mě týče, zalepení mých rtů nebylo zrovna to, co jsem s Tandou toužil dělat. Snad jediné polibkem bych to přestál. Snažil jsem se jí to sdělit, ale opět nezaznělo nic, co by se podobalo slovu.
„Tak dem na to,“ rozhodl Aahz, spokojeně kývl nad mým stavem a vstoupil do stanu.
„Neboj se,“ chlácholila mě Tanda a smála se mi, jak zápasím se rty. Vzala mě za ruku a následovali jsme Aahze, „Je to jen dočasné. Věř mi, je to pro tvoje vlastní dobro. A taky pro naše.“
Nezdálo se mi to poprvé, že na někoho, kdo o sobě tvrdí, že na čaroděje nemá moc kouzelnického talentu, Tanda občas prokazovala mnohem lepší znalosti a dovednosti, než jaké jsem měl já coby dvorní čaroděj po-ssiltského království.
U vchodu do stanu Aahz ani na moment nezaváhal, ani nezaklepal, jestli klepání na velký stan bylo proveditelné. Prostě jen vešel a Tanda mě vedla rovnou za ním.
Uvnitř to bylo obrovské.
Ne, slovo obrovské pořád ještě nebylo to pravé. Zdálo se, že po stranách stan mizí v nedohlednu. Poprvé jsem viděl jeden z těch stanů na Bazaru, které jsou větší zevnitř než zvenku. Aahz se o nich zmínil, ale dokud jsem sám nevkročil do té obrovské místnosti skrývající se uvnitř stanu, netušil jsem, že je něco takového opravdu možné. Musím Aahze přimět, aby mě naučil potřebné kouzlo a já mohl to samé udělat s našimi pokojí v paláci.
Stan byl spoře osvícen, podlaha byla z leštěného mramoru a zdi tmavé, asi ze dřeva. Nebyl tam skoro žádný nábytek. Na jedné straně pokoje stál jednoduchý pracovní stůl otočený směrem ke dveřím. Za ním visela na zdi obrovská mapa plná různých dimenzí.
Za stolem seděla žena a ani se na nás nepodívala. Ať už Tanda s Aahzem měli uvnitř stanu strach z čehokoli, nebylo to na první pohled vůbec patrné. Ta místnost vypadala divně, ale ne hrozivě. Jen byla asi stokrát větší než stan, v němž se nacházela.
Všichni jsme se zastavili několik stop před stolem. Aahz naprosto zřetelně zastával pozici mluvčího.
Žena se na něj podívala a usmála se. Měla hluboké oranžové oči a tupý nos, který se spíše podobal prasečímu rypáku než Tandinu nosánku. Takového démona jsem ještě nikdy neviděl.
„Prosím? “ zeptala se.
Skoro jsem sebou praštil na zem. Měla hluboký, drsný hlas, určitě mužský. Vlastně jsem se na ni pořádně podíval, až když promluvila. Tedy na něj, jak jsem si uvědomil. Nevím, proč jsem si myslel, že je to žena. Paže a ramena měl jako muž a jeho hnědé vlasy byly ostříhané nakrátko. Přesto bych přísahal, že než promluvil, byla to žena. Byl jsem zmatený už tím, jak jsem o tom přemýšlel.
Aahz šel rovnou na věc.
„Hledáme cestu do dimenze jménem Vír.“

Ten muž, který vypadal trochu jako žena, se na Aahze usmál.
Teď už z něj byla doopravdy žena. Prasečí nos zmizel a na jeho místě se objevil krásný špičatý nosík a rudé rty. Obličej se mi pomalu měnil před očima. Ta proměna byla ohromná. Oči změnily barvu z oranžové na modrou, pleť ztmavla, tváře zčervenaly a vlasy jí narostly až na ramena.
„Jak -“ chtěl jsem se zeptat, jak se takhle dokázala proměnit, ale mě zalepené rty mě brzy zastavily. Aahz a Tanda neříkali nic. Zřejmě byli připraveni na to, že tu potkají démona měnícího tvar. Přišlo mi, že používá jedno proměňovací kouzlo za druhým. Každopádně to byl zajímavý trik.
„Dobře,“ řekla jemným, znělým a okouzlujícím hlášeni, „a který Vír hledáte?“
Zdálo se, že Aahz s odpovědí chvíli bojuje. Chtěl jsem vyhrknout, že potřebujeme ten první z osmi, ale naštěstí jsem měl zalepenou pusu. Ani nevím, proč jsem to tak chtěl říct.
„Vír l až 8,“ odpověděl Aahz.
Démon se za stolem postupně začal měnit v sochu z kamene. Její šaty zmizely v těle a ona se stávala kamenným démonem se šupinami místo kůže a rukama silnýma jako kmeny stromů. Všiml jsem si, že se s ní současně měnila také velikost židle, na které seděla. Spíše se také stala součástí jejího těla.
„Z jakého důvodu se tam chcete dostat?“ zeptalo se to
měnící se stvoření, jehož hlas nyní hřměl celou místností jako hrom.
Aahz znovu zápasil s odpovědí. V duchu jsem ani na moment nezapochyboval a chtěl vykřiknout, že máme mapu vedoucí k pokladu. To stvoření nutilo nějakým způsobem každého démona mluvit před ním pravdu. Nyní jsem v duchu děkoval Tandě, že mi zalepila pusu. Nechápu, jak mohli zůstat zticha. Já jsem naprosto jasně cítil nějakou velmi silnou magii nebo kontrolu nad myšlenkami.
„Hledáme poklad,“ odpověděl Aahz pomalu, dobře váženými slovy, „a naše cesta vede přes Vírové dimenze, počínaje číslem 1.“
„To je logické,“ potvrdila ta věc a proměnila se v něco jako prase.
„Zaplatíte 10% z toho, co najdete.“
Viděl jsem, jak v Aahzovi roste vztek, až se mu na krku ježí zeleně šupiny. Když měl dát z ruky cokoli, co souviselo s penězi, neobešlo se to u něj bez přehnaného stresu.
Tanda mu položila ruku na rameno a vystoupila vpřed.
„Za obyčejné nasměrování je vaše cena příliš vysoká. Dáme vám 5% z čehokoli, co najdeme na téhle výpravě, ať to má jakoukoli hodnotu. Jinak budeme
hledat pomoc u někoho jiného.“
Ta bytost teď vypadala jako čtyřprase. Je to typ démona, kterého jsem tu kdysi potkal na ulici. To už se ale jeho tělo opět měnilo do nového tvaru.
„Nikde jinde pomoc nenajdete,“ řekl měnící se démon. „Ale vaše nabídka je férová a já přijímám. Předpokládám, že nejdříve potřebujete jít na Vír l?“
„Ano,“ řekli Aahz s Tandou současně.
Stvoření se zase proměnilo zpátky do podoby překrásné ženy a kývlo. „To mohu zařídit.“
Podívala se na Aahze a Tandu vážnýma očima. Měla
velice pevný hlas, „Protože mám nyní v tom, co děláte, v sázce své peníze, musím vás varovat. Neberte Vírové dimenze na lehkou váhu. Je to velmi nebezpečné místo, někdy plné pokušení. Je snadné minout cestu a ztratit se.“
Pak se zahleděla na mě a vyryla podobu svých očí do mého srdce. V těch nejkrásnějších snech si budu její krásu navždy pamatovat, Proměnila se v tu nejúžasnější ženskou bytost, jakou jsem si uměl představit. Každičká část mého těla chtěla jít k ní, dotknout se jí a již nikdy ji neopustit.
Její pohled byl pronikavější a pronikavější, až se mi z toho podlamovaly nohy a žaludek jsem měl jak na vodě. Zoufale jsem toužil promluvit a vyznat jí svou lásku.
„Musíš na své přátele dávat pozor,“ řekla a svým hlasem rozpustila veškeré mě myšlenky. „Rozumíš?“
Vzmohl jsem se a kývnutí.
„Dobře,“ mrkla na mě. „Já se dozvím, jestli jste uspěli či nikoli. Hodně štěstí.“
S těmito slovy byl stan i kráska najednou pryč.
Vítr se kolem nás prohánět po planině a foukal mi špínu a prach přímo do obličeje.
„Vír l,“ zakřičel přes rameno Aahz.
Také mě mohl někdo varovat, že budeme skákat dimenzemi,
„Pgghhhhh ugghhhhh mgggghhhh mgggghhhh“ bylo jediné, co jsem ze sebe dokázal vydat.
Prach mi vířil kolem hlavy a snižoval tak viditelnost téměř na nulu. Ten měnící se démon nám ve svém velkém stanu na Pakle řekl, že Vírové dimenze jsou nebezpečné a plné pokušení. Jediným pokušením, které mě v současné době ohrožovalo, byla neutuchající touha vrátit se domů.
„Tudy! Rychle!“
Tananda naznačovala, že máme jít za ní.Stejně
jsem kromě poletujícího prachu neviděl ok, takže jsem ani neměl co ztratit.
Jak Tanda slíbila, slepení mých rtů bylo opravdu jen dočasné. Než jsme za ní společně doklopýtali a asi po stech vrávoravých krocích dorazili ke stavení, které vypadalo jako starý dřevěný srub, mě rty byly opět volné.
Srub byl postavený z klád zapuštěných do sebe a musel být starý alespoň sto let. Tanda vrazila do dveří a my vpadli dovnitř. Vítr sem pronikal přinejmenším stovkou různých prasklin ve stěnách a jedinými obyvateli byli hlodavci.
„Nač ten velký spěch?“ zeptal se Aahz, přibouchnul dveře a oprašoval si šaty.
„Tys to neviděl?“ řekla Tanda. „Něco se tam hýbalo. Směrem k nám.“

„Musel jsem to přehlédnout," přiznal Aahz a podíval se na mě.
Zmohl jsem se na zavrtění hlavou a pokrčení rameny. Také jsem nic nezahlédl, ale Tanda vypadala trochu vyplašeně.
Pomocí své mysli a otýpky dřeva jsem uprostřed místnosti na špinavé podlaze rozdělal slušný ohýnek, zatímco Tanda uzavřela pokoj silovým polem, aby sem nepronikal vítr.
Ukázalo se, že Aahz i Tanda očekávali, že se v tom stanu něco stane. Byli docela slušně připraveni. Kdyby tak bývali varovali mě, abych byl ve střehu.
Když jsem dokončil přípravu ohýnku, pověsila mi Tanda na krk tlumočníkový přívěšek. Pak dala jeden i Aahzovi, kdybychom náhodou narazili na někoho, komu bychom nerozuměli, až odsud vypadneme.
„Takže," začal jsem a natáhl ruce k ohni, abych si je zahřál, „mohli byste mi konečně vysvětlit, co se stalo, kdo byl ten měnící se démon, jak jsme se sem dostali a kde vlastně to „tady" je?"
„Abych řekl pravdu," obrátil se Aahz na Tandu a ignoroval mě, „bylo lepší, když měl tu pusu zalepenou."
„To není zrovna pěkná věc zalepit někomu pusu," vyčítal jsem jim. Pak jsem si vzpomněl, co jsem tehdy ve stanu chtěl říct a naštěstí nemohl. „Ale chápu, proč jste to udělali. Kvůli tomu nátlakovému kouzlu, že?"
Aahz se na mě šokované podíval, zatímco Tanda se smála.
„Myslím, že tvůj učeň začíná nabírat zkušenosti," konstatovala a dívala se na Aahze. „Možná bys mohl odpovědět na jeho otázky."
Aahz jen vzdychl a posadil se na zem.
„Ten stan patřil Přesunovači. Ta osoba, s kterou jsme mluvili, byl Přesunovač. Přesunovač nás přesunul sem a řekl bych, že tohle úžasné místo je Vírová dimenze číslo 1."
Připouštím, že na mě otázky odpověděl, ale ne dostatečně.
„A proč se ti tolik nechtělo Přesunovače navštívit a požádat o pomoc?"
Tanda se usmála a také si sedla na zem.
„Nebylo to jen kvůli Aahzovi. Mně se tam taky nechtělo, ale když jsme chtěli jít podle mapy, neměli jsme na vybranou."
„Proč?"
„Protože," vzdychl Aahz, „Přesunovači se živí tím, že znají polohu dimenzí. Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že na skákání mezi dimenzemi musíš mít v hlavě jejich jasnou představu a také znát nějaké tamější pevné místo?"
Kývl jsem. Tenhle problém Aahz omílal dokola pokaždé, když jsem ho požádal, aby mě naučil skákat dimenzemi.
„Já bych uměl skočit tak do pár stovek z nich," počítal Aahz, kdybych měl své schopnosti a nacházel se poblíž těch dimenzí. Dohromady s Tandou bysme možná došli k číslu tři nebo čtyři sta. Pomocí opravdu drahého D-hopláku bysme našli ještě pár set k tomu. Jenže dimenzí existují tisíce. Možná dokonce milióny, co já vím. Přesunovači fungují jako cestovní agenti pro dimenze."
„Co je to cestovní agent?"
Podíval jsem se na Tandu, pak na Aahze. Oba jen kroutili hlavami.
„Zapomeň na to," mávl Aahz rukou a tím diskusi na toto téma ukončil. Pokaždé, když to udělal, mi bylo jasné, že mu má otázka přišla příliš hloupá na to, aby se obtěžoval s odpovědí.
„Takže oni si účtují jak za informaci, tak za přesun," pokračoval jsem. „To zní rozumně."
„Na jedné straně ano, ale na druhé straně to tak úplně jasné není," vysvětlovala Tanda. „Nikdo neví, odkud Přesunovači pochází. Jsou mistry proměňování, a když se je pokusíš podrazit, zmizíš a už tě nikdy nikdo nespatří."
„S největší pravděpodobností tě přesunou do nějaké životu nebezpečně dimenze," otřásl se Aahz.
„Takže se postaráme o to, aby dostali svůj pětiprocentní podíl ze zlaté krávy, pokud ji najdeme."
To se mi zdálo logické.
„Jen doufám, že to bude stát jen tolik," povzdychl si Aahz.
Tanda jen kývla.
Vůbec se mi to nelíbilo. Svou budoucnost jsem plánoval trochu jinak, než jen někam zmizet. Měl jsem lepší, větší plány. Přesto jsem nyní riskoval svůj život v honbě za nějakou krávou. Jak to tak sleduji, není to to nejmoudřejší, co se dalo dělat. Snažil jsem se myslet na ně- co jiného než na budoucnost, ve které mě někdo nechá zmizet.
„Jak to ti Přesunovači dělají, že se pořád takhle mění?"
„Asi proměňovací kouzlo, ale nejsem si jistá," pokrčila rameny Tanda. „Nikdy jsem žádného z nich neviděla zůstat delší dobu ve stejné podobě."
Myslel jsem si o sobě, že jsem v proměňování dobrý, ale od toho, co předváděl ten Přesunovač, jsem byl ještě hodně daleko.Z toho vyplývá, že jestliže jsou tak dobří, klidně tu mohl být jeden z nich s námi, proměněný třeba za nějaký kus nábytku v místnosti.
Ta myšlenka mě tak polekala, že jsem málem nadskočil. Rychle jsem se rozhlédl a snažil se ve srubu najít něco neobvyklého. Kromě špinavé podlahy a starých klád jsem nic neobjevil. Přesto jsem měl pocit, že jsme sledováni.
„Zkusíme teda aspoň přijít na to, kde jsme a kam půjdeme dál, ne? " navrhla Tanda a namířila si to k Aahzovi.
Já jsem místnůstku ještě jednou obešel a zastavil jsem se u Aahze, který vytáhl mapu a rozložil ji na podlahu.
„Podívej na to!" ukazovala Tanda na mapu.
Ihned jsem spatřil, o čem mluvila. Mapa se změnila. Zkoumal jsem její současnou podobu v porovnání s tím, co na ní bylo předtím. Čáry vedoucí z Víru l byly teď jiné a body na jejich koncích byly popsány. V hořejším rohu přibyl nápis Pakla a od něj vedla přímá spojnice na Vír 1.
„Úžasné," zašeptal Aahz. „Opravdová mapa vedoucí k pokladu."
„Jak se to stalo?" zeptal jsem se.
Aahz se zasmál.
„Tak jako všechno," odpověděl. „Pomocí magie."

„Je to kouzelná mapa, opravdová mapa dimenzí vedoucí k pokladu," potvrdila Tanda. „Dosud jsem o takových věcech věděla jen z doslechu."
Natáhla se a vroucně mě objala. V takové poloze bych mohl setrvat věky, tak dlouho, jak jen by ona chtěla. Nakonec mě až příliš unáhleně pustila a podívala se na mě.
„Tos udělal skvělý kšeft, fešáku."
Pokrčil jsem rameny. „No, ještě nás to nikam nedovedlo."
„To je fakt," přitakal Aahz, aniž by od mapy vzhlédnul.
Také jsem se znovu pustil do jejího zkoumání. Zatím mi přišlo, že je to jen změť čar, bodů a pár jmen. Cestu zpátky sem, na Vír l bych v ní stejně nenašel, nemluvě o skákání dimenzemi.
„Takže ta mapa se mění. Co to znamená?"
Tanda ukázala na bod označený jako Vír 1.
„Díky Přesunovači jsme tady. Máme na vybranou z pěti dimenzí, kam můžeme skočit."
Ukázala na pět jmen, k nimž odtud vedly přímky. „Nejslibněji vypadá dimenze zvaná Bááác."
Aahz kývl. „A také se tudy nejjednodušším způsobem dostaneme na druhý konec mapy."
„Ty to na Bááácu znáš?" vyhrkl jsem. „Nebo na nějakém z těch ostatních míst?"
Tanda pomalu zavrtěla hlavou.
„Co ty. Aahzi?"
„Já taky ne."
Podíval jsem se na něj, pak na Tandu. Myslel jsem na to, co mi Aahz říkal o skákání dimenzemi. Je třeba přesně znát místo, kam se chcete dostat. Jinak nejde skákat.
„Takže zkejsneme tady?" odtušil jsem. „Tady končí naše výprava?"
„Ne," sáhl si Aahz do kapsy a vytáhl D-hoplák.
Rychle prošel seznam dimenzí na D-hopláku a porovnal je s nápisy na mapě. Nakonec vzdychl a cestovní pomůcku zandal.
Bylo mi jasné, že tím pádem jsme vyřízení. Ani na D-hopláku nenašel jediné z těch pěti míst, kam jsme mohli jít.
„Sakra." zaklela Tanda, „Toho jsem se bála."
Vyskočila na nohy a očistila si kalhoty.
„Todle mě pěkně štve," řekl Aahz, když vstával. Opatrně mapu složil a dal si ji do váčku u pasu,
„Co teď budeme dělat?"
Tanda naznačila, abych šel blíž. Pak natáhla ruku,
a než jsem ji stihnul zastavit, zase mi zalepila pusu.
„Promiň," omlouvala se. „To nemůžeme riskovat."
Chtěl jsem něco namítnout, ale vypadlo ze mě jen „aggghhh".
Už mě to nebaví. Ještě párkrát mi tohle udělají a týden mě budou bolet rty.
Aniž by se mě Tanda nebo Aahz obtěžovali upozornit, stáli jsme za chvíli zase před Přesunovačem v jeho velkém stanu.

Kapitola třetí
„Není nad svezení zadarmo. "
M.T.A.

„Tak to bude deset procent," řekl Přesunovač hlubokým a silným hlasem, zatímco pozoroval Tandu a škrabal se na něčem, co tvořilo součást jeho krku.
Zíral jsem na něj, aniž bych jeho současnou podobu opravdu viděl. Spíše jsem zkoumal, jak se pořád mění. Zdálo se, jako by se nějaká část neustále pohybovala a přeměňovala v další osobu. Měnily se vlasy, pleť, prodlužovaly se paže. Nic nezůstalo stejné déle jak pár sekund. Poté to začalo nabírat nových tvarů nebo barev. Změnil se i hlas, židle a také oči. To na mě skutečně zapůsobilo. Když jsem používal proměňovací kouzlo já, uměl jsem udělat šaty, velikost a tvar, ale nikdy se mi nepovedlo přetvořit oči. Nyní nabral Přesunovač podobu asi padesáti nebo sta různých bytostí, které se neustále slévaly dohromady. Alespoň tak mi to přišlo. Chtěl jsem se ho zeptat, jak tohle všechno dokáže, ale pak jsem si vzpomněl, že mám zalepenou pusu.
„Deset procent!" procedil Aahz skrz zuby a sotva ovládal svůj hlas.
„Plus předcházejících pět procent, což dělá dohromady patnáct procent,"
Zdálo se mi, že jsem na Aahzově krku zahlédl tepnu, která se chtěla prodrat mezi zelenými šupinami. Vypadalo to, že mu Tanda bude muset každou chvíli také zalepit pusu. Chtěl jsem Přesunovači říct, jaký je chamtivý, ale naštěstí jsem nemohl.
„Ne," odmítla Tanda. „Dáme vám dalších pět procent a stejně tak za každou další pomoc na téhle cestě. Ani o chlup navíc."
Nyní na sebe Přesunovač vzal podobu vysoké příšery s vyzáblým obličejem a ohavnou pusou nacpanou stovkami malinkatých zubů. V tu chvíli se ústa usmála. Tedy alespoň udělala něco, co mi smích připomnělo.
„Domluveno," přitakala.
Aahz vypadal, že ho na místě chytí záchvat, ale nějak se dokázal uklidnit. Byl jsem ohromen. Nestávalo se zrovna často, že by mu někdo uzmul celkem vysoké procento možného bohatství, aniž by Aahz něco rozmlátil. Aahz se s penězi velice těžko loučí a jestli tu zlatou krávu opravdu najdeme, pochybuji, že dá z ruky větší část zlatého mléka. Teď ale neměl na vybranou, minimálně deset procent bude muset odevzdat.

Než bude tenhle výlet u konce, jistě se sem ještě párkrát podíváme.
„Kam to bude nyní?“ zeptalo se nás to stvoření.
„Bááác,“ odpověděla Tanda.
Příšera na chvíli zaváhala. Zdálo se mi, že i přeměna se na moment zastavila. Pak skoro smutně řekla: „Velmi dobře.
O chvilku později jsme se octli uprostřed obrovské louky hustě pokryté rostlinami a oranžovými květinami. Nad hlavou se rozprostírala světle modrá, místy růžová obloha. Louku lemovaly tmavě zelené stromy a v dálce se rýsovaly narůžovělé hory. Byl jsem připraven chránit nás od případného útoku či bouře použitím proměňovacího kouzla. Vzduch byl ale teplý a vlhký, přesně tak, jak to mám rád.
Když se to vezme kolem a kolem, nacházeli jsme se na jedné z nejkrásnějších dimenzí, které jsem kdy navštívil. Zajímalo by mě, jací lidé tu asi žijí.
Tanda se otočila kolem dokola a očima pročesávala okolí. Stejně jsem neměl šanci uvidět, co hledala.
„Deset procent?“ skřípal ještě Aahz zuby.
Tanda si dala prst na ústa a naznačila, aby byl Aahz zticha. Soustředěně jsem pozoroval okraj lesa a hledal jakoukoli známku nebezpečí. Neviděl jsem nic podivného. Žádné ozbrojené domorodce, ani tygry přichystané ke skoku, ani medvědy připravené zaútočit.
Nic.
Ovšem soudě podle Tandina chování a přístupu a také Přesunovačova zaváhání, tohle místo nebylo asi zrovna přátelské. Krásné ano, ale ne přátelské.
„Mapu,“ špitla na Aahze. „Rychle.“
Pak naznačila, abychom se všichni přikrčili.
Veškerá květena (a plevel na louce) sahala jen po kolena, takže by nás nijak nekryla. Byla cítit podobně jako můj dráček, když zmokne.
Přišlo mi, že bychom se měli přesunout na okraj lesa. Tam bychom měli šanci bojovat, kdyby na nás náhodou něco zaútočilo. Bývalý zabiják je ale Tanda. Ona ví, co dělá. Tedy alespoň jsem v to doufal.
Aahz roztáhl mapu a opatrně ji položil na koberec plevele. Bylo na první pohled jasné, že se zase změnila. Dimenze Bááác, kde jsme se právě nacházeli, byla zřetelně vyznačena a k našemu vysněnému pokladu, k naší zlaté kravičce, z ní vedla jediná přímá cesta. A sice směrem k Víru číslo 4.
Ne přes číslo 2, jak bych očekával, ani 3, ale rovnou 4.
Tanda kývla a naznačila, ať Aahz pergamen rychle složí a schová. Pak vstala.
Já se postavil vedle ní a v ten okamžik jsem zahlédl pohyb. Nešlo jen o tak nějaký pohyb. Po celé louce se kytky začaly vlnit a trhavě škubat, jako by k nám něco běželo.
Pak se asi sto kroků od nás vynořila něčí hlava. Byla mnohem větší než moje a náležela obrovskému hadovi. Místo očí měla žluté štěrbiny a v tlamě spoustu velikých tesáků. Zatím jsme nemohli říct, jak dlouhé bylo hadovo tělo, ale ani jsem netoužil si na to počkat.
Najednou se napravo od něj vynořila další hlava. A další a další.
Točil jsem se jako na obrtlíku. Všude koleni nás se tyčili obrovští hadi s ošklivými zuby. Jestli s tím rychle něco neuděláme, skončíme jako jejich hlavní chod k obědu.
„Moc hezký místo,“ poznamenal Aahz, zatímco se tráva kolem nás hýbala blíž a blíž.
„Kamkoli,“ snažil jsem se navrhnout, ale z mě zalepené pusy vyšlo jen „Aggghhh tgggghhhh nggghhhh.“
„Copak je?“ usmála se na mě Tanda. „Bojíš se malého hádka?“
Zuřivé jsem přikývl a asi padesát kroků od nás se objevila další hlava. Nevypadala jen hladově, ale taky naštvaně.
„Jo,“ přiznala, „já taky.“
V té chvíli jsme byli zpátky v prachové bouři ve Víru 1.
„Skeeve!“ zaječel Aahz, když nám vítr začal metat prach do obličeje.
Než jsem mohl zareagovat, Tanda jej uklidnila. „Neboj.“
Pak jsme byli zpátky v Přesunovačově stanu. Dívali jsme se na příšeru, která byla až nápadně podobná hadům, s nimiž jsme se právě setkali.
„Kvůli svým procentům jsem velice rád, že jste zpět, řekla.
„Bych řek,“ zavrčel Aahz.
„Vír číslo 4, prosím,“ šla Tanda rovnou na věc.
„Celková částka teď dělá patnáct procent.“
„Přesně podle dohody,“ potvrdila Tanda, než se Aahz vzmohl na slovo. „Vír číslo 4, prosím.“
Přesunovač v podobě hada kývl a bleskurychle nás dopravil do další dimenze.
A znovu do stejně pitomé prachové bouře.
Dobrá, přiznávám, že když jsme při cestování dimenzemi skákali do prachových bouří, utrpěl jsem vždycky šok.
Tanda naznačila, abychom ji následovali. Trvalo mi skoro celou cestu, než jsem zjistil, kde jsme. Na mou omluvu je tu fakt, že silně foukalo. A co se mě týče, jedna prachová bouře vypadá úplně stejně jako druhá. Teprve když se jako loď v mlze z prachu vynořil starý dřevěný srub, došlo mi, že jsme zpět na stejném místě.
Jen to tam nevypadalo úplně stejně. Měl to být Vír číslo 4, ne číslo 1.
Uvnitř stavení nám už bylo jasné, že jsme na trochu jiném místě. Tentokrát to tam nebylo holé. Srub byl plný větví a starého nábytku a nikde ani stopy po ohni, který jsem rozdělal.
„Teď jsi je viděl?“ ptala se Tanda. „Koho?“ zamračil se Aahz.
„Venku v bouři,“ vysvětlovala, „Tentokrát jsem je vi-děla z první ruky.“ „Co to bylo?“
„Prašný králíci. Celá smečka.“ Schoulila se a otřásla. Podívali jsme se na sebe s Aahzem a pokrčili rameny. Zase jsme

vypadali neteční k tomu, co Tandu rozrušilo. Ať už to bylo cokoli.
Když jsem rozdělal nový oheň a Tanda spustila kolem srubu silové pole, aby jej chránila před větrem, má ústa byla volná. Rty jsem měl celé rozpraskané a bolavé, ale zase jsem mohl mluvit.
„Vír číslo 4 vypadá dost podobně jako Vír l, že jo?“ sdělil jsem svůj postřeh.
„Dává to smysl,“ řekla Tanda. „Proč by se jinak jmenovaly stejně, jen s jiným číslem?“
„Existujou i jiný dimenze tak podobný, že by se mohly lišit jen číslem?“
„Pravděpodobně jo,“ připustila Tanda, „ale žádnou takovou jsem neviděla ani o ní neslyšela.“
„Za todle sme tomu zloději zaplatili dalších pět procent?“ řekl znechucené Aahz. „To sme taky mohli zjistit sami.“
Nemám tušení, jak bychom to podle něj měli dokázat, ale protože jsem toho o cestování dimenzemi zase tolik nevěděl, nic jsem neříkal,
„Asi ne,“ řekla Tanda. „Od Víru číslo l jsme dost daleko. A od Bazaru na Pakle jsme vzdáleni mnohem víc dimenzí, než jsem se kdy dostala.“
„Aha.“ pochopil Aahz.
„A jak to víš?“ zeptal jsem se. „Copak existuje nějaký míleměřič“, který mi v tom okamžiku mrknutí oka, v němž se dostaneme do nové dimenze, vždycky unikne?“
Tanda se zasmála. „To radši ani nechtěj.“
„Když někdo cestuje dimenzemi,“ vysvětloval Aahz, „a dělá to vlastníma silama jako Tanda, má určitej cit pro to, kolik dimensí skočil. Není to přesný, ale cítí tu vzdálenost.“
Tanda kývla. „A čím víc dimenzí přeskakuješ, tím je to těžší, A tím máš větší šanci, že mineš cíl a ztratíš se.“
„Proto jsi nás z Bááácu táhla zpátky přes Vír l?“
„Bylo to tak bezpečnější,“ potvrdila Tanda.
„A každým skokem se vzdalujeme od domova?“ To se mi moc nelíbilo. Mě místo královského dvorního čaroděje není velká výhra, ale pořád lepší než tohle,
„Zatím ano,“ řekla Tanda, „Ale tohle opravdu je mapa vedoucí k pokladu. Záměrně je to složité, aby se k pokladu hned tak někdo nedostal.“
To se mi také dvakrát nezamlouvalo.
Aahz si sundal rukavice a roztáhl na zem mapu. Za světla ohně jsme se všichni dali do zkoumání. Podle našich očekávání se mapa opět změnila. Z Víru číslo 4 nyní vedlo šest, čar, které končily u pojmenovaných bodů. Všechny přímky se stáčely směrem k bodu označenému jako poklad, ale žádná u něj nekončila přímo. Jediné jisté bylo, že nám to mapa nijak neulehčovala.
Jména všech dimenzí zněla tentokrát divněji než obvykle. Všechna sestávala z kombinací stejných pěti písmen. Zleva šla jména At, Akd, AI, Atd, Dal a Kda.
„Znáš některou z nich?“ zeptal se Aahz.
„Ne,“ odpověděla Tanda. „A ty?“
„Ne.“ řekl Aahz. „To nás bude stát dalších pět procent.“
Tanda pokrčila rameny. „Se nedá nic dělat. Navrhuji vzít to tou prostřední.“
„Takže Atd,“ odtušil jsem.
Aahz už jen zavrčel hlubokým hlasem, postavil se a mapu schoval.
„Jen doufám, že se vracíme na Vír číslo 1. Slibte mi, že už nepůjdeme na návštěvu k hadům.“
„Přes Bááác by to bylo bezpečnější,“ řekla Tanda. „Nemá smysl riskovat.“
„To nemyslíš vážně,“ zhrozil jsem se. Stačila jen zmínka o těch hadech, aby se mi sevřel žaludek v jeden uzlíček.
Tanda se zasmála. „Neboj. Odtud to na Vír l zvládnu. Hady můžeme vynechat.“
Ujistila se, že je Aahz připraven, a pak jsme skočili.
Po celých pět vteřin, co Tanda kontrolovala, zda jsme v pořádku, mi vítr vmetal do obličeje prach. Pak nás všechny přemístila zpátky do stanu Přesunovače.
Tentokrát měl podobu pohovky s očima na opěradlech a polštáři místo uší, z obličeje vypláznutý veliký oranžový jazyk, který tvořil sedací plochu. Od té doby pro mě sezení na pohovce nabralo naprosto nový význam.
„Potřebujeme na dimenzi Atd,“ řekla Tanda,
„Celková částka nyní činí dvacet procent,“ napočítala ta věc a hýbala při tom svým obrovským jazykem. Výsledný efekt vypadal, jako kdyby někdo natřásal polštáře.
„Jsme si toho vědomi,“ přitakala Tanda.
Další okamžik jsme stáli na široké a díky bohu prázdné ulici. Po obou stranách ji lemovala jednoduchá dřevěná stavení. Obloha byla zatažená a šedivá, vzduch ostrý a studený. Alespoň nefoukal vítr. Byl jsem rád, že jsme stále převlečeni do těžkých kabátů a klobouků.
Pomalu jsem se otočil. V tomhle vesmíru jsou ale podivné dimenze. Silnice se od nás táhla oběma směry do nedohledna a po obou stranách stály navzájem podobné a stejně vysoké domy. Každé stavení mělo podivný tvar, dvoje dveře a sladěná okna. Nedalo se říci, co se asi tak nachází za domy, protože to vypadalo, že stojíme v kaňonu.
Nemám tušení, jak zdejší obyvatelé trefí domů. Všechny sousední domy vypadaly stejně, neměly žádná čísla ani barvy ani jiná rozlišovací znamení.
„Zajímalo by mě, kde všichni jsou?“ zeptal jsem se.
„Na tuhle odpověď čekat nemusíme. Radši koukneme na mapu,“ namířil si to Aahz ke kraji silnice.
„Dobrej nápad,“ souhlasila Tanda a rozhlédla se. Byla ve střehu, „Nelíbí se mi to tady.“
Aahz na kraji silnice vytáhl mapu a rozprostřel ji. Tahle dimenze v ní teď byla jasné vyznačena a vedla z ní jen jediná cesta. Další zastávkou měl být Vír 6. Aspoň jsme přeskočili Vír 5, stejně jako jsme předtím vynechali dvojku a trojku.

Tanda mrkla na mapu a zavrtěla hlavou.
Chvilku se mi zdálo, že tu věc Aahz zmuchlá a zahodí, ale on ji pak složil a dal zpátky do kabátu.
Náhle se v okně nejbližšího domu někdo objevil.
„Máme společnost," zašeptal jsem.
Tanda a Aahz vzhlédli a vedle prvního stvoření se zatím v okně objevilo druhé.
Rozhlédl jsem se. V každém okně ve všech domech teď někdo stál. A všichni vypadali naprosto stejně. Šedý oblek, šedivé vlasy, šedivý obličej, dvě ruce. Všichni měli stejný tvar a byli stejně vysocí.
„Z tohodle mám husí kůži," otřásla se Tanda.
V další moment mi vlétl prach do obličeje.
„Příště by se šiklo ňáký varování," remcal Aahz.
„Tohle je Vír 4,"zakřičela do větru. „Rovnou skočíme dál, než nás najdou prašní králíci."
Na chvilku bylo po prachu, ale pak se zase objevil.
Věděl jsem, že to musí být Vír 1. Ten prach a tovšechno copak jsem se mohl mýlit?
Potom jsme se ocitli zpátky ve stanu Přesunovače. A právě v tu chvíli už jsem nechtěl nic jiného, než vyjít ze stanu a na všechno zapomenout.
„Vír 6, prosím," požádala Tanda Přesunovače, který se z podoby gauče změnil v křížence kočky a stolu.
„Dvacet pět procent."
Aahz zaskřípal zuby na celý stan.
„Tím věčným opakováním mého přítele pěkně vytáčíte," řekl jsem.
Uvědomil jsem si, že říkám to, co si myslím. Tentokrát mi Tanda pusu nezalepila. Aahz se na mě zlostně podíval a já pokrčil rameny.
„Je to dobrý obchod," řekl Přesunovač.
Chtěl jsem mu říci, že s Ďáblem jsou také dobré kšefty, ale Tanda mi přejela rukou přes pusu a promluvila na Přesunovače sama. „Vír číslo 6, prosím. Zatím jsme na částce dvacet pět procent."
Přesunovač kývl, což spíše vypadalo, jako když stůl zvedne nohu. Pak jsme byli ve staré známé prachové bouři.
Chodilo se v ní stejně špatně jako v posledních dvou Vírových dimenzích. Když jsme se ale přiblížili ke starému srubu, všiml jsem si velikého a velice významného rozdílu.
Tentokrát se v okně svítilo.
Někdo je doma.

Kapitola čtvrtá
„Neberte stopaře!"
D. ADAMS

Žluté světlo vycházející z okna srubu vypadalo jako varovné znamení. Všichni jsme se zastavili asi dvacet kroků přede dveřmi a mžourali skrze vířící prach na osvětlené okno. Svým způsobem mi to vadilo. Poté, co jsme srub využívali ve dvou předcházejících dimenzích, začínal jsem se v něm cítit skoro jako doma.
Jak se někdo vůbec opovážil v něm bydlet?
„Co teď?" ptal jsem se Aahze a snažil se překřičet hluk bouře kolem nás.
„Je tu poblíž ještě něco jinýho?" zeptal se Aahz Tandy.
Šupiny na krku měl celé naprášené. Vím, že byl v podstatě nerad špinavý. A když k tomu ještě připočteme skutečnost, že už musel značnou část zatím nenalezeného bohatství odevzdat nějakému cestovnímu průvodci či agentovi nebo jak to tomu Přesunovači vlastně říkal, prach a vítr jeho náladě jistě nepřidají.
Tanda zakroutila hlavou.
„Nic, o čem bych věděla. Ani žádný králíci. Při prvním skoku mi Přesunovač jen udal směr k tomudle místu."
„Tak zaklepeme," řekl jsem do větru.
Tanda a Aahz evidentně lepší nápad neměli, tak jsem se probrodil hlubokým nánosem prachu a zaťukal na dveře.
Tanda se přesunula nalevo a Aahz zůstal pět kroků vzadu. Obličej měl přikrytý. Kdybych musel, rychle bych na něj hodil proměňovací kouzlo. Jeho zelené šupiny a celkový vzhled často hodně lidi vystrašil.
Dveře se náhle otevřely a proti mně stála dívka. Měla na sobě košili s dlouhými rukávy a tmavé kalhoty. Vlasy měla stažené dozadu. Její úsměv jí rozsvítil hluboké hnědé oči a roztavil všechny nervy v mém těle. Odhadl jsem ji na svou vrstevnici. Když mě spatřila, celá se rozzářila.
„Ty budeš určitě Skeeve," řekla. „Pojď dál. Taťka říkal, že se jednou objevíš.
Stál jsem tam v prachu a zíral na ni. Za celý svůj život jsem nebyl tak překvapený čímkoli, co kdo řekl.
Ona zná moje jméno.
Čeká na mě.
Bůhví kolik dimenzí od domova, uprostřed rozběsněné prachové bouře, a ona tu na mě čeká!
V první chvíli jsem chtěl couvnout, otočit se a utíkat pryč do té bouře. Mě nohy byly ale jako přimrzlé a rozum se ani nepokoušel něco odůvodnit.
„Tak pojď," zvala mě. „Venku moc fouká!"
Nemohl jsem se ani hnout.
Tanda mě nakonec postrčila kupředu. Dívka ustoupila a všem nám podržela dveře, abychom mohli vejít.
Kdybych nevěděl, že to byl ten samý srub jako v předcházejících dimenzích, nikdy bych ho nepoznal. Podlaha byla nyní dřevěná, všechny praskliny ve zdech spravené a uvnitř bylo teploučko a útulno.

Na stole ležela mísa plná ovoce, kolem stály čtyři židle a jednu stěnu pokrýval kuchyňský pult, se skříňkami. V troubě hořel oheň a udržoval tak ve srubu příjemnou teplotu. U vzdálenější zdi stála postel s překrásnou modrozlatou přikrývkou a polštářem.
Tu mladou dámu patrně vůbec nepřekvapilo spatřit Aahze, což mě zneklidňovalo ještě víc. Perfektů se lidé většinou dost báli, ať už kvůli jejich vzhledu či reputaci.
Nakonec se mi pracně podařilo složit dohromady otázku, na niž jsem chtěl znát odpověď.
„Jak to, že mě znáš?“
„Ona tě zná?“ zeptal se Aahz,
Zřejmě stál příliš daleko od dveří, takže ji přes hukot větru v té prachové bouři neslyšel.
Dívka se rozesmála a já se jí začal bát ještě víc. Měla dokonalý smích, takový jemný, a přece uvolněný a vysoký, jako vlahý vánek v horkém letním odpoledni. Přesně takový smích bych čekal od tak nádherné dámy. Přesto jsem se od žádné z těch několika dam ve svém životě ničeho tak úžasného nedočkal.
„Ne tak úplně, řekla a opět se zasmála. „Alespoň jej neznám v tom pravém slova smyslu, ani v žádném jiném. I když musím přiznat, že by mi to vůbec nevadilo, tedy jestli chápete, jak to myslím.“
Vůbec jsem netušil, jak to myslí. Chtěl jsem se zeptat, kolik smyslů má slovo „znát“, ale usoudil jsem, že to nechám na později.
Aahz zasupěl a Tanda se smála.
Dívka pokračovala. „Táta mi řekl, že mám očekávat příchod mladého pěkného muže jménem Skeeve. Prostě jsem usoudila, že jsi Skeeve. Jsi totiž první člověk, který sem přisel za ty dva týdny, co tu čekám.“
Myslím, že jsem na ni ohromeně zíral. Alespoň tak mi to přišlo. Neznal jsem ani ji a ani jsem netušil, kdo je její otec.
Usmála se na mě a pak se obrátila na Tanandu.
„Ty jsi určitě ta, která se Skeevem cestovala už kdysi,“ řekla. „Neměj strach. O prašné králíky jsem se postarala. Ty přeci víš, že pro muže jsou neviditelní, že?“
Pak mrkla na Aahze a trochu se zamračila.
„Ale kdo jsi ty, chlape, a co s tím vším máš společného?“
Byl jsem tak šokovaný, že jsem se nezmohl na slovo. Řekla Aahzovi „chlape“ a věděla, že jsem kdysi cestoval s Tandou.
Nikdo ani nehlesl.
Tanda s Aahzem byli evidentně také v šoku. Podle Tandy jsme se nacházeli hodně dimenzí od domova. Přesto jsme tady v nějaké podivné dimenzi uprostřed prachové bouře narazili na někoho, kdo na nás čeká. Někoho, kdo zná moje jméno.
„No jasně, mlčeti zlato,“ rozesmála se. Otočila se a vybídla nás, abychom se posadili ke stolu. „Určitě musíte mít po tom všem skákání dimenzemi velký hlad.“
Chtěl jsem se jí zeptat, co má mlčení společného se zlatem a jak ví, co jsme dělali, ale pak jsem vymyslel lepší otázku. Alespoň jsem si to myslel.
„Ty jsi Přesunovač?“
To ji znovu rozesmálo, přičemž úžasný zvuk jejího smíchu vyplnil celý srub a prolínal se se slabým praskáním ohně v troubě.
„To těžko. Ale táta říkal, že byste z jejich cen mohli být už trochu znechucení. Kolik už jste jim museli z pokladu odevzdat? Třicet pět procent? čtyřicet?“
„Jenom dvacet pět,“ řekl jsem hrdě.
Pak mi došlo, že o pokladu ví také. A i o našem vyjednávání s Přesunovači. Kolik toho ještě ví a jak se to dozvěděla?
Aahz se na mě přísně podíval a já pokrčil rameny. Vždycky mi říkal, že moc žvaním. Tohle byl jeden z případů, kdy měl naprostou pravdu.
„Fíha, ty teda umíš smlouvat,“ řekla a s údivem v očích vzhlédla ke mně.
„Ani ne,“ shodila mě Tanda a sedla si ke stolu.
My s Aahzem jsme ji následovali.
„Takže ty znáš tady našeho přítele Skeeva,“ začala Tanda, „a mohla bys nám říci, odkud ho znáš a jaké je tvoje jméno?“
Dívka se usmála a zahleděla se na mě svýma překrásnýma hnědýma očima,
„Jmenuji se Glenda. Tu mapu vedoucí ke zlaté krávě prodal Skeevovi můj otec.“
Glenda se otočila k pultu a otevřela skříňku, v níž bylo něco, co vypadalo jako bochník čerstvého chleba.
Tanda na mě vrhla zlověstný pohled a já jen pokrčil rameny. Řekl jsem jí a Aahzovi všechno, co se při té koupi stalo.
Tato mladá dáma u toho nebyla. Tím jsem si naprosto jistý. Setkání s někým takovým bych si určitě pamatoval.
Byl jsem zmatený čím dál tím víc. Proč sem ten chlapík, co mi mapu prodal, posílal svou dceru, aby na nás čekala? Jaký k tomu měl důvod?
„Takže ta mapa stejně není pravá,“ odtušil Aahz a zamračil se na ni, „a ty tu na nás čekáš, abys od nás něco vybrala, že jo?“
Glenda se zasmála a hodila na Aahze svůj půvabný úsměv. „Tady máme cynika celé skupiny.“
Pak se znovu usmála na mě.
Její úsměv jsem ihned opětoval.
„On má tendence hledat něco, co by se mohlo pokazit.“
„Byl by skvělý právník,“ ocenila ho.
Chtěl jsem se zeptat, co je to právník, ale místo toho jsem jen přikývl.
Obrátila se přímo na Aahze.

„Ne, ujišťují tě, že pokud já či kdokoli jiný ví, ta mapa je pravá."
„Tak co tu teda děláš?“ zeptala se podrážděně Tanda,
Glenda pokrčila rameny.
„Táta si myslel, že byste mohli potřebovat pomoc. A když mi vyprávěl o Skeevovi poté, co mu prodal tu mapu, představovala jsem si ho jako roztomilého mladíka. A měla jsem pravdu.“
Myslím, že se mi červenaly i špičky u bot. Z celého mého zarudlého těla viděla naštěstí jen obličej.
Aahz zasupěl ještě hlasitěji. Ten příšerný zvuk visel v teplém vzduchu jako smrad.
„Proč by si měl tvůj táta myslet, že potřebujeme pomoc?“ zeptala se Tanda.
Glenda začala krájet čerstvý chleba a odpověděla: „Protože se odtud dál ještě nikdo nedostal a nevrátil se živý.“
„Aha,“ řekl Aahz, „teď už tomu rozumím. Tvůj táta tu mapu prodává pořád dokola a ty jí získáváš zpátky.“
„Už má toho prodávání dost,“ řekla Glenda. „A dostat ji zpátky většinou nedá moc práce. Obvykle se sem na jaře mrkne a prostě ji vyndá z kapsy nějakého těla.“
Ozývalo se jen tiché praskání ohně a vítr, který se opíral do srubu. Vůbec se mi nechtělo myslet na to, že mapa, kterou jsem u sebe asi týden nosil, patřila kdysi mrtvolám.
„Proč tomu tak je?“ zeptala se Tanda, ale už v jejím hlase nebylo tolik vzteku jako předtím.
Glenda se na ni usmála. „To ty umíš cestovat dimenzemi. Ty mi to pověz.“
Tandiny oči jakoby na moment ztratily svůj lesk. Potom se podívala na Glendu a nalomeně řekla: „Jsme strašně daleko od všech míst, která znám, včetně poslední dimenze, do které jsme skočili.“
„Přesně tak,“ přitakala Glenda a naservírovala nám na stůl nakrájený chléb. „Přesně tohle udělali Přesunovači šesti jiným skupinám, které se vydaly za pokladem podle otcovy mapy. Vír 6, kde se právě nacházíme, je příliš vzdálen všem známým dimenzím, i těm na mapě. Snad jen ten nejzkušenější dimenzionální cestovatel by to tu znal. A než jsem to tu před pár týdny dala trochu do pořádku, byl tu jen ten starý, napůl rozbořený srub.“ „Umřeli bychom hlady,“ zkonstatoval jsem. „Časem byste buď vyhladověli nebo skočili do jiné dimenze a ztratili se,“ řekla Glenda a přisunula si židli ke mně. „Táta se vydal po stopách dvou skupin, které to tak udělaly. Obě potkal strašlivý konec v drápech nestvůr, které nikdy neměly spatřit.“
Až moc živě jsem si pamatoval na setkání s hady, takže jsem přesně věděl, o čem mluví.
Vzala si krajíc nádherně vonícího chleba a zakousla se do něj, aniž by ze mě spustila oči.
„A jaká je tvá cena za naši záchranu?“ zeptal se podezíravě Aahz.
Kouknul jsem se na něj. To je celý Aahz, vždycky se nejdříve dohaduje s počitadlem v ruce.
Glenda se na mého zelenošupinatého učitele usmála.
„Jak ty se vlastně jmenuješ?“ zeptala se,
„Aahz“ odpověděl. „A ty si ještě neodpověděla na moji otázku.“
„Chci jít s vámi.“ řekla. „A zato, že vám pomohu najít zlatou krávu a dostanu nás zpátky do nějaké dimenze poblíž Pakly, chci stejný podíl, jaký bude mít každý z vás, až vyplatíte Přesunovače.“
Pořád to nedávalo smysl.
„Tak proč ses za tou krávou už dávno nepustila sama?“
„Upřímně řečeno, “zadívala se mi do očí, „táta si myslí, že ze všech kupců jsi první bytost, Skeeve, která má reálnou šanci se k té krávě dostat.“
„Tos ale pořád neodpověděla na jeho otázku,“ podotknul Aahz. „A proč bysme ti měli z pokladu dávat takový velký podíl?“
To ji rozesmálo. „Myslíte si, že dostat se odtud je jen jediný problém? To je jeden z mnoha. Než táta mapu prodal, několikrát se pokoušel dojít dost daleko, ale vždycky se musel vrátit. Na cestě je hodně potíží. Já vím jaké. Potřebujete mě.“
„A tvůj táta si myslí, že to Skeeve dokáže?“ zeptala se Tanda.
Kdybych to tak taky necítil, ten nádech nedůvěry v Tandině hlase by mě mrzel.
Glenda se natáhla a chytila mě za ruku.
Paží mi probíhaly elektrické výboje a obličej jsem měl jistě rudý až za ušima. Nechtělo se mi ani pomyslet, že bych měl s rukou ucuknout. Líbilo se mi to. Jediným
dotekem ve mně vyvolávala pocity, o kterých jsem dosud jen snil.
„Můj otec má schopnost vidět opravdovou povahu lidí,“ vysvětlovala Glenda, „a jejich opravdové silné stránky.“
Hladila mě po ruce a já se jen soustředil na to, abych si nahlas dlouze nevydýchl.
„Když on věří, že Skeeve překoná všechny problémy a zlatou krávu dostane, pak já Skeevovi věřím také.“
Zazubil jsem se na Aahze tím nejširším úsměvem, jaký jsem uměl. Za celou dobu, co jsme spolu, jsem na něm neviděl znechucenější výraz.
Byl to báječný pocit.
Stejně jako cítit Glendinu ruku na mě.
Přiznávám, že se ve vzduchu toho malého srubu vznášelo napětí. Silné napětí. A různé druhy napětí. Co se mě týče, vůbec mi nevadilo vzít s sebou na tuhle bláznivou výpravu mou vrstevnici. Naopak. A obzvláště takovou, která si myslela, jak jsem jedinečný a to mě doopravdy neznala. A ještě ke všemu rozechvěla celé mě tělo jediným dotekem.
Tahle výhoda se mi moc zamlouvala. S ní nemusím žehlit a vynahrazovat žádné chyby z minulosti.
Aahz a Tanda si na druhé straně vůbec nebyli tak jistí, že bychom měli brát Glendu s sebou a ještě se s ní dělit o možný poklad. A tohle napětí vůbec nebylo dobré. A napětí ještě umocnilo to, že ji nikdo z nás neznal.
Když si to tak v hlavě srovnám, neměli jsme moc na vybranou. Tanda nás do žádné známé dimense přemístit nemohla. Bylo to moc daleko a nemohli jsme risknout skákat dimenzemi, abychom se k nějaké známější přiblížili. Ztratili bychom

se nebo spíš přišli o krk díky nějakým hadům či podivným lidem, kteří se na nás chystali na té ulici a vypadali všichni stejně.
Prostě jsme Glendu potřebovali. A kromě toho já ji s sebou chtěl. Těšil jsem se na to, až ji blíž poznám. „Takže odteď budeme čtyři," usmál jsem se na Glendu a naprosto jsem ignoroval všechny úšklebky mého učitele.
„Skvělé," zaradovala se Glenda. „Nebudete litovat."
O tom jsem nepochyboval.
„Rozdělíme poklad na čtyři části," upřesnil naši dohodu Aahz.
„Až odečteme podíl pro Přesunovače," připomněl jsem mu.
„Jasně, bez jeho pětadvaceti procent."
Poslední slova skoro vyplivl a nevraživě se díval na Tandu.
„Pořád ještě zbude dost pro každého," řekla Glenda a nabídla nám čerstvý chleba. „Pokud se k té zlaté krávě dostaneme a sebereme ji."
Vzal jsem si velký krajíc a k němu trochu jablkového želé, které nám naservírovala. Stačilo si jen jednou kousnout, abych věděl, že čerstvý chleba a želé jsou ty nejlahodnější pochutiny, jaké jsem v posledních několika letech jedl. Rozpouštěly se mi na jazyku a mě chuťové buňky se proměnily ve svět báječných chutí. Bože, jestli tohle dokáže každé Glendino jídlo, už ji nikdy nehodlám opustit.
Když jsme se všichni najedli - všiml jsem si, že i Tanda s Aahzem si na chlebu pochutnávali - Glenda se na mě podívala. „Vyndej tu mapu a mrkneme se, kam vyrazíme. "
Ukázal jsem na Aahze. „Má ji u sebe tenhle chlapák."
Aahzovi úplně zaskočilo a já myslel, že se tím chlebem udusí.
Tanda se smála a napětí trochu povolilo.
Aahz vytáhl mapu a rozložil ji na stůl.
Glenda se přesunula vedle Tandy, Rychle jsem přeběhl, abych také lépe viděl.
Mapa se znovu změnila.
To už nás nepřekvapovalo. Byli jsme na Víru číslo 6, který byl nyní na mapě jasně vyznačen. Z této dimenze vedly čtyři cesty ke čtyřem dalším místům. Jejich názvy se mi ani trochu nezamlouvaly.
Napravo byl Horečnatof, vedle něj Nepřátelof, další byl Troufalof a nejvíce nalevo ležel Plesnilof.
Tanda zakroutila hlavou. „Žádnou z nich neznám."
„Já taky ne, dodal Aahz.
„To ani nemůžete," řekla Glenda. „Leží ještě dál od Pakly než tahle dimenze."
Ujistila se, jestli poslouchání, a pak ukázala na Horečnatof.
„Nejnižší teplota je tam přes sto dvacet stupňů. Nepřežili bychom tam ani pět minut."
„To bylo od tvůrce mapy pěkné, že tam zanesl takové hezké místečko," poznamenal jsem.
„Jsou to pasti," vysvětlovala. „Mapologové se v tom vyžívají."
„Mapologové?" vyhrknul jsem nechápavě.
Věnovala mi další ze svých půvabných úsměvů.
„To je celá rasa, která se věnuje zkoumání a mapování dimenzí. Když najdou nějaký poklad, vytvoří takovouhle kouzelnou mapu k němu vedoucí a pak ji prodají."
„Už jsem o nich slyšela," přikývla Tanda. „Ale nikdy se mi nechtělo od nich něco kupovat."
„Mají na Bazaru na Pakle své stánky," přidal se Aahz. „Zatím sem ale jejich služby nepotřeboval."
„To oni dělali tu mapu, co visela u Přesunovače ve stanu?" vzpomněl jsem si.
Glenda kývla. „Dám krk na to, že všechny mapy obsahující různé dimenze dělal nějaký Mapolog. Každá jejich mapa vedoucí k pokladu je kouzelná a často jsou v ní různé záhady a pasti. Zrovna jako v téhle."
„Jsem rád, že to víme," mrknul jsem na Aahze. Když jsme vyráželi za zlatou krávou, určitě o těch pastech nevěděl.
Můj učitel se jen zamračil.
Glenda pokračovala. Ukázala na dimenzi jménem Nepřátelof.
„Tahle vás nesmí ani napadnout. Horečnatof je proti ní úplné studený."
Aahz přikývnul.
Glenda ukázala na další.
„Troufalof už neexistuje. Před tisíci lety něco celou dimenzi zničilo."
„Takže zbývá Plesnilof," odtušil jsem. „Jaký je?"
„Tam jsem byla jen na chvilku s tátou. Snažili jsme se zjistit, co se stalo s mapou o tři kupce zpátky." vzpomínala Glenda a kroutila hlavou. „Je to ponuré, tmavé a vlhké místo. Všechno jakoby se tam neustále měnilo. Dokonce se zdá, že i půda vám roste a mění se pod nohama."
„To mi teda vysvětli," obrátila se Tanda na Glendu. „S tátou už jsi za pokladem šla a viděli jste, co se děje ostatním před vámi. Musíš znát cestu alespoň o několik kroků dopředu. To nemůžeme tenhle krok prosté vynechat? Copak nevíš, kam nás mapa zavede?"
Musel jsem uznat, že to Tandě pálilo. Určitě by to tak bylo mnohem jednodušší.
Glenda vzdychla, což mým uším znělo jako rajská hudba. Mohla by na mě vzdychat cokoli.
„Kdybych tak mohla," vydechla Glenda.
„Ta mapa je kouzelná," podotknul Aahz, „Nikdy nezůstane stejná, že?"
„Přesně tak," potvrdila Glenda. „Kromě občasných cest přes Vírové dimenze mapa mění správnou cestu s každým

uživatelem a při každém pokusu.“
„Hmmm,“ zamyslel se Aahz a zkoumal ten kousek pergamenu. „Blbý je, že prostě nemůžeme to kouzlo z mapy sundat a odhalit tak tu správnou cestu k dimenzi se zlatou krávou.“
To mi vnuklo nápad. Bylo to tak jednoduché, že je to s největší pravděpodobností hloupost, proto jsem nahlas nic neřekl. Ta myšlenka mi ale stále vrtala hlavou, zatímco ostatní pokračovali v debatě.
Co kdybych se napojil na kouzelnou energii té mapy, stejně jako to dělám se Siločárami při sesílání kouzla? Nemohl bych tak to kouzlo z mapy dostat pryč?
Uvolnil jsem se, vztáhl mysl a sáhl na mapu, kterou Aahz držel v ruce. Jako obvykle jsem začal vstřebávat energii. Napřed se nestalo nic. Pak se pergamen začal chvět, zformoval se proud energie a vydal se směrem ke muč.
Byl to chladný, postupně až palčivý pocit, který se neustále stupňoval. Za chvíli to bylo skoro nesnesitelné. Rychle jsem se otevřel a nechal energii skrze mne proudit rovnou do země, přesně tak, jak mě to v jedné z našich úvodních lekcí naučil Aahz.
„Co se to sakra,..“ zařval Aahz a mapu upustil.
Nespadla, vznášela se jen tak ve vzduchu.
„Skeeve!“ vykřikla Tanda, ale já si jí nevšímal. Veškerou pozornost jsem soustředil na svůj pokus.
Nakonec se proud energie zpomalil a postupně ubýval, až zbyl jen slabý pramínek. Ukončil jsem s ní mentální kontakt a pergamen se snesl k zemi.
„Zkuste se na ni mrknout teď,“ navrhl jsem.
Všichni tři na mě zírali, jako by mi najednou narostla druhá hlava.
„Nechce mi někdo vysvětlit co se právě stalo?“ divila se Glenda a střídavě zírala na mě a na mapu.
Aahz se mračil a koukal taky nechápavě.
Tanda se smála, „čarodějnický Mistr Skeeve právě vyřešil hromadu problémů najednou.“
Zíral jsem na mapu a nevěřil jsem svým očím.
Z Víru číslo 6 teď vedla jen jedna přímka na Plesnilof, odtud na Vír číslo 5, pak na dimenzi jménem Baasss, potom zpátky sem na Vír 6 a nakonec poslední čára do naší kraví dimenze.
A kraví dimenze už měla i jméno.
Krávov.
Odtud jsme mohli skočit rovnou na Krávov.
Glenda se rozesmála a vrhla se na mě. Lepší objetí si ve svém životě snad nepamatuji. Přitiskla se ke mně celým svým tělem a rozechvěla tak víc míst na mém tele, než jsem byl kdy ochoten přiznat.
„Táta měl pravdu,“ vydechla a ještě víc se ke mne přimáčkla. „Opravdu jsi výjimečný.“
Ani Aahzovo supění mi ten skvělý okamžik nedokázalo zmařit.

Kapitola pátá

„To je ale divočina!“
J. WEST

„Co je to za jméno ten Krávov?“ ukazoval jsem na náš cíl na mapě, když mě Glenda uvolnila z objetí století.
Nikdo mi neodpověděl.
„Jak jsi to udělal?“ divila se Glenda a nevěřícně na mě valila oči. „Ještě nikdy jsem neslyšela, že by někdo z kouzelné mapy vysál magii.“
Její nádherné hnědé oči vypadaly veliké a jejich pohled jakoby skrýval obavu. Pak jsem si ale uvědomil, že to nebyl strach. Byla to posvátná úcta. Nestávalo se mi zrovna často, že bych měl po svém boku někoho, kdo mě obdivuje.
„Upřímně řečeno,“ odpověděl jsem jí, „nejsem si tak úplně jistý.“
„To je ale překvápko!“ nadhodil znechuceně Aahz a dával oči v sloup.
„Aahz se zmínil o tom, že bychom z té mapy potřebovali nějak dostat magii,“ vysvětloval jsem Glendě, co se stalo, a Aahze ignoroval. „Tak jsem to zkusil. Napojil jsem se na její energii, utvořil jsem z ní pramen a nechal ji skrze mě proudit do země. To je celý. Fakt.“
Tanda vypadala, že rozumí, ale neřekla nic.
„Vírové dimenze jsou prý pro magii místa velice mocná,“ řekla Glenda. „Proto tu nikdo nežije moc dlouho,“
„Takže dokud sme tu,“ vyvodil z toho Aahz a díval se na mě, „dávej si bacha!“
Ukázal jsem na mapu. „Proč? Copak to nepomohlo?“
„Myslím, že jo,“ uznala Tanda. „Glendo, ty tuhle dimenzi Krávov znáš? Nebo budeme muset kvůli tomu zase za Přesunovačem?“
Při téhle zmínce Aahz zaskučel.
Byla jsem tam několikrát,“ vzpomínala Glenda. „Ale nikdy jsem si nemyslela, že by tam mohl být nějaký velký poklad.“
„Žije tam nějaký dobytek?“ zeptal se Aahz.
„Víc než si umíte představit,“ potvrdila Glenda.
„Takže naším dalším dobrodružstvím,“ usmál jsem se na Glendu, „bude najít krávu v kupce krav.“
Zmatené se zašklebila, čímž mi chtěla naznačit, že nemá ponětí, o čem to mluvím. A protože já jsem zase netušil, jak vypadá kráva, nepokoušel jsem se jí vysvětlit, co to je kupka krav.
„Náš mladý přítel se snažil říct,“ dodala Tanda, „že pokud je tam těch krav tolik, jak poznáme tu, která dává zlaté mléko?“
Glenda pokrčila rameny. „To netuším. Takhle daleko se s mapou ještě nikdo nedostal. Nikdy by mě nenapadlo, že

povede na Krávov.“
Aahz nic nedodal. Usoudil jsem tedy, že můžu klidně
říct, co mě napadlo.
„Nebude taková kráva žít ve zlatém paláci? “
Všichni tři na mě zase začali zírat.
„S největší pravděpodobností,“ uznala Tanda a pomalu pokyvovala hlavou.
Srub opět ztichl. V této fázi jsem si uvědomil, že bude lepší sníst další krajíc chleba a přemýšlení nechat na nich.
Po hodině strávené plánováním a povídáním nás Glenda na Aahzův návrh dopravila do dimenze Krávov, na dostatečně ukryté místo, aby nás nikdo neviděl. Počítal s tím, že budu mít dostatek času na vytvoření našich proměn, abychom vypadali jako místní.
Než jsme skočili, Aahz se ujistil, že Glenda i Tanda nás budou schopné dopravit zpátky do srubu. A přimět Glendu, aby mu pomohla nastavit D-hoplák tak, aby se také dokázal vrátit. Evidentně jsem tu byl jediný, kdo neměl po ruce nic, jak se v případě nouze dostat pryč.
Předsevzal jsem si, že se vždycky musím držet nablízku někoho z nich. Pokud možno Glendy.
Doskočili jsme před veliký útes. Vzduch byl teplý a suchý a sluníčko se nacházelo vysoko nad hlavou.
Kolem nás to vypadalo jako na poušti, ale svah pod námi se snižoval do svěžího zeleného údolí. Vedle útesu vedla nahoru silnice, vinula se kolem nás a pak dolů směrem k malému městečku postavenému ze dřeva. Soudě podle toho, kam jsem zatím dohlédl, žádný z domků nebyl vyšší než dvě podlaží. Domky se choulily podél hlavní ulice.
„To město se jmenuje Opouštín,“ sdělila nám Glenda. „Jsou tu hlavně kovbojové a bary.“
„Kovbojové?“ vyhrknul jsem. Protože jsem ještě nevěděl, jak vypadá kráva, neuměl jsem si představit krávového chlapce a nebylo mi jasné, proč by si stavěli město.
„Kovbojové jsou muži, co se starají o krávy,“ vysvětlila mi Glenda. „Z nějakého důvodu se jim tak říká ve všech dimenších, kde jsou krávy nebo dobytek.“
Napadlo mě se zeptat, jak se říká ženě, která se stará o krávy.
„V téhle dimenzi,“ řekla Glenda, „jsou ale kovbojové zvláštní cháska. Povím ti o nich.“
Aahz jen tak stál a upřeně hleděl na město v údolí pod námi.
„V jakém slova smyslu?“
Glenda pokrčila rameny. „Zacházejí s dobytkem, jako by byl posvátný. Nikdy neublíží krávě, nikdy ji neženou moc rychle a vždycky na dobytek mluví pěkně. A před vším je chrání.“
„To je ale divný,“ souhlasila Tanda,
„Proč?“ nechápal jsem.
Aahz na mě hodil jeden z těch pohledů, který říkal, že se už ptám moc. Ten pohled jsem znal velice dobře, jelikož jsem jej měl možnost spatřit asi tak dvakrát nebo třikrát denně.
„Protože ve většině dimenzí slouží krávy jen na maso a mléko. Tady se za zabití krávy věší.“
„A jak tihle kovbojové vypadají?“ vyzvídal jsem.
Zásluhou svých předešlých dobrodružství jsem výjimečně naprosto přesně věděl, jak takový trest vypadá. Ve skutečnosti má zkušenost byla natolik blízká, že jsem na ni nechtěl ani vzpomínat.
„V téhle dimenzi jsou docela podobní jako my.“ Vtom se Glenda rozesmála. Mrkla na Aahze. „Ale s tebou, chlape, budeme muset něco udělat. Démony tu neznají a Perfekty už vůbec ne.“
Aahz nic nenamítal. Myslím, že byl rád, že jej nenazvala Perversem, jako to s oblibou dělají jiní.
Najednou jsme zaslechli, jak se k nám zpoza kopce za námi po silnici něco blíží. Glenda naznačila, abychom se schovali za kamení na úpatí útesu a pozorovali. Ujistil jsem se, že mám na silnici dobrý výhled, abych nás mohl všechny proměňovacím kouzlem patřičně obléknout.
Za minutu se na vrcholu objevili dva muži. Jeli na koních a pomalu mířili z kopce směrem k městu. Jejich oblečení bylo dost podobné. Měli na sobě kostkované košile, džínové kalhoty, vysoké boty a široké opasky. Z dlouhého pobytu na slunci měli opálenou pokožku a na hlavách nosili klobouky s širokým okrajem. Jeden z nich byl o něco starší. Oba měli krátké vlasy a kníry. Potichu jeli bok po boku. Když se vzdálili, Tanda se na mě otočila.
„Pamatuješ si, jak vypadají?“
„Jasně, je to jednoduchý,“ přikývl jsem.
Načerpal jsem potřebnou energii a všechny nás proměnil a oblékl v místní převleky. Měli jsme černé klobouky a v podstatě podobné kostkované košile. Protože jsem výsledek svého kouzlení sám nemohl vidět, mrkl jsem na Glendu, „Jak vypadáme?“
„Perfektně,“ vydechla. „Dokonce i Aahzovy zelené šupiny jsou opálené dočervena.“
„Budeme potřebovat koně?“ znejistěl jsem. „Ty neumím.“
„Možná jo, “přitakala zklamaně Glenda. „Zvlášť jestli ta zlatá kráva je někde daleko. Možná budeme muset někam cestovat. A co si pamatuju, jediným dopravním prostředkem jsou tu koně.“
„A co peníze?“ nadhodil své tradiční téma Aahz. „Peníze budou taky třeba,“
„Myslím, že ne,“ odporovala mu Glenda. „Tady se peníze nepoužívají.“
Aahze málem chytil infarkt. Bylo to, jako kdybyste mu řekli, že už nikdy nevyjde slunce.
„A za co teda nakupujou a prodávají věci?“ zeptala se s neskrývaným šokem Tanda.
„Za práci,“ odpověděla Glenda. „Jejich kapitálem je práce.“
V tu chvíli jsem byl ztracen stejně jako Tanda a Aahz.
Glenda pokračovala. „Když od někoho něco chcete, musíte si to odpracovat. Všechno se zanáší do Dlužáků. Když sháníte něco k jídlu nebo k pití, podepíšete Dlužák a později si dluh odpracujete.“

„To je ale divný místo.“
Glenda souhlasila. Tak jsme se my, čtyři cizinci, vydali z kopce dolů směrem k městečku plnému kovbojů. Jen doufám, že mě proměny fungují. Pro jistotu jsem zůstal blízko Glendy. Ne že by mi to činilo nějaké velké potíže.
Město Opouštín bylo rušné a primitivní. Jediná zdejší ulice měla příhodný název Hlavní ulice. Byla to taková hrubá prašná cesta se spoustou bláta. Rozdělovala dvě řady dřevěných domků, před nimiž se táhl dřevem pokrytý chodník. Mimo hlavní cestu byly pak domky roztroušené po okolních zemědělských pozemcích a choulily se u hájků, jež tvořily podivné stromy.
Z několika domků podél Hlavní ulice se ozýval smích a hudba. Na některých dveřích visely barevné cedule se jmény jako Bitevní pole, Divoký kůň a U Audry. Vůbec jsem netušil, co ta jména měla znamenat.
U zábradlí, které lemovalo chodník, byli přivázaní koně a vozíky. Celé město bylo cítit koňským trusem, kterého se tu a tam po silnici válely slušné hromádky.
Pracoval tam muž v bílém klobouku a velkou lopatou pomalu házel čerstvé koňské lívance na hromady. Měl jsem nutkání se ho zeptat, jaký dluh tu právě odpracovává nebo co si chtěl koupit. Ať už to bylo cokoli, cena se mi zdála příliš vysoká.
Když jsme dorazili do centra města, přešli jsme nalevo na chodník do stínu. Najednou jsem si uvědomil, jaké mi bylo po cestě do města vedro. Ještě štěstí, že se tady nosí ty klobouky. Zpočátku se nezdálo, že by sluníčko tak pálilo, zvláště když jsme sem přišli z Vírové dimenze. Teď ve stínu mi to horko teprve došlo v celé své kráse.
Kráčeli jsme si to po dřevěném chodníku a snažili se vypadat nenuceně, jako kdybychom sem odjakživa patřili. Je zřejmé, že ve městě s pár stovkami stálých obyvatel musí čtyři cizinci výrazně vynikat, asi jako puchýř v nové botě.
„Hoj,“ pozdravil nás první kolemjdoucí. Jen lehce smekl klobouk a šel dál.
Než jsem si stačil sáhnout na svůj klobouk, on už byl dávno pryč.
Za chvilku kolem nás prošla žena v dlouhé sukni a kytičkované blůze.
„Hoj,“ pozdravila. Aahz i já jsme smekli.
Usmála se na nás, čímž odhalila poněkud zvláštní zuby.
Když nás minula, rychle jsem si sáhl na krk, jestli jsem neztratil Tandin tlumočnický přívěšek. Byl na svém místě, ale určitě musel přestat fungovat. Neměl jsem totiž sebemenší tušení, co znamená „hoj“.
Podíval jsem se na Tandu, ale ta jen pokrčila rameny.
Asi v první čtvrtině cesty do kopce jsme se zastavili a opřeli o dřevěnou zeď. Snažili jsme se vypadat nenuceně. Nikdo se s námi nezabýval a nevěnoval nám žádnou pozornost. Z protějších dveří s nápisem U Audry se ozývala nadupaná hudba. Uvnitř jsem zahlédl sedět u stolu několik lidí. Asi to byl nějaký bar nebo restaurace.
„Co teď?“ váhala Glenda a zaujatě pozorovala toho muže, co sbíral koňský trus.
„Potřebujeme informace,“ konstatovala. Tanda, „A nemůžeme jen tak jít a zeptat se,“ odtušil jsem. Všichni souhlasili.
„Taky budeme potřebovat koně,“ navázala Glenda. „Ovšem pokud v tomhle vedru nechcete ještě nějakou dobu pochodovat.“
Vrhl jsem letmý pohled na silnici a sledoval, jak mizí v dáli směrem do polí, daleko za kraj města. Jít tudy zpátky jakkoli daleko by nebyl zrovna ten nejšťastnější nápad.
Všichni jsme se shodli, že po ničem takovém netoužíme.
„Takže potřebujeme dvě věci,“ shrnul jsem to. „Informace ohledně zlaté krávy a koně, kteří by nás k ní odvezli.“
„My se Skeevem zkusíme štěstí naproti v hospodě,“ navrhla Glenda. „Vy dva byste mohli zajít do nějaké vzdálenější.“
„Dobrá,“ k mému překvapení kývl Aahz. Divil jsem se, že souhlasí s Glendiným plánem. „Za hodinu se sejdeme ve srubu ve Vírové dimenzi 6.“
Přesvědčil jsem se, zda Glenda rozumí instrukcím, jelikož momentálně fungovala jako má zpáteční jízdenka. Pak jsme vykročili na ulici a ihned udělali velký oblouk, abychom se vyhnuli jedné z těch velikých hromad koňských hovínek, která dotyčný muž pečlivě sbíral.
Jen se usmál a pozdravil: „Hoj.“
Smekl jsem klobouk, což jej uspokojilo natolik, že se vrátil zpátky ke své práci.
S tou budovou U Audry jsem měl naprostou pravdu. Hned, jak jsme vešli, bylo jasné, že je to restaurace i bar zároveň. Dřevěný bar se táhnul podél celé zdi po naší levici. Stal za ním chlapík bez klobouku v bílé zástěře a hadrem v ruce.
U tří stolů sedělo deset stálých zákazníků a všichni do sebe soukali plné talíře něčeho, co vypadalo jako velké porce zeleniny. Hudba hrála dost nahlas a měla dobrý rytmus. Asi vycházela zezadu, kde stálo piano. Jen u něj nikdo neseděl.
Když jsme vešli, všichni se na nás podívali a pak se zase pustili do jídla a povídání. Jakoby nic, jako by tu cizince viděli denně. Vůbec si nás nevšímali. Přišlo mi to jako dobré znamení.
„Hoj, lidi,“ přivítal nás muž za barem a smetl z baru nějaký drobek, „čím vás mohu potěšit?“
Neměl jsem nejmenší tušení, co tím myslel. Těm slovům jsem v podstatě rozuměl, ale tady, uprostřed baru, jsem vůbec nechápal, proč se mě ptá na mě potěšení. Od někoho, koho vůbec neznám, se mi to zdálo trošku osobní.
Vrhl jsem tázavý pohled na Glendu, která také na chvilku znejistěla. Pak mi naznačila, abych dělal to samé, co ona. Pak pokročila kousek k barmanovi.
Kývla na něj a u baru naznačila něco jako smeknutí.
„Něco malého k pití, trochu jídla a přiměřenou práci
na splacení dluhu.“ Evidentně to bylo přesně to, co chtěl
barman slyšet. Roztáhl ústa v široký úsměv, jako kdyby
právě vyhrál jackpot,
„Cizinci jsou tu vždycky vítáni,“ spokojeně natáhl ruku za sebe a sebral z poličky dvě sklenky. Postavil je na bar a podíval se nejdříve na Glendu, pak na mě. „Tak co si dáte do trumpety?“

V tu chvíli jsem byl Glendě opravdu vděčný, že vedla rozhovor za nás oba. Byl jsem si skoro jistý, že se ptá na to, co chceme k pití. Ale nebyl jsem si úplně jistý a neměl jsem nejmenší tušení, co by nám nabídl, abychom to mohli dát do nějaké trumpety.
„No," přemýšlela nad odpovědí, „stačí cokoli, co máte na skladě."
Chlapík sáhl po velké láhvi s oranžovou tekutinou a naplnil obě sklenice. Pak je poslal po baru přímo k nám.
„Moc děkujeme, jste laskav, pane," řekla vděčně Glenda.
V tu chvíli se barman zase rozzářil. „Vemte místo a já vám splašim kousek své nejlepší bašty."
Měl jsem sto chutí praštit svým přívěskem o bar, aby zase začal pořádně fungovat.
„Nedělejte se s ničím speciálním," usmála se na něj Glenda a laškovně zamrkala.
Zasvítila mu očička a zrudnul obličej. Otočil se a zamířil do zadní místnosti. Zdálo se, že Glenda okouzlí jakéhokoli muže v kterékoli dimenzi. Nebyl jsem si přesně jistý, jestli se mi to líbí.
Chopila se svého oranžového drinku, naznačila, abych udělal to samé, a pak vykročila směrem ke stolku v rohu. Stal kousek dál od zbytku zákazníků. Šel jsem za ní a sedl si na židli zády ke zdi, abych mohl sledovat okolní frmol. Když jsme se usadili, pošeptal jsem jí: „Ty mu rozumíš?"
Pokrčila rameny. „Většinou něco vytušim z kontextu."
„Takže abychom byli v kontextu, budeme muset jíst nějakýho baštu?" zašeptal jsem rozhořčeně.
Baštu jsem nikdy nejedl a nebyl jsem z té premiéry zrovna odvázaný.
Zasmála se a poplácala mě po ruce. „Myslím, že „bašta" je místní výraz, pro jídlo." „No, to je teda. úleva."
„Vid' že jo."
Dal jsem si toužebně očekávaný doušek pití, ale málem jsem ho musel vyplivnout na stůl. To vůbec nebyl pomerančový džus. Chutnalo to jako vymačkaná mrkev. Kyselá mrkev.
„Zajímavé," zkonstatovala Glenda po prvním doušku. Pak se otočila na mě a nasadila obličej, který jsem naštěstí viděl jen já. Taky jí to moc nechutnalo.
Pokradmu jsem se podíval na ostatní hosty. Všichni měli před sebou sklenici mrkvového nápoje. Asi to byl jediný drink, který se tu podával.
V ten okamžik vyšel ze zadní místnosti barman a nesl dva talíře. S úsměvem na rtech nám je pyšně naservíroval. Zelenina. Chřest, mrkve, celer a pár nakrájených rajčat a kousek okurky umně naaranžované na podestýlce z něčeho, co vypadalo jako tráva.
„Báječné," usmála se na něj Glenda svým největším a nejsvůdnějším úsměvem. „Doufám, že se vám budeme moci za tu hostinu nějak odvděčit."
Ten chlapík měl časté sklony k červenání.
„Jsem si jist, že na něco přijdeme."
S tím začal rychle couvat k baru.
Prsty byly pravděpodobně nejužívanější metodou, jak dopravit jídlo z talíře do úst. Sebral jsem tedy kousek celeru a zakousl se do něj. Byl měkký, ne zrovna čerstvý a měl slabou příchuť koňského lejna.
Doufám, že se mi jej podařilo spolknout s výrazem, který pro přihlížející nebyl příliš urážlivý.
Glenda zkusila kousek okurky. Z jejího pomalého žvýkání a vynuceného polknutí jsem mohl hravě usoudit, že jí také zrovna moc nešmakovalo,
„Jsme na vegetariánské dimenzi," pošeptal jsem jí, zatímco naznačovala barmanovi, že nám moc chutná. „Co dělají se vším tím dobytkem, co tu podle tebe mají?"
„Nevím," špitla. „Ale jestli budu muset tohle lupení ještě jíst nebo pít, asi mi bude špatně."
„Jo, to mně taky."
„Dělej, jako že jíš, a já se z něj pokusím dostat nějaké informace," navrhla.
Stoupla si a šla si sednout na bar k barmanovi. Nevím, co mu říkala, ale za chvíli se rozesmál a podíval se na mě, jako bych byl hlavní postavou jejího vtipu. Předstíral jsem, že koušu a žvýkám chřest, a úsměv jsem opětoval.
V ten okamžik se ve dveřích zjevila Tanda s Aahzem. Nejdříve se podívali na Glendu, pak uviděli mě a přisedli si ke stolu zády do místnosti.
„Začali jste bez nás, hmmm," konstatovala Tanda.
„Nemohli jsme odolat," vysvětlil jsem dostatečně nahlas, aby se to doneslo až k barmanovi. Pak jsem jí pošeptal: „Je to strašně hnusný."
„Co tam dělá?" zeptal se sotva slyšitelně Aahz.
Dělal jsem, jako že jím kousíček trávy, zakryl jsem si lista a odpověděl mu.
„Shání informace. A proboha, neobjednávej si žádné jídlo. Jak vy, uspěli jste?"
„Ne," řekla Tanda.
Za chvilku barman ukázal na ulici opačným směrem, než kterým jsme přišli do města. Glenda se usmála a vrátila se.
„Koně prodávají ve stájích na konci města," sdělila nám. „Slíbila jsem, že mu za to jídlo a pití uklidíme v kuchyni."
„To sem celej žhavěj, co asi tak budem muset dělat za ty koně?" znechuceně kroutil hlavou Aahz.
Glenda pokrčila rameny a dál předstírala, že jí.
„Kromě toho," poznamenal jsem, „ještě nevíme, kam máme jít."
„To je fakt," souhlasila.
„To je právě ten největší problém," zhodnotil Aahz.
V tom mi došlo, že to bychom opravdu měli vědět. Co by to bylo za kouzelnou mapu, která by nás dovedla jen do dimenze a neudala by směr k místu pokladu? Koneckonců, celý svět je docela velký na to, abychom v něm hledali jednu krávu.

Vytáhl jsem z mapy magii jen po tuto divnou dimenzi. Jakmile jsme se sem dostali, nikoho už mapa ani nenapadla.
„Aahzi," zašeptal jsem, „Koukni se na mapu."
Zamračil se na mě. „Proč bych -"
Muselo ho napadnout to samé, co mě. Možná je tu třeba malinkatá šance, že by tu mapa zase mohla být kouzelná.
Sáhl do kapsy a vytáhl pergamen. Seděl zády k baru, takže mapu držel úzkostlivě před sebou, aby ji ostatní hosté neviděli. Pak ji pomalinku rozložil.
Zatímco jsem předstíral, že zbožňuji jistý kus okurky, bylo mi hned jasné, že se mapa zase změnila. Už neukazovala dimenze, ale přímo celý Krávov.
Zákazníci od nejbližšího stolu právě dokončili své trá-vníkové talíře a zvedli se k odchodu. Zbyli tu tak lidé u dvou dalších stolů a barman. V tu chvíli se nedíval,
„Rozlož ji celou, ať vidíme, kde jsme," navrhla Glenda. „Vzduch je čistej."
Aahz se kupodivu neohlédl a nepřesvědčil, jestli tomu tak opravdu je. Prostě mapu roztáhl přes naše talíře s tím humusem.
Nikdo si nás nevšímal.
Palác se zlatou krávou byl opravdu na mapě vyznačený. Tak aspoň tohle už víme.
Opouštín, město, kde se nacházíme, tu bylo také. Mezi ním a zlatou krávou vedla čára podobná těm, jakými se označovaly cesty mezi dimenzemi. Na cestě bylo ještě spoustu dalších měst. Jedna věc byla víc než zřejmá. Ke zlaté krávě nám zbývá ještě pěkný kus.
Glenda si podrobně prohlížela mapu, skoro jako by si jí chtěla vrýt celou do paměti.
„Vidíš něco, co by nám pomohlo?" zeptala se Tanda.
„Když půjdeme na Vír 6, můžu nás pak dostat o hodně blíž."
„Díky bohu," oddychl jsem si.
„Ještě nikomu neděkuj," zchladila mě a dál zírala na mapu. „Pořád to ještě bude dost daleko."
Aahz mapu složil, dal ji zpátky do kapsy a stoupl si.
„My půjdeme s Tandou najít nějaké odlehlé místo, abychom mohli skočit zpátky," zašeptal Aahz a nakláněl se přitom k nám, aby ho nikdo jiný neslyšel. „Zvládnete se odtud ňák nepozorovaně dostat?"
„Snadno," ujistila ho Glenda.
„Tak zatím," loučila se Tanda a šla směrem ke dveřím.
Ještě chvíli jsme jakoby dojídali oběd a mezitím nenápadné hromadili veškerou tu zeleň na kraj talíře, jako jsem to dělával, když jsem byl malý. Glenda vstala a šla zpátky za barmanem.
Dál jsem předstíral, že jím, a přál jsem si, aby mi to alespoň trochu chutnalo. Čím víc jsem myslel na jídlo, tím větší jsem měl hlad.
Ten chlapík po chvíli kývl na Glendu a usmíval se, jako by mu slíbila víc, než jsem si byl v duchu ochoten vůbec připustit.
Mávla na mě, abych šel k ní. Vzal jsem s sebou oba talíře. Barman nás vedl do místnosti, které by se při troše dobré vůle dalo říkat kuchyň. U zdi stály sudy s různou zeleninou a vedle sudu s vodou ležela hromada špinavých talířů a skleniček. Není divu, že mělo všechno tak hnusnou pachuť. Nechtělo se mi ani pomyslet na to, že jsem spořádal něco z toho, co prošlo touto místností.
„Voda na mytí je v sudu," poradil mi. Hodil mi špinavou utěrku a řekl: „Nejdřív utři talíře."
Glenda mu položila ruku na rameno a nenápadně jej dovedla až ke dveřím.
„Nemějte obavy," uklidňovala ho. „Všechno to tu pěkně umyjeme."
„Já vím," řekl sladce. Tál pod jejím dotekem víc než já.Z nějakého důvodu se mi ta myšlenka vůbec nezamlouvala.
Odešel zpátky na bar a Glenda se otočila na mě.
„No, fešáku, táta měl pravdy. Jsi vážně výjimečný."
Zčervenal jsem. „Dík."
„Ne, to já děkuji tobě, " uculila se, za všechno. Za celá ta léta, co se ten pitomej poklad snažím na tý mapě najít, mě nenapadlo, že bych to jednou mohla vědět přesně."
„No, tak teď už to víme a za chvilku se tam dostaneme," potvrdil jsem. „Pojď skočit zpátky na Vír číslo 6."
Usmála se a zakroutila hlavou,
„Promiň, můj princi v bílém klobouku. Možná příště."
Poslala mi vzdušnou pusu a s tichým POOF zmizela!
„To není moc vtipný," zakřičel jsem za ní do místa, kde ještě před chvílí byla.
Vešel barman a díval se zmateně.
„Co není vtipný? A kde je tvá sličná kamarádka?"
Rychle jsem se rozhlédl a ukázal na zadní dveře.
„Řekl jsem jí, že začnu s talířema. Za chvilku bude jistě zpátky."
„Dobrá," upokojil se. „Až se vrátí, dej mi vědět. Slíbila mi překvapení."
Namířil si to zase dopředu a nechal mě tam v té divné kuchyni stát samotného.
V divné dimenzi.
Evidentně nebyl jediný, pro koho měla Glenda překvapení.

Kapitola šestá
„Zase sám… jako vždycky. "
R. CRUSOE

Musím přiznat, že po jejím odchodu z restaurace, kdy mě nechala jen tak stát v té odporné kuchyni, jsem měl ze všeho nejvíc chuť začít křičet a řvát její jméno spolu se jménem Tandy a Aahze.
Jedině řev mohl totiž zakrýt paniku, která mnou zmítala. Ve skutečnosti mi ale bylo nadmíru jasné, že bych si tím ani trochu nepomohl. Stejně to ale byla jediná věc, která mou mysl zaměstnávala.
Nezačal jsem řvát.
Hned následující reakce byla tryskem vyběhnout zadními dveřmi. Pak bych se ale octnul na seznamu osob hledaných pro nesplacení účtu za oběd. Představa, že bych v téhle dimenzi musel zkejsnout jen o chvíli déle, mi v útěku ihned zabránila.
Ale jinak jsem po něm moc toužil.
Má třetí reakce spočívala v tom, že jsem se měl dostat do normálu, abych své ubohé hlavě dal čas strávit vše, co se právě stalo. To bylo asi to nejlepší, co jsem mohl v tu chvíli podniknout, a tak jsem se pustil do umývání nádobí, odpadky jsem házel do velkého kýblu a talíře namáčel do té špinavé vody v sudu tak dlouho, až vypadaly alespoň na oko čistě.
Zvenku jsem možná vypadal klidně a vyrovnaně, ale uvnitř jsem byl kompletně zničený.
„Nepanikař. Nepanikař. Nepanikař," opakoval jsem si pořád dokola, snažil se pravidelně dýchat a talíře namáčet do rytmu.
Nakonec jsem sám sebe dostal pod takovou kontrolu, že jsem se odvážil položit si pár otázek.
Proč mě opustila?
Na to nebyla jednoduchá odpověď. Alespoň ne taková, kterou bych si byl ochoten přiznat. Nic jiného ovšem, velký smysl nedávalo. Prostě utekla. Je to jednoduché jak facka. Dozvěděla se, kde najde zlatou krávu, a to byla poslední věc, kterou ode mě či Aahze nebo Tandy potřebovala. Při první příležitosti se prostě sebrala a vyrazila na cestu sama. A nechala mě samotného v ošklivé kuchyni v nějaké podivné dimenzi.
„Nepanikař," uklidňoval jsem se znovu a namočil dal-ší nádobí.
Vyhodil jsem další napůl snědenou porci, ponořil do vody další talíř a položil si další otázku.
Jsem hlupák?
Úplně jsem slyšel, jak mi Aahz odpovídá.
Ano.
Taky by dodal, že to vlastně není nic nového nebo neobvyklého. Hrála si se mnou, s Aahzem a Tandou jako s nějakým krásně naladěným hudebním nástrojem. Jako struny fungovalo mě srdce a city.
„Jsem to ale hlupák," řekl jsem nahlas.
Nebyl tam nikdo, kdo by se mnou mohl souhlasit, ale ani jsem to nepotřeboval. Byl jsem si tím jistý.
Drhnul jsem a namáčel a mezitím se připravoval na další otázku.
Co teď budu dělat?
Neměl jsem ponětí.
Nic. Pro tuto chvíli tady trčím. Jestli se Aahzovi a Tandě něco stalo nebo jestli mě nenajdou, tak tu budu trčet už navždycky.
Při té myšlence jsem znovu zpanikařil, takže jsem pro jistotu pokračoval v mytí.
Za chvíli přinesl barman další špinavé talíře. Evidentně byl zklamaný, že Glenda ještě není zpátky, ale neřekl nic. Nechal mi tam talíře a odešel.
Vyhodil jsem to hnusné jídlo a talíře opět namočil. Dělal jsem, co jsem mohl, abych se udržel trochu v klidu. Brzy mi ale došlo nádobí. Vzal jsem tedy špinavou utěrku a jal se všechny talíře utírat a skládat. Pak jsem utřel i celý pult. Pak už jsem nevěděl, co dělat, tak jsem se vrátil na bar.
„Kamarádka se před chvílí vrátila," sdělil jsem mu.
Vypadal, ze se každou chvíli rozbrečí, a tak jsem pokračoval ve své lži.
„Vzkazuje vám, že je tu s vaším překvapením tak za hodinku zpátky."
Jeho pohled se zase rozjasnil.
„Chcete si to tam vzadu zkontrolovat?"
„Néé," usmíval se, „Co se mě týče, jsem s vámi vyrovnaný. "
„Máte tady skvělou baštu," poplácával jsem si spokojeně na břicho a pak smekl.
„Dík, kámo," vycenil na mě zuby, které vypadaly stejně ošklivě jako předtím u té ženy. „Koukej se zase brzy stavit, jasný?"
„To víte, že jo," slíbil jsem a vyrazil na ulici.
Na silnici ještě pořád peklo sluníčko, takže jsem zůstal na chodníku, smekal klobouk a na potkám všem říkal „Hoj". Ten pán s lopatou už asi s úklidem skončil. Nechal za sebou jako důkaz jen velké hromady koňského trusu.
Neuplynulo ještě ani patnáct minut od chvíle, co mě Glenda opustila, ale zdálo se mi to jako věčnost. Po Tan-dě a Aahzovi ani památky.
Pořád jsem se snažil udržet v pohybu a bojovat s touhou zakřičet Aahzovo jméno. A s touhou utéct, prostě běžet někam pryč. Nevěděl jsem kam, ale z nějakého důvodu jsem po tom strašně toužil.
Došel jsem na kraj města a zastavil se na posledním prkně, které zakončilo chodník. Sledoval jsem vlnitou silnici, která se táhla směrem k útesu, k našemu prvnímu
místu v téhle dimenzi. Byl jsem si jistý, že se pro mě Tanda s Aahzem vrátí.
Pokud jim ovšem Glenda na Víru 6 něco neprovedla. Na to jsem nechtěl ani pomyslet. Jestli se něco takového stalo, pak tady zůstanu trčet ještě hodně dlouho.

Z kopce nikdo nepřicházel. Otočil jsem se a vracel se zpátky po chodníku. Všem kolemjdoucím jsem řekl „Hoj“ a podle místního obyčeje smekl klobouk. Když jsem po krytém chodníku dorazil na druhý konec města, zahleděl jsem se do dálky, kde silnice mizela mezi kopeč-
ky.
Pak jsem se otočil a šel zase zpátky.
V tu chvíli mi nic jiného nezbývalo.
Prošel jsem tak městem celkem šestkrát, než mi došlo, že by mě chování mohlo vzbudit nežádoucí pozornost. Když jsem zase dorazil na konec chodníku tam, odkud jsme sem původně přišli, sedl jsem si a opřel se o zeď.
Sluníčko se pomalu chýlilo k západu. Za pár hodin bude noc. Co budu dělat pak?
Neměl jsem nejmenší tušení.
Hodně mi vrtala hlavou otázka, proč se pro mě Tanda s Aahzem pořád nevracejí. Odhadoval jsem, že mytím nádobí a chozením tam a zpátky jsem zabil alespoň dvě hodiny. Tím procházením jsem se alespoň trochu uklidnil a částečně se zbavil paniky a strachu. Zase jsem měl na nějakou dobu čerstvou mysl a byl jsem na sebe pyšný, jaký jsem pašák. Jen jsem ve skrytu duše doufal, že také dostanu šanci říct to Tandě a Aahzovi, aby na mě mohli být patřičně hrdí.
Žíral jsem na opuštěnou silnici. Zůstat trčet na vegetariánské planetě s podivnými lidmi, kteří smekají klobouky a nevěří v peníze, bylo opravdu to poslední, po čem jsem toužil.
Dole mě spatřilo pár lidí a asi je překvapilo, proč sedím na chodníku. Stoupl jsem si, smekl klobouk a raději jsem se jen tak opřel o barák.
Usmáli se, jako by už bylo všechno v pořádku, a šli si po svém. Dalších pár minut jsem strávil opět zíráním na silnici směrem k útesu a snažil se vymyslet, co budu dělat. Mám jít tímhle směrem nebo zůstat na místě?
Co bych udělal, kdyby u útesu nikdo nebyl, což je dost pravděpodobné? Do té doby už bude skoro úplná tma a já bych musel strávit noc venku v divočině. Z nějakého důvodu se mi tenhle nápad dvakrát nezamlouval.
A co když už se nikdy nevrátí? Mám se vydat k městu se zlatou krávou? Z mapy jsem si dobro zapamatoval, že se to město jmenovalo Fíglov, časem bych se tam určitě nějak dostal.
Tohle řešení by připadalo v úvahu, kdyby se Aahz s Tandou nevrátili. V tuhle chvíli musím udělat všechno pro to, aby mě našli. V tomto městečku mě nechali, tak tady taky zůstanu. Alespoň pro nejbližší budoucnost, ať už je jakkoli dlouhá.
Jestli se Glendě podařilo něco ošklivého jim provést, pokusím se světem nějak prodrat později. Mnohem později. A postarám se o to, aby Glenda za své hříchy pykala.
Naposledy jsem se dlouze zadíval na silnici a pak za-mířil zpátky k hospodě U Audry. Tam aspoň můžu sedět u okna a nenápadně sledovat ulici.
Z toho falešného piana pořád vycházela hudba, i když bar byl už úplně vylidněný. Barman se na mě usmál, ale když se za mnou neobjevila Glenda, zamračil se.
Bylo mi jasné, že ho musím mít na své straně. Přišel jsem k němu.
„Už se tady moje kámoška zastavila?“
„Ne,“ zavrčel. „Tys jí nenašel? “ V jeho otázce zazněly obavy.
„Neviděl jsem ji, co jsem odtud odešel,“ podivil jsem se. „Procházel jsem celé město a hledal jí.“
„Sem koukal, co tam děláš,“ potvrdil. „Neumím si představit, co se jí mohlo stát. Do úplňku ještě zbejvá pár dní, takže na porážku se dostat nemohla. Zatím ne.“
Naléhavě jsem se ho chtěl zeptat, co s tím měl společného úplněk a co je to porážka. Řekl to ale tak zasvěcené, že bych se určitě prozradil.
„Jo, jo, tím to být nemůže,“ přitakal jsem namísto toho.
„Ptala se mě na koně,“ snažil se najít nějakou stopu. „Třeba ňákýho sehnala a vydala se ven z města?“
Zakroutil jsem hlavou. „Tam už jsem byl. Nikde žádná stopa. Můžu si tady sednout a počkat na ni?“
„Jasně,“ dovolil mi a natáhl se pro skleničku. Než mě napadl nějaký rozumný důvod, proč bych mu v tom měl zabránit, nalil mi další sklenku mrkvového džusu.
„To je na mě,“ poslal mi ji přes bar. „Jen té své kamarádce vyřiď, že mi ještě dluží to překvápko.“
„Spolehni se,“ ujistil jsem ho. „Když slíbí nějaké překvapení, vždycky to dodrží.“
Ani nevěděl, jak moc bylo v téhle větě pravdy.
Nato se rozzářil, já vzal své vymačkané mrkve a sedl si k oknu. Stíny se prodlužovaly a hlavní ulice Opouštína pomalu chladla. Noci tu asi budou studené. I proto jsem byl rád, že jsem se na noc nevydal k útesu.
A ještě k tomu nějaká ta porážka nebo co.
Srknul jsem si mrkvového džusu, abych trochu zahnal žízeň. Pohodlně jsem se opřel a pozoroval těch pár lidí, co se ještě pohybovalo po ulici. Všichni jako by měli nějaký úkol. Nikdo se tu jen tak bezúčelně netoulal a všichni se navzájem zdravili.
Za hodinu jsem se prosrkal skoro do poloviny sklenic-ky.
Barman vypadal trochu ustaraně a stíny už zahalily téměř celou ulici. Do úplného setmění nemůže chybět víc než půl hodiny.
„Pomalu budu muset zavírat,“ řekl nakonec poté, co se párkrát prošel po baru tam a zpátky. „Máš kam na noc složit hlavu?“
Usoudil jsem, že skládat hlavu znamená spát, a tak jsem odpověděl:
„Na spánek nemám ani pomyšlení.“
Vypadal šokovaně. Jako kdybych řekl, že jsem mu zabil mámu. Ústa měl dokořán, pak sklapnul a zase pusu znovu otevřel. Neřekl ale ani jediné slovo.

Na jedné budově v centru jsem si všiml nápisu Hotel Opouštín, tak jsem to použil jako záminku.
„Přemýšlím, že se zastavím v hotelu. Snad mají nějaký volný pokoj.“
Ulevilo se mi. „Určitě jo,“ ujistil mě. „Ze zákona.“
Začal se smát a já se smál s ním, i když jsem neměl tušení, o čem to vůbec mluví.
„Dík za pití,“ řekl jsem a poslal mu skleničku po baru. „Už se stmívá, měl bych jít.“
S příslibem mého odchodu se vrátilo jeho staré já.
„Doufám, že se ti kámoška vrátí v pořádku,“ řekl. „Možná, že už je v hotelu. Až ji zítra uvidíš, přiveď ji sem na snídani.“
„Bude mi potěšením,“ odpověděl jsem. „A ty se dočkáš překvápka.“
Zasmál se.
Já také.
Pak jsem vyšel na chodník. Zamkl za mnou dveře na tolik západů, jako by očekával útok tisíců hrdlořezů. Pak zabednil i vnitřní okenice.
Na ulici byla tma tmoucí a nikde ani živáčka. Všechna okna byla zavřená, všechny dveře zabouchnuté. Hospodskou hudbu vycházející z různých podniků vystřídala tichá tma. Začal se mi svírat žaludek. Ne z té trošky mrkvového džusu, ale ze strachu. V noci se v téhle dimenzi musí dít něco velkého. Nevěděl jsem co, ale všichni tady kvůli tomu zavírali dveře na zástrčku a před západem slunce vyklízeli ulici. Jestli mám všech pět pohromadě, udělám to samé.
Došel jsem na konec města a podíval se k útesu. Na silnici nebyla jediná živá duše. Hledání Tandy a Aahze bude muset počkat do zítra.
Nějak jsem ale cítil, že s každou hodinou klesala pravděpodobnost, že se s nimi ještě někdy uvidím.
Otočil jsem se a namířil zpátky k hotelu.
Dveře byly zavřené a okna přikrývaly okenice. Když jsem zabouchal, pustila mě dovnitř krásná žena. Na nic se neptala a ani nenavrhovala, jak si svůj pokoj odpracuji. Jen konstatovala, že je fajn, že jsem ho dostal. Pak mě odvedla do útulné místnosti ve druhém patře. Okno bylo pevně zavřené a okenice zabouchnuté.
Měl jsem k dispozici malou postel, na prádelníku stál lavor s vodou a záchod byl na konci chodby.
Poděkoval jsem jí a ona odešla.
Zkusil jsem, jestli jdou okenice otevřít, ale byly pevně zajištěné. Ať už se dnes v noci bude dít cokoli, z tohoto okna to neuvidím.
Lehl jsem si na docela pohodlnou postel, aniž bych se obtěžoval svlékáním.
V duchu jsem si představoval Tandu a Aahze. Jestli jim Glenda na Víru 6 něco udělala, nemůžu jim nijak pomoci. Trčím tady, ve světě vegetariánů, kteří se bojí noci, a neumím skákat dimenzemi.
Zvenku se sice nic neozývalo, ale stejně jsem celou tu dlouhou noc ve svém malém pokoji nezamhouřil oka.

Kapitola sedmá

„Nemůžete se vrátit domů. “
PRINCEZNA LEIA

S prvními paprsky světla, které se prodraly okenicemi, už jsem scházel dolů po schodech. Sluníčko sotva vyšlo, stíny na ulici byly ještě dlouhé, ale dveře hotelu už byly dokořán a všechny okenice otevřené. Jedno je jisté. Tihle lidé nemají rádi noc. Zoufale jsem se jich toužil zeptat, čeho se tak bojí. Nebyl ale způsob, jak položit otázku, aniž by se provalilo, že nejsem zdejší. A v tuto chvíli jsem měl beztak dost problémů. Aahz mi vždycky kladl na srdce, abych v jednu chvíli řešil jen jednu věc.
V současné době jsem měl jeden problém, a sice nebyl jsem si tak úplně jistý, že vůbec nějaký problém vyřeším.
Kráčel jsem k hospodě U Audry a pozdravil po cestě muže s lopatou, který už zase sbíral koňská lejna. Můj starý známý barman a zaměstnavatel v jedné osobě už měl otevřeno. Byl jsem prvním zákazníkem.
„Nenašels ji, co?“ zeptal se mě hned ve dveřích.
„Asi se cestou zastavila u kamarádky,“ nadhodil jsem. „Určitě se brzy ukáže.“
Barman zamrkal. „No jo, pěkný ženský ztrácí pojem o čase.“
Nechtělo se mi přemýšlet nad tím, jak na tohle přišel.
Asi tak v polovině noci jsem usoudil, že velikost mého hladu přerostla odpor ke staré zelenině a že se pokusím strávit nějakou tu králičí pastvu.
„Mohl bych si dát malou snídani a sklenku toho lahodného moku?“
„Si piš,“ přitakal a nalil mi mrkvový džus.
Podíval jsem se na skleničku plnou oranžové tekutiny. Časem bych se mohl natolik vypracovat, že bych ji už jen nenáviděl.
„Dneska máš štěstí,“ upozornil mě. „Dorazil celý vagón mrkve rovnou z pole. Bude čerstvoučká.“
„To je bájo,“ zaradoval jsem se.
S tím zmizel zpátky do kuchyně a já si sedl k oknu a srkal džus. Nechutnal tak hrozně jako včera, ale asi to bylo tím, že mě trápil čím dál tím větší hlad. Od stolu jsem měl přehled přes celou ulici a všechno, co se na ní děje. Kdyby šli Aahz s Tandou po Hlavní, nemohl jsem je propásnout.
Barman mezitím přinesl malý talíř se zeleninou, která byla výjimečně křehká a čerstvá. To mě překvapilo a během následujících tří hodin jsem spořádal plný talíř a ještě dopil celou sklenici mrkvového džusu. K mému velkému překvapení už jsem pak vůbec neměl hlad.
O to jsem měl větší strach, že už Aahze s Tandou nikdy neuvidím.
Za další hodinu jsem se rozhodl, že se půjdu podívat k útesu. Nabídl jsem barmanovi, že za snídani umyji talíře a uklidím

kuchyň, ale prý se mám vrátit na oběd a udělat to pak. S tím se nedalo nesouhlasit, jelikož jsem doufal, že už ho i s jeho kuchyní nikdy neuvidím.
V poledním horku mi trvalo něco přes hodinu, než jsem se dostal po silnici na místo, kam jsme do této dimenze poprvé skočili. Cestou jsem nikoho nepotkal. Vzduch byl tak horký a u útesu bylo takové ticho, že jsem si připadal jako na procházce vlastní hrobkou.
Otřásl jsem se při tom pomyšlení a snažil se zahnat takové myšlenky.
Namířil jsem ke skále, za níž jsme se tehdy schovali a pozorovali dva kolemjdoucí. Hlavu jsem měl pod kloboukem celou zpocenou, a tak jsem si jej u skály sundal.
Položil jsem ho na kámen a vtom jsem spatřil záblesk kovu.
V prasklině se blýskala nějaká věc. Rozhlédl jsem se, ale nikoho jsem neviděl. Sehnul jsem se a podíval se zblízka.
Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. V trhlině mezi kameny ležel kovový váleček, který jsem v téhle dimensi ještě neviděl.
Byl to D-hoplák.
Opatrně jsem ho vytáhl a všiml si, že je u něj složený
kus papíru.
Byla to mapa!
Z nějakého důvodu mi tu Aahz, s Tandou nechali D-hoplák i mapu. Pravděpodobně Glendu podezírali z nějaké levárny, zatímco já byl zaslepen touhou či láskou.
Ještě jednou jsem se podíval na D-hoplák, jestli už z horka nemám halucinace. Svíral jsem ho v ruce jako svátost a samou radostí jsem začal tančit kolem dokola. Konečně mám nějakou naději. Mohu něco dělat a ne jen nečinně čekat a doufat. Málem jsem tu velikou úlevu ani nerozdýchal.
„Zpomal a přemýšlej," ozval se mi v hlavě Aahzův hlas, jako kdyby stál přímo vedle mě.
Párkrát jsem se pořádně nadechl horkého vzduchu a pak přejel očima údolí s městem. Jestli šli Aahz s Tandou až sem, aby to tu pro mě schovali, Glenda je na Víru 6 určitě dohnala. A pravděpodobně je zdržela, takže se sem pro mě nemohli vrátit.
S tím jsem ztratil veškeré nadšení. Jen doufám, že jsou naživu. Předtím se mi Glenda nijak krvežíznivě nejevila, ale mýlil jsem se. Jestli viděla v Tandě a Aahzovi konkurenty ohledně pokladu, pokusí se udělat něco, co je zastaví. Mě za překážku nepovažuje.
Jedno jisté je. Něco je muselo zdržet. Oni teď potřebovali zachránit, ne já. Karta se obrátila a já to teď nesmím zvorat. Mohou na mně záviset životy mých přátel.
Nacpal jsem si mapu do kapsy a s D-hoplákem na klíně si sedl na kámen. Snažil jsem si vzpomenout, co se má udělat dál. D-hoplák byl nastavený na Vír 6. To je dobré, ale když se tam dostanu a Aahze s Tandou nenajdu,můžu se sem vrátit? Tady aspoň přežiju na mrkvovém džusu a nahnilé zelenině. Na Víru 6 moc šancí nemám, přestože tam je magie mocnější.
S D-hoplákem mám jistou zkušenost díky tomu, že jsem jej nosil na cestách s Tandou. Bylo na něm místo, kde se dala současná dimenze nastavit jako cíl návratu. Pečlivě jsem si válec prohlédl a pak, aniž bych změnil nastavení na Vír 6, natočil jsem jej na zpáteční cestu do téhle dimenze.
Nejdříve jsem vše dvakrát zkontroloval a pak pro jistotu ještě jednou. Jestli D-hoplák stisknu, skočím na Vír. Když ho stisknu podruhé, dostanu se zpátky sem. Dobrá, tohle už jsem vyřešil. Stoupl jsem si a chystal se ke skoku, když jsem si uvědomil, do čeho se mohu dostat.
„Počkej a zamysli se," řekl jsem si nahlas a Aahzův hlas mi přitom zněl v hlavě.
Při troše štěstí mě D-hoplák dopraví zpátky do sru-bu, ale jestli ne, musím být připraven.
Co když tam Glenda s nimi pořád bude? Budu potřebovat něco, s čím budu bojovat. Sebral jsem dostatečně velký kámen, který mi akorát padl do ruky. Není to zrovna to nejlepší, ale při boji se bude hodit.
„Dobrá," uvažoval jsem nahlas. „Ještě něco?" Nic jiného mě nenapadlo. Navíc jsem se v tom těžkém kabátu začínal pěkně potit.
„Nejdřív mysli, pak jednej," opakoval jsem si, co mi vždycky kladl na srdce Aahz. „Je načase jednat."
Naposledy jsem se podíval do údolí na město Opouš-tín, zhluboka se nadechl a stiskl knoflík na D-hopláku. Bouře mě udeřila jako kladivo. Zastrčil jsem si D-hoplák za košili a soustředil se na cestu, kterou nás Tanda předtím třikrát vedla do srubu. Kvůli prachu jsem neviděl ani na krok, ale tušil jsem kolem sebe pár stromů. Předtím jsme okolo nich také dvakrát prošli.
Tanda nás vedla z kopce a doprava, takže jsem vyrazil tak, abych šel dolů a pak jsem se stočil mírně napravo. Počítal jsem pečlivě kroky, abych se mohl dostat zpátky, kdybych zabloudil. Po dvaceti krocích jsem zahlédl matné obrysy stromu. Ten tam naposledy také stál, tím jsem si jistý. Šel jsem tedy dál.
Za dalších třicet namáhavých kroků se z prachu vynořil další strom. Ten jsem předtím také viděl. Zatím je vše v pořádku.
Ušel jsem ještě dalších padesát kroků, až jsem pod sebou spatřil světýlko. Matně se míhalo v okně srubu. Málem jsem jej minul, protože jsem kopcem šel moc vysoko.
Zpomalil jsem a snažil se oknem nahlédnout do srubu. Prach a stíny mi ale bránily ve výhledu. Neviděl jsem nic.
Asi budu muset vejít jako voják, pronásledující nebezpečného zločince - rychle a rázně.
Popošel jsem ke dveřím, připravil se, pomalu otevřel petlici a pak s klopýtnutím vpadl dovnitř. V ruce jsem měl připravený kámen z Krávova.
Než jsem překonal pohybovou energii, ještě tři kroky jsem se potácel a vyrovnával balanc. Pak jsem se konečně zastavil. Napřáhl jsem ruku s kamenem, abych praštil Glendu, kterou jsem tam čekal připravenou k boji.
Nebyla tam.

Ve srubu bylo teplo a útulno, stejné jako naposledy.
U stolu seděla Tananda s Aahzem a pochutnávali si na něčem, co vonělo jako dušené hovězí a čerstvý domácí chleba.
„Dobrej nástup," konstatovala Tanda a usmála se na mě. „Proč ti to trvalo tak dlouho?"
Aahz jen zakroutil hlavou,
„Nemohl bys zavřít dveře?"
Stál jsem tam s kamenem nad hlavou a nevěřil vlastním očím. Natolik jsem sám sebe utvrzoval v tom, že se jim něco stalo, až jsem nemohl uvěřit, že tam jen tak sedí u oběda a čekají na mě. Proč mě nechali na Krávově přečkat celý den a noc?
Jak si mohli být tak jistí, že vůbec najdu D-hoplák tam, kde ho nechali?
„Ty dveře!" zařval Aahz. „Máš v zadku stromek nebo co?
Za mnou zuřila bouře a vítr foukal přímo do srubu. Připažil jsem, zahodil kámen do prachu a pak zabouchl dveře.
Tanda vstala a s úsměvem šla ke mně.
„Aahzi, neříkala jsem ti, že to zvládne?" řekla a objala mě, čímž mě utvrdila v tom, že se mi to nezdá a že je vše v pořádku.
Aahz zasupěl. „Po tom všem snění o naší kamarádce Glendě sem nevěřil, že jeho mozek eště zvládne normálně fungovat."
Položil jsem otázku, která mě tížila ze všech nejvíc.
„Proč jste se nevrátili?"
„Nemohli jsme," řekla Tanda, poplácala mě po zádech a vedla mě ke stolu. Sedl jsem si a ona mi ukrojila voňavý chléb.
Podíval jsem se na svého učitele, který klidně jedl a nevěnoval mi žádnou pozornost. Přesně tohle dělal, když byl buď hodně naštvaný, nebo velmi šťastný. V tu chvíli jsem ale nemohl rozpoznat, ve které z těchto situací jsme se právě octli.
„Dáš si?" zeptala se a vzala do ruky hrnec plný toho nádherně vonícího jídla. „Glenda nám tu aspoň nechala dost jídla. Pár týdnů se s tím dá vydržet."
„To je vod ní moc pěkný," utrousil Aahz vztekle.
„Když jste se pro mě pořád nevraceli, bál jsem se, že jste mrtví."
„Tak za čtyři pět týdnů bysme byli," potvrdil Aahz. „Až by došlo jídlo."
Tanda mi nandala misku plnou té dobroty, poplácala mě po rameni a sedla si vedle mě.
„Proč jste se nemohli vrátit? " nechtěl jsem jíst, dokud jsem nehnal pár odpovědí. „Co se stalo?"
„Noo," přežvykoval Aahz a pořád se na mě ani nepodíval, „voba sme tušili, že na nás Glenda něco chystá."
„A čekali jsme, že tě v Krávově nechá," dodala Tanda.
„Vy jste to čekali?" vyprskl jsem ohromeně a najednou i naštvaně. „To jste mě nemohli aspoň varovat?"
Teď se mi Aahz podíval přímo do očí. „Copa ty bys poslouchal, mladej?"
„Jo," bránil jsem se.
To je oba rozesmálo.
Evidentně si mysleli, že jsem byl Glendou příliš okouzlený. A čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem jim do jisté míry dával za pravdu. Když Glenda začala své představení s barmanem, měl jsem jistá podezření. Ale neprokoukl jsem to,
„Tys k ní měl nejblíž, mladej," vyčítal mi Aahz přísným hlasem učitele. „Tys nás měl varovat a ne naopak."
Aahz měl pravdu, jako vždycky.
„Tak co se tady stalo? " snažil jsem odvést pozornost, abych nemusel přiznat svou chybu. I když nám bylo všem jasné, že jsem se mýlil.
„Vyrazili jsme k útesu a nechali tam D-hoplák a mapu," začala Tanda, „a pak jsem nás dopravila sem."
„Glendě rovnou do náruče," pokračoval Aahz. „Přesně podle jejího plánu."
„Hodila na mě dimenzionální blok," vysvětlovala dál Tanda. „Prohledala nás, jestli nemáme D-hoplák a mapu, a když nic nenašla, popřála nám hodně štěstí a zmizela."
„Předpokládám, že se vydala za pokladem," uvažoval Aahz. „A má před námi celý den náskok." Teď už to vím. Aahz byl naštvaný. Jednak na mě, jednak proto, že bychom mohli o poklad přijít, i když už jsme tak blízko.
„Co je to ten dimenzionální blok?"
„Kouzlo, které zabrání dostat se z dimenze," poučil mě Aahz. „V některých kulturách se to používá k uvěznění lidí. Je to docela základní kouzlo."
„Který jsi mě ještě nenaučil," vyčetl jsem mu.
Pokrčil rameny. „Nenaučil jsem tě ještě spoustu věcí. A poté, cos předvedl s Glendou - jak snadno jsi podlehl jejímu šarmu a sladkým řečem - si nejsem jistej, že tě ještě něco naučím."
Tanda chlácholivě poplácala Aahze po zelené ruce.
„Nebuď na svýho učně takovej. Je mladej a plnej hormonů. Dostal se přece zpátky, nebo ne?"
Chtěl jsem se zeptat, co je to hormon, ale dostanu to z Tandy později. Až u toho nebude Aahz, aby si nemohl z mě hlouposti utahovat. Už tak byl ze mě značně znechucený. A tentokrát jsem mu musel dát za pravdu. Neměl jsem Glendě tak rychle propadnout. Párkrát mi zalichotila a mohla si se mnou zametat, jak chtěla.
Podíval jsem se na Tandu, „Rozumím tomu dobře, že jakmile vyskočíš z téhle dimenze, kouzlo bude zrušeno?"
„Přesné tak," potvrdila.
„Tak šup šup," honil nás Aahz. „I tak už jsme jí dali dost velký náskok."
„A jak ten poklad dostaneme domů, až ho najdeme?" zeptal jsem se a vzápětí si uvědomil hloupost své otázky. To Glenda nám řekla, že budeme moc daleko od jakékoli známé dimenze a že skočit domů bude tedy příliš nebezpečné. Byla to jen další z jejích lží.

Tanda zakroutila hlavou, „Na tom mě Glenda asi dostala. Myslím, že když mi byla nablízku, zablokovala můj cit pro vzdálenost. Když jsme sem skočili z Krávova, cítila jsem v bouři Vír 4. Domů se dostaneme, kdykoli budeme chtít.“
Z toho ze všeho se mi najednou tak ulevilo, že jsem to málem nerozdýchal. Soustředěně jsem se zadíval na svou porci a snažil se sníst co nejvíce. Kdybych chtěl dělat ještě něco, mohl bych se rozpadnout na tisíc kousků.
„A cos dělal ty, když tě tam nechala? zeptala se Tanda.
Pokrčil jsem rameny a snažil se vzpomenout, co jsem tehdy nezvoral.
„Mytím nádobí jsem splatil účet, aby mě nikdo nemohl stíhat. Pak jsem prozkoumal město a pak seděl a čekal venku, abyste mě snadno našli.“
„A spal jsi?“ znechucené se zeptal Aahz.
„Moc ne,“ odpověděl jsem. „Vzal jsem si pokoj v hotelu, protože tihle lidé se k smrti bojí zůstat venku v noci. A taky mají strach z něčeho, čemu říkají porážka.“
„Fakt?“ divila se Tanda,
Zvedl jsem oči od talíře. I Aahz projevil zájem.
„Opravdu, oni každou noc zamykají dveře na spoustu západů a zabedňují okna okenicemi,“ vzpomínal jsem. „Nenapadl mě způsob, jak se jich nenápadně zeptat a neprozradit, že jsem démon. V tu chvíli jsem musel taky řešit další problémy, třeba co udělám, když se vy dva nevrátíte.“
Aahz pokýval hlavou. „Takže si v noci musíme dávat bacha.“
„Barman se zmínil, že porážka bude až za pár dní, protože ještě není úplněk.“
„To by mě zajímalo, co poráží?“ přemýšlel Aahz. „Ještě toho o Krávově spoustu nevíme. Máš mapu?“
„Jasně,“ přitakal jsem, vyndal ji z kapsy a podal mu
ji.
V tu chvíli jsem si něco uvědomil. Mapa je kouzelná. Neukázala nám správnou cestu na Krávov, dokud jsem z ní nevytáhl magii, ale tam už se do ní magie vrátila.
„Aahzi,“ usmál jsem se na svého učitele, „víš, že se do mapy na Krávově zase vrátila magie, ne?“
„Jo, vím,“ odsekl jízlivé. „A co? Glenda to taky viděla.“
„Přesně tak,“ usmál jsem se na svého učitele. „Glenda mapu viděla v Opouštíně, že?“
Tanda najednou vyprskla smíchy tak nahlas, že jsem se bál, aby si neublížila.
Zmatený výraz mého učitele mě taky rozesmál. V poslední době jsem zase napovídal spoustu hloupostí, ale teď jsem se díky této novince dostal zase na koně. Byl to báječný pocit.
„Ta mapa je záhada,“ vysvětloval jsem. „Její základ se nezmění jen proto, že se dostaneme na Krávov.“
Najednou se Aahzovy oči rozzářily a na jeho zeleno-šupinatém obličeji se pomalu objevil úsměv.
„Glenda jde spatným směrem.“
„Prašně tak,“ řekl jsem vítězoslavně. „Jakmile se k pokladu dostaneme blíž, mapa se změní. Přesně jak se to dělo s dimenzemi. Vsadím se, že na Krávově to bude stejné.“
Aahz si dal složenou mapu do kapsy a najednou měl hrozně naspěch.
„Skvělá úvaha, Skeeve,“ pochválil mě. „Honem zpátky na Krávov. Jakmile Glenda zjistí, že má špatné informace, půjde po nás. Tentokrát na ní chci bejt připravenej.“
To se mi moc líbilo.

Kapitola osmá
„Létání. Jediný způsob cestování!“
B. HOLLY

Na krávovský útes jsme dorazili asi dvě hodiny před soumrakem. Bylo ještě horko a sucho a od té doby, co jsem odtud zmizel, se vcelku nic nezměnilo. Rychle jsem nás proměňovacím kouzlem všechny převlékl do místních šatů.
Sbalili jsme si nějaké jídlo a nádoby s vodou. Aahzovi se pomyšlení na zeleninovou stravu dvakrát nezamlouvalo. Perfekti jsou většinou masožraví. Aahz zkontroloval D-hoplák a nastavil ho na tuhle dimenzi. Pak jej schoval do košile.
„Mmmm, to je parádička,“ protahovala se Tanda na sluníčku, klobouk měla z čela a na pásku se jí blyštila přezka, až oči přecházely.
„To vedro?“ nevěřil jsem vlastním uším.
„Nee. To, že už nefunguje ten dimenzionální blok. Zajímavý, jak můžeš postrádat schopnost umět skákat dimenzemi, když ji najednou ztratíš.“
„Vo tom vím svý,“ potvrdil Aahz.
„Jejda, promiň, chlapáku,“ zastyděla se.
„Sem si zvyk,“ utěšil jí.
Neuměl jsem si ani představit, jak se musel cítit Aahz coby bývalý mocný čaroděj, který o své schopnosti přišel kvůli nemístnému vtípku mého předešlého mistra. Ten byl zavražděn dřív, než mohl kouzlo zrušit. Teď Aahzovi zbývalo jen čekat, až kouzlo samo vyprší a jeho schopnosti se zase navrátí zpět. Prý to bude trvat déle, než si umím představit.
Aahz rozložil mapu na kameni, abychom na ni všichni viděli.
Jako výchozí bod bylo jasně vyznačeno město Opouštín. Vedla z něj silnice do města Pekař. Odtud se cesta rozdělila do dvou dalších měst a z každého z nich ještě do dvou jiných. Nakonec několik silnic končilo ve městě Fíglov, které bylo označeno jako naleziště pokladu.
Tam míří Glenda.
Ale je tam taky ta kráva, co dává zlaté mléko? Vsadím se, že není. Až dorazíme do Pekaře, mapa se určitě změní. A pak

pokaždé, až dojdeme do dalšího města, dokud konečně nenajdeme to správné.
Glenda bude naštvaná, ale patří jí to. A taky nechci vidět, co by jí Aahz provedl, kdyby ji ještě potkal. S Perfekty není radno si moc zahrávat a ona jej málem nechala zmrznout na ledové planetě. Jeho pomsta by nebyla pěkná na pohled.
„Takže zase potřebujeme koně," vydedukoval Aahz ze vzdáleností v mapě. Pak se podíval na mě. „Pokud se ovšem necítíš na to, že bys tady použil levitační kouzlo."
V létání jsem nebyl zrovna nejlepší, ale bylo to jedno z prvních kouzel, která mě Aahz naučil. Na posledních výpravách nás zachránilo před oběšením a jinými zapeklitějšími problémy. Nebyl jsem si ale jistý, jestli nás zvládnu levitovat všechny najednou a nějakou vzdálenost nás ponést.
„Zkusím to," vypadlo ze mě a vzápětí jsem si přál, aby mi ta slova nikdy nevylétla z úst.
„Soustřeď se," radil mi Aahz a pohotově přepnul na učitelský tón. „Najdi si Siločáru a použij ji, nech jí tebou proudit."
„To zvládneš, Skeeve," ujišťovala mě Tanda.
Já si tím tak jistý nebyl. Siločáry jsou neviditelné proudy energie, z nichž čerpají všichni kouzelníci. Najdete je všude. Některá místa, jako třeba srub na Víru 6, jsou jimi doslova nahuštěna. Ve srubu bych zvládl hravě levitovat padesát lidí, ale tady moc kouzelné energie nebylo. Ve skutečnosti skoro žádná.
Natáhl jsem mysl po energii, soustředil se na její vstřebání a použil ji k levitaci. Za chvilku jsme se všichni odlepili od země a vznesli se do horkého vzduchu.
„Ne moc vysoko," varoval mě Aahz. „Drž nás tak tři čtyři kroky nad zemí."
To jsem rád slyšel, protože tak naše jízda byla jednodušší. A také bezpečnější. Snížil jsem naši výšku těsně nad kamení, chvilku jsem nás tam podržel, abych se ujistil, že to dokážu. Pak jsem nás vrátil do původní pozice.
Když jsme dopadli na zem, cítil jsem, jak ze mě energie prchá. Potil jsem se a těžce oddychoval a potřeboval jsem se napít. Ale dokázal jsem to.
„Jsi pašák," pochválila mě Tanda a podala mi kanystr s vodou.
„Jak dlouho nás takhle udržíš nahoře?" provrtal mě Aahz pohledem, který by odhalil jakékoli chvástání.
„To upřímně řečeno nevím," odpověděl jsem, když jsem si dal pěkný doušek nádherně studené tekutiny. „Když budu místy odpočívat a takhle se vás při letu dotýkat, mohl bych zvládnout patnáct minut v kuse. Jsou tady slabé Siločáry. Možná budou jinde silnější, takže vydržím déle."
Aahz nad mou odpovědí spokojeně pokýval hlavou. Obrátil se na Tandu.
„Kdyby nás upustil, umíš polštářové kouzlo?"
„Bez problému," ujistila ho Tanda.
„A co když nás někdo uvidí?" obával jsem se. „Proměnit nás v ptáky a zároveň letět bych asi nezvládl."
„S tím si nebudeme lámat hlavu," řekl Aahz. Taky mu zřejmě bylo jasné, že bych to nedokázal.
„Když někoho zahlédneme, prostě půjdeme pěšky," vyřešila to Tanda a zadívala se na město v údolí. „Jenom nás drž nízko nad silnicí."
Kývl jsem. „Jsem připravený."
„Dobrá," řekl Aahz. „Vem nás do Opouštína, pak projdeme městem po svých."
Kývl jsem a mrknul na sluníčko, které už se snižovalo k západu. Přenocování budeme muset vyřešit časem. Pochybuji, že bude Aahz chtít v Opouštíně zůstat. Při troše štěstí se dostaneme až do Pekaře a tam budou mít taky určitě hotel.
Přesunul jsem se mezi Aahze a Tandu a chytil je oba za paži. Pak jsem se snažil soustředit co nejvíce energie a zvednout nás asi jeden krok nad povrch.
„Držte si klobouky," vykřiknul jsem. když jsme vzlétli.
Levitovali jsme dolů po silnici, pak jsme nabrali rychlost a sviští k Opouštínu rychleji než běžící kůň. Nezávislému pozorovateli jsme museli připadat divní. Tři cizinci, kteří se jenom vestoje pohybovali po silnici bez jediného kroku závratnou rychlostí.
Za pouhé dvě minutky jsem počínal cítit únavu, ale než jsem se rozhodl zastavit, Aahz řekl: „Myslím, že už sme dost blízko."
To, co jsem nedávno šel pěšky hodinu, mi teď levitací trvalo dvě nebo tři minutky. Proč mě to dnes ráno taky nenapadlo?
Zpomalil jsem, až jsme nakonec krokem přistáli. Jakmile jsem energii pustil, zakopnul jsem. Tanda stihla alespoň zabránit tomu, abych upadl rovnou na pusu. Měl jsem pocit, jako by mi ze svalů vyprchala veškerá energie a zanechala je slaboučké jako nudličky. „Za chvilku budeš v pohodě," ujistil mě Aahz a udržoval svižné tempo směrem ke kraji města.
Měl pravdu. Po pár krocích jsem se potil jako myš, ale už jsem mohl jít.
Tanda mi dala ještě napít vody, což mí vrátilo další kousek elánu. Začínal jsem věřit, že to zvládnu. A létání bude nakonec lepší než jízda na koni, i když mě hodně unavuje. Kromě toho bychom za koně museli platit.
Dorazili jsme do města právě v dobu, kdy jeho obyvatelé začali zavírat obchody a zabedňovat okenice.
„Ty sis fakt nedělal srandu, viď?" divila se Tanda, když jsme procházeli skoro prázdnou ulicí.
„Bojí se něčeho, co přichází v noci," řekl jsem. „Netuším, co to může být."
Když jsme míjeli mou starou známou hospůdku U Audry, kámoš mi mával z okna. Dotknul jsem se v odpověď klobouku. Třeba to byli zvláštní lidé, kteří se živí lupením a v noci se bojí kdoví čeho, ale v jádru jsou milí. Prošli jsme kolem hotelu, ale Aahz si ho ani nevšiml. Já jsem také nic neřekl. V tu chvíli jsem vůbec netoužil po tom, aby můj mistr odhalil, že strach místních obyvatel se během jediné noci přenesl už i na mě. Na druhém konci města jsme sešli z chodníku a pokračovali dál. Kolem několika domků se zabedněnými okenicemi. Za deset minut, kdy se sluníčko ještě nedotýkalo vrcholků hor na západě, vydal Aahz povel, že vzduch je čistý.
Znovu jsem je oba chytil, sebral Sílu a zvedl nás. Troufnul jsem si na větší rychlost, ale musel jsem počítat s ostrými zatáčkami a strmými kopci.

Tentokrát jsem se musel zastavit až po deseti minutách. Pár loků vody, rychlý odpočinek a už jsem byl zase OK. Sluníčko právě začalo zapadat. Podle mě jsme byli od Pekaře ještě pěkný kus cesty. Znatelně se ochladilo, což mi také prospělo.
„Ještě můžeš?“ zeptala se Tanda starostlivě, když jsem se podruhé zastavil a sedl si na kámen u cesty.
„Nabrali jsme dobrou rychlost,“ pochválil Aahz spokojeně náš postup.
„To jo,“ přidala se Tanda, „ale pro Skeeva je to náročné. “
„Zatím zvládám,“ nenechal jsem se zahanbit a dal si ještě doušek. „Jenom potřebuju tak každých deset minut pauzu.“
„To je v pořádku,“ ujistil mě Aahz. „Na tvé úrovni znalostí je to pochopitelné.“
„To je normální pro všechny úrovně,“ postavila se
na mou stranu Tanda. „Není tady moc energie. Musí ji čerpat z pěkné dálky.“
„Je to tak?“ zadíval se na mě Aahz.
„Je,“ odpověděl jsem. „Ale řekl jsem, že ještě můžu, a tak taky můžu.“
„Tak až budeš připravenej, můžeme vyrazit,“ kývl Aahz. „Nezbývá už nám moc světla a v noci nám to tak rychle nepůjde.“
Tak už je jasné, že noc strávíme na Krávově venku a budeme čelit tomu, čeho se obává cela zdejší populace.
Aahz se patrně nebál.
Tanda neříkala nic.
Já jsem jen učeň. Měl jsem vůbec nárok něco říkat?
Na západě se pomalu vytrácelo sluníčko. Na východním horizontu začal vycházet měsíc skoro v úplňku. Za pár dní se spolu s úplňkem dostaví další obava místních obyvatel: porážka.
Vyhnal jsem takové myšlenky a obavy z hlavy a soustředil se na sebrání co největší energie. Pak jsem nás zvedl nad zem asi do výše kolen a co nejrychleji jsme nad silnicí mířili dál.
Když jsem si udělal další přestávku, sluníčko už skoro úplně zapadlo. Město Pekař bylo stále v nedohlednu.
No jo, jsem to já, kdo se první přizná, když dělá hlouposti. Když na to někdo upozorní. Naštěstí jsem měl v sobě tolik rozumu, abych Aahzovi a Tandě nevyklopil, jaký strach tu mám ze tmy. Nedal jsem jim tudíž šanci utahovat si z mě hlouposti, když se po setmění vůbec nic nedělo.
První část výletu proběhla hladce. Udělal jsem ještě další tři zastávky, a když jsme konečně dorazili do Pekaře, byla už dávno tma. Zabedněnější město jsem ještě neviděl. V měsíčním světle vypadaly domy strašidelně a divně, spíš jako krabice pro příšery než budovy. Okenicemi pronikalo jen minimum světla, ale měsíc nám svítil na cestu dostatečně.
Pekař byl asi dvakrát větší než Opouštín a rozkládal se dál než jen kolem Hlavní ulice. Ležel v malém údolí, z něhož se na obě strany táhly pole a louky.
Vešli jsme po silnici do města a kráčeli mimo chodník, abychom nedělali hluk. Město bylo jako vymetené. Venku nezůstal ani jediný kůň. Nic se nehýbalo a skoro to vypadalo, že tu nikdo nežije. Ale my věděli, že tomu tak není.
„Tady je to fakt divný,“ zkonstatovala Tanda, když jsme se blížili k centru. „To musí bejt hrozná nuda jít si lehnout se západem slunce. Časem bych z toho určitě úplně zešílela.“
Tanda byla z těch, co pořád musejí něco dělat: podnikat dobrodružné výpravy, nakupovat nebo chodit na párty. Ani na chvilku jsem nezapochyboval, že by se tu během pár dnů zbláznila.
„Jenom by mě zajímalo, čeho se tu teda vlastně bojí,“ přemýšlel Aahz. Ukázal na jeden dům. „Tyhle okenice by vydržely snad i beranidlo.“
„V Opouštíně to bylo taky tak,“ potvrdil jsem, „Ale byl jsem vzhůru celou noc a nezaslechl jsem zvenku ani hlásek.“
„Třeba to je jenom starej zvyk,“ navrhla Tanda, „a tady na venkově, daleko od větších měst, se pořád dodržuje.“
„Tady v té dimenzi jsou taky větší města?“ divil jsem se.
„Kdo ví?“ řekl Aahz. „Zůstaňte na pozoru a sledujte všechno podezřelý.“
To mi ani nemusel říkat, jsem ve střehu už dávno. A přes všechno to létání a probdělou minulou noc, což mě obojí dost vyčerpalo, pochybuji, že bych zamhouřil oko, i kdybych chtěl.
Aahz se zastavil u jednoho okna, kterým procházel na ulici paprsek světla. Rozložil mapu a my si stoupli kolem. Snažili jsme se být potichu jako myšky a hledali jsme náš další cíl.
„Měl jsi pravdu, Skeeve,“ zašeptal Aahz a poplácal mě po zádech.
Mapa se změnila.
Město Pekař, kde jsme se právě nacházeli, bylo uprostřed mapy. Vedly z něj dvě silnice k dalším dvěma městům. Poklad byl označen v místě nazvaném Stříbrné Město. Fíglov už na mapě vůbec není. Glenda se zblázní. Přál jsem si být u toho, až zjistí, jak byla hloupá. „Tak kudy půjdeme?“ zeptala se Tanda.
Následující města se jmenovala Banka a Tvrz. Obě byla odtud asi stejně daleko, ale Banka směrem napravo na sever a Tvrz nalevo na jih.
„Do Banky,“ vypadlo ze mě dřív, než jsem si to stačil sám uvědomit.
„Proč?“ zíral na mě Aahz a jeho oči vypadaly v tom pološeru strašlivě.
„Nevím,“ odpověděl jsem. „Prostě si myslím, že tudy máme jít, a začíná to na B, které je víc podobné péčku, ne téčku.“
Tanda se rozesmála, ale měla v sobě tolik slušnosti, že nic neřekla.
Aahz jen zakroutil hlavou, složil mapu a schoval ji.
„Tak tedy do Banky,“ rozhodl, vykročil do středu ulice a namířil k západnímu okraji města.
„Možná se mýlím,“ znejistěl jsem, když jsem pochodoval mezi Tandou a Aahzem.
„S největší pravděpodobností,“ poznamenal Aahz.
„Tak proč mě posloucháte?“
„Protože nemám lepší návrh.“

„Ani já ne," přitakala Tanda. „A navíc, když to bude špatně, můžeme to na tebe aspoň hodit."
„To je skvělý!" zaradoval jsem se. „Jako kdybych i tak neměl dost průšvihů."
Tanda i Aahz se zakuckali, ale až na kraj města už nepromluvili.
Gestu do Banky jsme našli snadno. Asi sto kroků od centra jsme přišli k rozcestí, kde byla i v matném měsíčním světle jasně čitelná cedule. Ukazovala doprava.
Aahz se rozhlédl a pak se podíval na mě, „Připraven? "
„Jasně," potvrdil jsem.
„A tentokrát pomalejš," přikázal. „Ať do ničeho nenarazíme. "
Soustředil jsem se na Sílu proudící mým tělem. Bylo to tady mnohem jednodušší než předtím v Opouštíně. Když jsem jí měl dostatek, odlepil jsem nás od země a namířil pryč po silnici. Za městem vedla rovně mezi pastvinami. I při slabém měsíčním světle jsem dokázal vyvinout celkem slušnou rychlost.
Po obou stranách silnice se pásl dobytek. Když jsem se nakonec musel zastavit a odpočinout si, několik zvířat se na nás podívalo svýma velikýma očima, které v měsíčním světle úplně zářily. Jako by byla překvapená, že vidí živou duši.
„To jsou krávy," poučila mě Tanda a ukázala na veliká stvoření, která na nás valila oči z pole.
Byly tlusté a určitě hodně těžké. Jejich těla měla po sobě světlé a tmavé fleky. V tom šeru vypadaly se svýma velkýma očima a dlouhýma ušima skoro zlověstně.
„Jak to, že nejsou schované někde uvnitř jako zbytek živých tvorů na téhle planetě?" divil jsem se, zatímco mi Tanda dávala něco k pití a k zakousnutí.
„To se ptáš ty mě?" zeptala se překvapeně. „Asi je nezajímá to, co zdejší obyvatele tak leká."
To dávalo celkem smysl, i když tak nějak divně.
„Třeba se lidi bojí právě jich," zahleděl jsem se nejbližší krávě do jejích hlubokých očí.
Tanda s Aahzem se rozesmáli, jako kdybych řekl svůj největší vtip.
Mně to ale vůbec nepřišlo vtipné. Krávy se mi nelíbily a neuměl jsem si představit, jak bychom z kterékoli z nich měli dostat nějaké mléko. Ať už zlaté nebo bílé.
Než jsem si dostatečně odpočinul, abychom se mohli zase vydat na cestu, několik z nich se loudavým krokem přiblížilo k nám. Sledovaly nás, co tam děláme. Běhal mi mráz po zádech, takže jsem se s radostí vznesl a zamířili jsme dál.
Od té doby nás všechny krávy u silnice sledovaly, jako by jim někdo řekl, že tudy půjdeme. Když jsem se Aahze zeptal, proč to dělají, nevěděl. Ještě nikdy prý dobytek neviděl se takhle chovat.
Tanda také ne.
Taková odpověď mě ani trochu neuklidnila.
Letěli jsme čím dál tím déle. Nechtěl jsem dělat přestávky, aby se k nám ty krávy moc nepřibližovaly. Než vyšlo sluníčko, dorazili jsme na kraj Banky. Byl jsem notně vyčerpaný. Než půjdeme dál, budu si muset na několik hodin zdřímnout.
S prvními paprsky světla, jakmile sluníčko vykouklo za vrcholky hor, nás krávy přestaly sledovat a šly se pást.
Z nějakého neznámého důvodu mi to vadilo ještě víc, než když na nás zíraly.

Kapitola devátá

„Jde jen o zvyk, "
H. LECHTER

Byl jsem tak unavený, že mě málem zabila i malá procházka do centra města Banka. Chtěl jsem si už jen lehnout a spát, nejméně několik hodin. Aahz mi slíbil, že za chvíli už to půjde, a tak jsem se vzmohl a belhal se dál.
Obchodníci právě otevírali své krámky a z oken zmizely všechny okenice. Zapražení koně stáli vyrovnaně před několika obchůdky a stejně jako v Opouštíně tu chodil muž v klobouku s lopatou a uklízel po nich lejna. Asi to bylo ve zdejších městech jedno z běžných povolání. Nějak jsem si neuměl představit, že by nějaké dítě snilo o tom, že se jednou stane sběračem koňských hovínek. Ale tady to možná byla prestižní práce.
Banka vypadala podobně jako Opouštín, jen byla trochu větší. Všechny domy měly stejnou velikost a před nimi vedly dřevěné chodníky.
Našli jsme tu dokonce podobnou hospůdku, v jaké mě nechala Glenda. Sedli jsme si ke stolu u okna. Byli jsme jedinými hosty. Celým tělem se mi rozlila úleva, když jsem se nemusel pohybovat a mohl jsem nechat na chvíli odpočinout své nohy. Kdyby mě nechali, klidně bych usnul i přímo tady na židli.
Rozhlédl jsem se a zjistil, že je to tu skoro stejné jako U Audry. Bar byl nalevo a měli tu stejné dřevěné stoly a židle.
„Čímpak můžu posloužit, vážení?" zeptal se nás muž, který právě vyšel zezadu.
S bílou zástěrou a špinavým ručníkem neomylně připomínal mého starého známého barmana z Opouštína.
„Mohli bychom poprosit jen o jednu sklenku vašeho nejlepšího džusu?" požádal jsem.
„Samozřejmě, není problém," usmál se. „Co nějaká malá snídaničkа? Právě přišla čerstvá ranní zeleninka. Výtečná a křupavá."
„To zní skvěle," potvrdil jsem. „Možná později. Myslím, že si na chvilku jen tak odfrkneme a vydechneme." Chlapík se vrátil s mrkvovým džusem a s úsměvem na rtech mi ho poslal po stole. Pak se vrátil do kuchyně. „Docela jsi pochytil tu jejich hatmatilku," konstatovala uznale Tanda. „To ti stačila jediná noc?"
„Asi jo," odpověděl jsem nenucené a srknul si džusu. „Taky vám z toho běhá mráz po zadech, jak jsou si tu všichni podobný?"
„Taky sem si toho všimla," kývla Tanda. „Ten chlapík, co uklízí hnůj, vypadá úplně stejně jako ostatní chlapíci, který jsem viděla házet hnůj lopatou."

Aahz se nasmál a já na ni jen zůstal koukat. Neměl jsem sílu na to, abych se pokusil rozumět tomu, co právě řekla.
„Proč tu asi nemají žádný mlíko?“ divil se Aahz a znechucené si prohlížel skleničku s mrkvovým džusem. „Myslím, že by ses na to ani neměl ptát, i kdyby ho tu měli,“ uvažoval jsem. „Měl jsem to štěstí se podívat do jedné místní kuchyně. Byla tam jen samá zelenina a pěknej nepořádek.“
„Fuuuj,“ otřásla se Tanda. „Možná by nás tady za-básli, kdybychom v tyhle dimenzi plný krav pomysleli na pití mlíka.“
„Vy dva máte moc bujnou fantazii,“ uzavřel Aahz a vytáhl z kapsy mapu. Zase se změnila.
Zkoumal jsem ji a srkal přitom svůj mrkvičkový džusík.
Město Banka teď bylo na mapě hlavním bodem. A poklad se nacházel ve městě jménem Rýžoviště. Z Banky vedly třemi různými směry tři silnice. Všechny se ale po pár městech stočily k Rýžovišti.
„A teď kudy?“ hodnotil jsem naše možnosti.
Cesty vedly městy jménem Knedlo, Zelo a Brokolice. Divná jména. Vůbec se mi začínalo v téhle dimenzi zdát všechno divné,
Tanda ukázala na, jedno město. Když budeme pokračovat ve Skeevově metodě o béčkách, měli bychom se vydat, do Brokolica,“
„To zní dobře,“ souhlasil jsem.
Aahz jen užasle kroutil hlavou.
„Řek bych, že stejně dobře jako ty ostatní,“
Ještě chvilku mapu zkoumal, pak ji složil a zastrčil do kapsy.
Brokolico leželo na západ od Banky. Silnice se chvilku táhla na sever a pak se stočila ven z Banky směrem na západ. Nemůže být těžké ho najít. Dal jsem si další doušek a Tanda se na mě a můj nápoj ušklíbla.
„Jde jen o zvyk,“ prohodil jsem, když mi došlo, co dělám. Dopil jsem už skoro polovinu sklenice. Nabídl jsem jí zbytek, ale ona zavrtěla hlavou. „Ne, dík. Ani za milión.“
Pokrčil jsem rameny a srknul si. Vůbec to nebylo špatné. Jakmile se dostanete přes první chuť rozmačkaných mrkví, chutná to docela dobře. „Tak jak je?“ zeptal se Aahz. „Musí si odpočinout,“ nenechala mě Tanda odpovědět.
„To vím,“ odsekl Aahz. „Jenom mě zajímalo, jak to uděláme. Do srubu nemůžeme, mohli bysme tam narazit na Glendu. Ještě nepřišel ten správný čas, abych si to s ní vyřídil. Musíme teda najít nějakej soukromej flek.“ „No, vlastně,“ snažil jsem se předejít hádce,vlastně už se cítím docela dobře. Ještě si dám nějakej džusík a chvilku posedíme a pak bychom zase mohli vyrazit.“ Tanda na mou oranžovou tekutinu nevěřícně mrkla.
„Co ti do toho dali?“
„Já ti ani nevím,“ podíval jsem se na džus, „ale fakt to pomáhá.“
Ještě deset minut jsme poseděli, já dopil skleničku a zeptal se vrchního, jakým způsobem mám zaplatit.
„Vrať se zpátky na oběd,“ navrhl. „Pak se vyrovnáme.“
Poděkoval jsem mu za pohostinnost. Nebylo mi jasné, jak v téhle dimenzi může systém výměnného obchodu fungovat, ale každopádně se tu všichni chovali moc mile.
Zamířili jsme k západnímu okrají města. šli jsme po chodníku a smekali klobouk na usmívající se kolemjdoucí. Už mi zase bylo dobře. Ta sklenka džusu měla účinky rovné pořádnému spánku. Nevím, co v ní kromě mrkve ještě bylo, ale snadno bych si na to navykl.
Najít cestu byla hračka, protože na křižovatce jsme uviděli velkou ceduli se šipkou a s nápisem Brokolico, Kolem stály domky a různé budovy a na pastvinách se páslo několik set kusů dobytka. Vyrazili jsme tedy pěšky. Šli jsme pomalu a ztěžka, protože sluníčko pěkně pálilo. Asi po jedné míli jsme byli dost daleko na to, aby nás nikdo nespatřil letět.
„Seš si jistej, že si v pohodě?“ zeptal se Aahz.
„Nikdy mi nebylo líp,“ ujistil jsem ho.
„Abys věděl, v dalším městě si ten džus dám taky,“oznámila Tanda.
Sáhl jsem myslí po Siločáře, ihned mi bylo jasné, že je v této oblasti silnější, než byla předtím. To mi hodně usnadnilo situaci. Nabral jsem dostatek energie, zvedl nás asi do výše kolen nad silnici a svištěli jsme.
Asi šestkrát jsme se v následujících pár hodinách museli zastavit, když jsme míjeli nějaké lidi nebo domy blízko silnice. Stejně se na nás ale nikdo nepodíval. A ani jednou jsem si nemusel sednout a odpočívat.
Je to úžasný džus.
Do Brokolica jsme dorazili pozdě odpoledne a na mě začala zase doléhat únava. Našli jsme opět hospůdku podobnou té v Opouštíně a Bance. Všem už nám začínalo vadit, jak je to všude stejné. Když z kuchyně vysel muž v bílé zástěře a se špinavým hadrem v ruce se zeptal, co si dáme, chtělo se mi vzít nohy na ramena. „Dvakrát ten nejlepší drink,“ objednal jsem. „Určitě si nedáte malou večeři?“ nabídl. „Právě přišel nový závoz, přímo z pole. Opravdu křupavoučká zeleninka. Porážka se blíží, všichni budeme potřebovat energii.“ Mrknul jsem na Aahze, pak na Tandu a potom jsem mu odpověděl.
„Ještě chvilky posedíme a pak uvidíme.“ Předvedl nám široký úsměv, jako kdybych řekl přesně to správné, a pak nám přinesl džusy. Než jsme stihli cokoli říct, zmizel vzadu.
„Nechce mi někdo už konečně vysvětlit, o co tady jde?“ rozhořčila se Tanda,
„Nikdy sem nic takovýho neviděl,“ přiznal Aahz. „Myslel sem, že si vymejšlíte. Ale teď musím uznat, že sou ty tři místa skoro stejný.“
„Copak se motáme pořád dokola nebo co?“ uvažoval jsem. „Není možný, že sou ty města vlastně jedno a to samý?“
„Ne, vždyť jsou různě veliký, rozlehlý a kolem je jiná krajina,“ odporovala Tanda.
„Ne, určitě jsou různý,“ řekl Aahz, „ale jsou postavený podle stejný předlohy a žijou v nich stejný lidi.“
„Dobrá,“ usoudila Tanda, „teď teda můžu s klidným svědomím tvrdit, že už jsem viděla všechno.“
„Ještě ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ještě jsme neviděli porážku, ať už je to cokoli. A zlatou krávu.“

Tanda přikývla a s vážnou tváří se obrátila na Aahze.
„Začínám pochybovat, že nám ten poklad za všechno to riskování stojí.“
Aahz se na ni podíval, jako kdyby se zbláznila.
„To si děláš srandu? Už jsme takhle blízko. Jenom pár měst a jsme tam.“
Tanda kývla, ale viděl jsem na ní, že už jí celá tahle dimenze dost leze na nervy. A za tu dobu, co ji znám, jsem ji takhle nervózní neviděl.
Aahz se ujistil, že je barman pořád v kuchyni. Pak mapu roztáhl na stůl. Pokaždé se změní.
Tentokrát jsme si mohli vybrat ze čtyř cest a všechna města začínala na B. Nejjižněji leželo město Břehy, pak Bravčov, Blevel a na severu byl Bohov. Poklad byl označen v místě jménem Donner.
„No, tak tady je ten můj systém,“řekl jsem zklamaně.
„Ale fungoval,“ přiznal Aahz.
„Co kdybych zase z mapy zkusil vytáhnout magii?“ Právě jsem dopil celou sklenici mrkvového džusu a cítil jsem se skvěle, plný síly.
Aahz zkontroloval dveře kuchyně a pak se mě zeptal: „Cítíš se na to?“
„Čím dál jdeme, tím je mi líp,“ ujistil jsem ho.
„Ať to zkusí,“ navrhla Tanda. „Mohlo by nám to ušetřit spoustu hledání.“
Aahz se na mě podíval a pak kývl, „Pusť se do toho.“
Zhluboka jsem se nadechl a sáhl myslí po energii v mapě. Chvíli se mi zdálo, že se nic nestane. Pak jsem to ucítil. Energie mnou proudila a já ji rychle nasměroval do země. Pár vteřin se mi točila hlava a pak bylo po všem. Kouzelná moc byla tatam a mapa byla normální… prozatím. Nadechl jsem se a opět jsem se cítil vyčerpaný. Potřeboval jsem další dávku mrkvového džusu.
„Funguje to,“ zaradoval se Aahz. „Dobrá práce, Skeeve.“
Nedostával jsem od svého mistra moc často pochvaly, a tak jsem si ten moment vychutnal, Tanda mě poplácala po ramení a za odměnu mě políbila na tvář. O žádné dobře vykonané práci nepadlo ani slovo.
Zatímco jsme mapu zkoumali, vzal jsem si její skleničku a trochu si usrknul.
Odsud z Brokolica vedla do Donneru jen jedna cesta přes Bohov. V Donneru je zlatá kráva. Jsme blíž, než jsme si mysleli,
Podle mapy to ale do Bohova byl pěkný kus cesty a do Donneru ještě dál. Jen do prvního města se nedostaneme dřív než o půlnoci. Snad se na nás ty krávy zase nebudou tak dívat.
„Už sis dost odpočinul? Můžeš jít dál?“ zeptal se mě Aahz.
Vyprázdnil jsem půl sklenice džusu a kývl.
„Dala bys, prosím, tenhle zbytek do jedné láhve na vodu?“
Tanda kývla a já šel zaťukat na dveře kuchyně. Vyšel ten chlápek.
„Co pro vás můžeme udělat za ty báječné drinky?
On se jen usmál, jako kdybych vyslovil nějaké kouzelné slovíčko.
„Vraťte se zase někdy na jídlo.“
„To vám mohu slíbit.“ odpověděl jsem. Smekl jsem klobouk a poděkoval.
Stál tam s úsměvem na tváři a díval se za námi, jako kdyby vyprovázel své děti do školy.
Bohovem jsme procházeli právě o půlnoci. Město vypadalo stejně jako ostatní a i přes zavřené okenice bylo na první pohled jasné, že i hospoda je podobná těm předešlým. Od té doby, co jsme si těsně po setmění před pár hodinami udělali přestávku, nás zase krávy začaly pozorovat. Svištěli jsme kolem jedné pastviny za druhou a byli jsme pro krávy jedinou noční zábavou. Jakoby věděly, že se kolem budeme řítit rychlostí blesku, lemovaly tisíce a tisíce krav silnici. Nevím, proč to dělaly a jak o nás předem věděly. Neletěli jsme ale po jediné silnici, kterou by z obou stran neokupovaly po celou noc zvědavé kravské pohledy. Přestože tu nikde nebyly ploty, žádná kráva nevyšla na silnici, aby nám překážela v cestě.
Na chvíli jsem se zastavil a také se jim podíval do očí. Byly veliké a v měsíčním světle nezvykle zářily. Byl jsem z nich nervózní.
Létal jsem čím dál tím lépe, a protože se měsíc blížil k úplňku, na cestu jsem pěkně viděl. Dokázal už jsem letět i hodinu bez přestávky. A díky tomu, že jsme většinou letěli po rovině, jsme měli skvělý čas.
I když jsem byl unavený a měl jsem na svůj džus chuť už dřív, přinutil jsem se vydržet, dokud nedorazíme do Bohova. Až tam jsem dopil poslední kapky toho lahodného moku, který pro mě Tanda schovala.
Pouhá polovina skleničky mi dodala tolik energie, jako kdybych spal celou noc. Jako bych díky ní mohl využít každý ždibec Síly kolem sebe, držet nás její pomocí nad silnicí a více přibližovat k pokladu.
Začalo svítat a krávy se vrátily na pastvu a úplně nás ignorovaly. Chvíli jsem se cítil dokonce uražený, až mi došlo, o čem to vlastně přemýšlím. Jak by mě mohla urazit kráva tím, že mě nesleduje, když kolem ní letím? To nedává smysl.
Dopoledne jsme dorazili do malého městečka, vzdáleného od Donneru ještě pěkný kus cesty. Ve srovnám s Opouštínem nebylo ani poloviční. Na mapě mu patřila sotva malá tečka. Energie, kterou jsem o půlnoci načerpal z džusu, už ze mě dávno vyprchala, a já měl co dělat, abych neupadl.
Doufal jsem, že v centru městečka najdeme podnik podobný hospodě U Audry. Nemýlil jsem se. Bylo tam prázdno, a tak jsme si sedli ke stolu, kterému jsem už v duchu začínal říkat přívlastkem „náš“. Zhroutil jsem se na židli u okna a byl jsem rád, že žiji.
Mrkvový džus měl jen jedinou nevýhodu. Jakmile jeho zázračná moc vyprchala, bylo zle. Kdybychom se teď do Donneru měli dostat do půlnoci, musel bych do sebe kopnout jeden nebo dva další zlaté likéry.
Nevypadalo to tu jako U Audry. Klidně jsme mohli být opravdu v té staré známé hospůdce. A když ze zadních dveří

vyšel muž v bílé zástěře se špinavým hadrem v ruce, ani trochu mě to nepřekvapilo.
„Tak co si dáte, cizinci?“
„Rádi bychom si objednali tři sklenky vašeho nejlepšího džusu,“ požádal jsem ho, než se Tanda s Aahzem vzmohli na slovo.
Chlapík se rozzářil, utřel si ruce do hadru a následovala tradiční otázka.
„Samozřejmě, a obídek byste si nedali? Právě dorazil plný vagón. Všechno je čerstvoučké. Brzy přijde porážka, budete potřebovat hodně síly.“
„Díky, kámo,“ odtušil jsem. „Zní to fakt, dobře, ale jestli nemáš nic proti, začneme s tím džusem.“
„Jasně,“ kývl.
Za chvilku se vrátil se třemi skleničkami mrkvového džusu, usmál se na nás, položil je na stůl a vrátil se do kuchyně.
„Tak to už je na mě moc,“ konstatovala Tanda a zůstala koukat na dveře kuchyně. „Už z toho mám fakt husí kůži.“
„Co?“ divil se Aahz, „Tobě nestačily v noci ty krávy?“
„Hm, tak mám teda dvojitou husí kůži,“ přiznala Tanda.
Vyprázdnil jsem polovinu sklenice a pohodlně se opřel, zatímco se mi po těle jeho lahodná chuť příjemně rozlévala.
Nechápal jsem, jak jsem bez té tekutiny mohl dřív žít.
„Myslím, že bys s tím džusem měl trochu brzdit,“ radil mi Aahz. Vypadal stejně unaveně, jak jsem se cítil před pár minutami.
„Měl bys ho taky ochutnat,“ navrhl jsem, jestli se chceš k pokladu dostat ještě dneska.“
Zakroutil hlavou.
„Myslím, že jeden závislák na mrkvovým džusu stačí,“
„Tvoje chyba,“ rezignoval jsem.
Aahz, se jen zamračil a vytáhl mapu.
Tentokrát se nezměnila. Má magie funguje. Pořád jsme směřovali k Donneru, který byl odtud ještě dost daleko.
Potřebuji všechnu možnou energii. Nalil jsem do sebe další čtvrtku sklenice.
Než jsem se s barmanem již tradičně rozloučil s příslibem, že se stavíme na večeři, vyprázdnil jsem ještě jednu a půl sklenice. Zbytek jsem si vzal s sebou do láhve. Noc přežiju v pohodě. Myslím, že Tanda s Aahzem mohou za letu spát. Nic nedělají, tak proč by ne?
Mám pocit, že toho odpoledne opravdu oba usnuli, zatímco jsem je levitoval nad silnicí ve výšce kolen. Byla to pro nás všechny velká výhoda, že jsem byl na mrkvovém džusu.
Na cestě do Donneru jsme se při západu slunce dostali do dalšího městečka. Na mapě ani nebylo uvedeno. Stálo tam jen asi dvacet domů. Všechny byly zabedněné. Přesto Aahz nechtěl riskovat, a tak jsme do města vešli po svých.
Právě jsme procházeli městem, když se najednou všechny dveře rozlétly. Byla tmavá tichá noc. Slunce už dávno zapadlo a měsíc ještě nevyšel. Málem jsem z toho náhlého hluku vyletěl z kůže.
„Co se to děje?“ vykřikla Tanda.
Neměl jsem nejmenší ponětí. Jen jsem viděl, jak všichni lidé z města, oblečení v různých šatech, vycházejí na ulici jako zombie a v řadě jdou z města směrem na západ.
Rychle jsme jim uhnuli z cesty na chodník. Proudily kolem nás davy lidí. V očích neměly ani jiskru života, ani plamínek vzdoru proti tomu, co se s nimi dělo.
„Připrav se nás vzít na Vír 6,“ zašeptal Aahz Tandě.
„To už jsem přichystaná dobrých pár dní,“ ujistila ho
Tanda.
Minul nás poslední člověk. Město zůstalo prázdné, všechny dveře otevřené dokořán. Netušil jsem, co bychom měli dělat. Vytáhl jsem z batohu nádobu s džusem a dopil druhou sklenku, abych byl připraven na všechno.
Aahz naznačil, abychom šli za nimi. Pomalu jsme se táhli asi třicet kroků za posledním člověkem. Zástup kráčel ven z města, přesně po stejné silnici, kterou jsme se chtěli dát.
Čím dál jsme se dostali, tím víc jsem tušil, že tam na nás budou čekat krávy a tentokrát budou sledovat ty zombie z města. Po krávách se ale slehla zem.
Namísto nich tam byly všude v polích spousty nahých lidí, kteří zívali a protahovali se, jako kdyby se právě probudili z dlouhého spánku.
Lidé z města šli dál ve svém zombieovském průvodu a nazí lidé jim vyrazili v ústrety. První nahý člověk, který se poblíž nás střetl se starcem v noční košili, jej popadl, zaklonil mu hlavu a zakousnul se mu do krku. „Upíři,“ vydechla Tanda.
Za námi se přes hřebeny hor líně vyhoupl měsíc a propůjčil hostině upírů své světlo. Postupně si každý z nich chytil nějakou kořist a zakousl se do ní. Tak tohle je ta porážka? Nevěřil jsem vlastním očím.
Krávy byly ve skutečnosti upíři a jako dobytek ke stravě jim sloužili lidé. Teď už se nedivím, že všichni jedí zeleninu a bojí se noci. Lidé ve městech nejsou nic jiného než dobytek, který se vykrmuje na pravidelná měsíční jatka.
Pány tady byly krávy.
„Vybočujete z porážkové řady,“ ozval se za námi hluboký a příjemný hlas.
Jako jeden muž jsme se všichni otočili a spatřili dva nahé lidi. Jeden byl muž, druhá žena. Měli nádherně vytvarovaná těla, vyrýsované svaly a velké hnědé oči podobné těm kravským, které jsem viděl podél silnice každou noc.
Ještě nikdy jsem nespatřil tak nádhernou nahou ženu, Byla ze všech, nejkrásnější. Jediný pohled do jejích očí a chtěl jsem být celý její. Bylo mi jedno, jestli mě kousne.
Následující moment mě praštila do obličeje prachová bouře Víru 6 a touhu nechat se podruhé v jednom týdnu zbláznit nádhernou ženou mi okamžitě vyhnala z hlavy.

Kapitola desátá
„Já mohu kdykoli skončit. “
S. HOLMES

Pokaždé, když jsem musel klopýtat v prachové bouři do srubu, se mi těch sto kroků zdálo delších a delších. Nevím, proč prostě nemůžeme skočit rovnou do srubu a vynechat tak všechen ten prach a vítr. Jakmile se situace uklidní, musím se na to Tandy zeptat.
Když jsme se přiblížili, Tanda nás zastavila. Sotva jsem ve tmě rozeznával obrysy stavení. Tentokrát, se v okně nesvítilo.
Tanda udělala něco rukama; asi nějaké zabijácké kouzlo, které rychle prozkoumá okolí. Pak naznačila, že je vzduch čistý. Mohli jsme jít dál, Glenda tu na nás tedy nečeká.
Najednou jsem si představil, jak ji někde uprostřed cesty ohýbá upír-kráva a zakusuje se jí do krku. Když vezmu v úvahu, co mi provedla, tahle myšlenka ještě patřila, k těm pěknějším, které se mi občas honily hlavou.
Rychle jsme se zabouchli uvnitř srubu, abychom unikli bouři.
„Spustila jsi ochranný štít?“ zeptal se Aahz Tandy.
„Jasně.“ odpověděla. „Skeeve měl pravdu. Je tu spousta mocné energie. Můžu štít držet tak dlouho, jak budeme potřebovat.“
„Takže sem Glenda nemůže vtrhnout, neohlášené a překvapit nás?“ odtušil jsem a jal se rozdělávat oheň, než si svléknu kabát,
„Ani náhodou,“ ujistila mě Tanda. „Jestli sem skočí, bude muset pěkně stepovat, venku v prachu.“
Aahz se zasmál. „Hodnějšímu démonovi by se to nestalo.“
„Něco k zakousnutí? zeptala se Tanda a obhlédla kuchyňské skříňky, zatímco jsem si sedal ke stolu.
„Já si dám trochu mrkvového džusu,“ řekl jsem.
Cítil jsem se opravdu unavený, jako kdyby někdo odpojil přívod energie a ten nepatrný zbyteček pomalu odcházel do země.
Sáhl jsem do mošny pro kanystr. Byl pryč. Podíval jsem se znovu, ale nebyl tam. Nepamatuji se, že bych s ním něco dělal. Mohl jsem ho upustit, když jsem se celý rozrušený díval, jak se krávy mění v upíry a zakusují se do lidí.
„Máš ten druhý kanystr s džusem?“ obrátil jsem se na Aahze.
„Bohužel ne, mladej,“ odpověděl. „Nechal sem ho na Krávově, než jsme sem skočili.“
V první chvíli jsem mu nechtěl věřit. Pak bylo jasné, že tam zbytek džusu opravdu nechal. To mě naštvalo.
„Jaks to mohl udělat?“ vykřiknul jsem.
„Klídek,“usadil mě.
Schválně sáhl do mošny, vytáhl neviditelný kanystr a pustil ho na zem.
„Ale co si bez něj počnu?“
Zase jsem křičel. Já ten džus prostě potřebuji. Potřebuji ho celým svým tělem i duší.
„Budeš dlouho spát,“ usmála se na mě Tanda.
Jen se umínila o spánku, už mě přepadal. Nemůžu uvěřit, že mi to mohli udělat.
„To od vás není hezké někomu sebrat džus.“
„Já vím,“ přiznala Tanda. „Ale děláme to pro tvé dobro. Už aspoň tři dny jsi nespal. Musíš se zastavit a lehnout si.“
Únava mě nahlodávala jako vlna okusuje břeh.I myšlení už mě unavovalo. Já ale nepotřebuji spát.
Jak si vůbec dovoluje mi říkat, co potřebuji?
Jak si Aahz může dovolit nechat někde můj džus? Vždyť jsem mu ho svěřil!
„Nepotřebuji odpočívat,“ trval jsem na svém, ale můj hlas zněl směšně.
„Co kdyby sis jen na chvilku lehl a pak si o tom promluvíme,“ navrhla Tanda a pomohla mi přejít k měkoučké posteli, která se na mě smála u zdi.
„No dobrá, možná na minutku,“ podlehl jsem.
Minutka mě přeci nezabije. Načerpám trosku energie a pak přemluvím Tandu, abych si mohl skočit pro svůj džus.
„Jenom minutku,“ omílal jsem dokola.
Alespoň si myslím, že jsem to řekl. Možná ne, protože sotva jsem si lehl na polštář, už si nic nepamatuji.
Probudil jsem se se strašnou bolestí hlavy a v puse jsem měl jako v polepšovně - něco mezi chutí koňských lejn a okoralých mrkví. Překulil jsem se a vtom se mi hlava bolestí málem rozskočila. Jako kdyby někdo vzal kladivo a mlátil mě rovnou mezi oči.
„Uuufff,“ heknul jsem a oběma rukama se chytil za hlavu ve snaze nějak tu bolest ukončit.
„Spící učeň se probírá,“ konstatoval Aahz hlasem, který byl na prostůrek mezi mýma ušima příliš hlasitý.
„A asi ho něco bolí,“ přidala se Tanda.
„Prosím vás, šeptejte,“ zaúpěl jsem, ale měl jsem tak sucho v krku, že z něj slova snad ani nevyšla.
Chtěl jsem umřít. Proč mě raději ve spánku nezabili? Nebo to možná zkoušeli, a proto mě teď všechno tak bolí.
Chtěl jsem zvracet, ale s prázdným žaludkem to dost dobře nejde. Přesto se mu chtělo obrátit se naruby a projít mi krkem ven. A ještě ke všemu se celý svět točí. To aby toho všeho nebylo málo.
A ze všeho nejvíc jsem chtěl zapomenout na všechny ty noční můry o krávách, které se mění v upíry, a o lidech, kteří v nějaké dimenzi slouží jen jako potrava. To byl ale ošklivý sen. Jestli mám mít po mrkvovém džusu takové hrozné sny, už ho nikdy nebudu pít.
Přišla ke mně Tanda a klekla si vedle postele. Položila mi ruku na čelo a já ucítil, jak mnou pomalounku protéká jemná energie a odnáší s sebou všechnu bolest a nevolnost. Ať již to bylo cokoli, bylo to moc pěkné.

Tanda se za chvilku zvedla a já otevřel oči. Hlava už mě tolik nebolela a ty tisíce kladívek se uklidnily.
Také jsem si uvědomil, že noční můry nevyvolal mrkvový džus. To se všechno doopravdy stalo.
„Pomohlo?“ zeptala se Tanda.
Kývl jsem, ale žaludek mi okamžitě připomenul, že jsem to neměl dělat. Tanda mi sice pomohla od bolesti, ale zbytek problémů - žaludek naruby a motolice - mi zůstal věrný.
Přinesla mi sklenici vody a pomohla mi se posadit.
„Jo, taková kocovinka, to je parádička, viď mladej?“ rýpnul si Aahz.
„Ne,“ podařilo se mi kváknout, když jsem malým douškem svlažil hrdlo, „to teda není.“
„Tak si to pamatuj, až zase budeš chtít flámovat.“
Pouhé pomyšlení, že bych jen spatřil mrkev, mi zvedlo žaludek.
„Byl v tom džusu nějaký alkohol?“
„Ne, ale něco jinýho,“ vysvětlil mi Aahz. „Řek bych, že ty lidi z města pak upírům víc chutnají.“
Znovu se mi zvedl žaludek.
„A taky je možná díky tomu mají pod kontrolou,“ dodala Tanda. „Myslíš, že zvládneš jít ke stolu a něco malýho sníst?“
„Můžu to zkusit,“ řekl jsem s námahou, „ale nic ne-slibuju.“
„Snaž se, Potřebuješ se najíst.“
„Jak dlouho jsem spal? “ zeptal jsem se, zatímco jsem vstával a potácel se ke stolu.
Žuchl jsem na židli a snažil se z ní nespadnout, protože se mi točil celý svět.
„Asi dvanáct hodin,“ počítal Aahz. „Zrovna jsme se chystali zamířit zpátky na Krávov, když jsi se začal probouzet. “
„Beze mě?“ vyvalil jsem na svého mistra oči.
Usmál se pravděpodobně mému šokovanému výrazu.
Jenom bysme zašli na průzkum a pokusili se dostat
blíž k Donneru když už jsou upíři zase zpátky krávama.
Nechali bysme tě pod ochranným štítem a za pár hodin bysme byli zpátky.“
„To se pořád eště pokoušíte vo ten poklad?“ Nemohl jsem uvěřit svým uším. To nemůže Aahz myslet vážně, že se chce na to místo vůbec někdy vrátit. A ještě ke všemu chce dostat tu krávu se zlatým mlékem, co se promění v upíra.
„Jasně,“ řekl Aahz. „Takhle blízko už přeci nemůžeme couvnout.“
„A když tu krávu najdeš, co s ní budeš dělat?“ „Na to sem se ho taky ptala,“ potvrdila Tanda. To si rozmyslím, až jí najdem,“ odsekl Aahz. Kývl jsem hlavou. „To jsem teda rád, že jsem se vzbudil.“
„Pochybuju, že už budeš schopnej někam jít,“ řekla Tanda a postavila přede mě malý sendvič a další sklenici vody.
„Budu v pořádku,“ ujišťoval jsem ji. „Trochu mrkvovýho džusu a můžu letět kamkoli.“
Ve srubu se rozhostilo dusné ticho.
Podíval jsem se na Aahze, pak na Tandu a potom jsem se usmál. „Dělám si srandu.“
Nechápal jsem, proč se nikdo z nich nezačal vůbec smát.
Po cestě jsme viděli spousty dobytka, větší stáda než
kdekoli jinde. Jen jsem byl rád, že se krávy zase neshro-máždily podél silnice a nedívaly se na nás.
Krajina začínala být hornatá a cesta patrně mířila do pěkných kopců. Jen doufám, že bude Donner na téhle straně pohoří, abychom nemuseli zdolávat hřebeny. Sotva jsme se na jeden takový menší vyšplhali, dostalo se mi odpovědi. Skoro zázrakem se mi podařilo zastavit a snést nás na zem. Když vezmu v úvahu, na co jsme se dívali, musím uznat, že jsem se ještě zkoncentroval docela dobře.
Z vrcholku hory jsme měli výhled na Donner. Rozkládal se vzhůru od úpatí pozvolné hory. Odsud vypadaly ty budovy pod námi skoro stejně jako všechny domy v jiných městech téhle dimenze, čím výš se však dům nacházel, tím byl větší a zdobenější.
Na vrcholku stál samotný palác. Ten jediný se vyjímal všemu ostatnímu na téhle planetě. Byl kamenný a vykládaný zlatem, které se v odpoledním sluníčku krásně blyštilo. Vypadal jako druhé slunce, z opravdového zlata.
„Ach, můj ty…“ vydechla Tanda úžasem.
„Se nedivím, že sem vede kouzelná mapa,“ konstatoval Aahz. „Ještě nikdy sem nic takovýho neviděl.“
„Ani já ne,“ potvrdila Tanda.
No, jestli tihle dva zkušení dimenzionální cestovatelé ještě nic takového neviděli, já jsem nemohl tvořit výjimku.
Za chvilku jsem položil otázku, která mi připadala nasnadě. „Tak co uděláme?“
„Půjdeme se podívat blíž,“ zasmál se Aahz. „Uvidíme, co tam bude k vidění.“
Podíval jsem se na svého učitele. Vždycky se rozzářil, když se naskytla příležitost, že by pro nás mohl z něčeho kápnout balík peněz. Nechtěl jsem z něj tahat, jak by si asi představoval, že odsud nějaké to zlato získáme. Ale evidentně nějaký nápad měl, a to mu stačilo vyloudit úsměv na tváři.
Jeho smích mě ale pouze poplašil.
Popolétli jsme ještě o dva kopce blíž k městu. Pak Aahz navrhl, že bychom už raději měli jít pěšky. V téhle oblasti je tolik energie, že jsem se létáním ani neunavil. Snadno jsem ji mohl získat, takže tady bude veškerá ma-gie hračka. To je na jednu stranu dobré, ale na druhou zase ne.
Na cestě šli před námi nějací lidé a dva koně, kteří táhli vůz se zeleninou. Pole byla plná krav, které si ničeho nevšímaly.
Když jsme se došplhali blíž k městu, bylo větší, než jsem si původně myslel. Přesně uprostřed vedla hlavní ulice. Byla hodně široká a procházela celým městem. Nahoře se tyčil obrovský zlatý palác. Klidně by spolknul celý královský palác v Possiliu i se dvorem a ani by si nekrknul. Napadlo mě, jestli tu také mají dvorního čaroděje. Možná bych se tu mohl ucházet o práci, ale asi bych neprošel vstupní kravskou prohlídkou.
Právě jsme překonali poslední malý kopec a směřovali jsme ke kraji města, když z něj vyjelo dvanáct mužů na koních.

Vycválali z města a zanechali za sebou oblak prachu. Několik lidí před námi jim uhnulo z cesty. Vůz se zeleninou musel sjet ze silnice do menší strouhy.
Koně se řítili, zem duněla. Jezdci měli pevně přitažené klobouky. Neměl jsem z toho dobrý pocit, ale na druhou stranu nebyl nejmenší důvod si myslet, že jdou po nás.
Když se přiblížili, také jsme jim ustoupili z cesty. Místo aby koleni nás projeli, zastavili se, obstoupili nás a přitiskli nás zády k pastvině s krávami. Měl jsem svému špatnému pocitu přeci jen věřit.
„Jste zatčeni," sdělil nám muž na velkém černém koni. „Prosím, následujte nás do města."
„To je policejní oddíl," vyhrkla Tanda překvapeně. „Nikdy jsem si nemyslela, že ho uvidím."
„No a co?" nechápal Aahz.
„To je jedno," ukončila toto téma Tanda. „Zatčeni za co?" dožadoval se Aahz odpovědi po tom muži na velkém koni. Ten, nápadně podobný barmanovi od Audry, se usmál. Jeho malinkaté zuby se mi ani trochu nelíbily.
„Jste obviněni z nedodržení porážkových povinností," oznámil nám, „a nezákonného využívání magie."
Podíval jsem se na Aahze, pak na Tandu. Teď už je jisté, že v téhle dimenzi magii znají. Co se mě týče, myslím, že je nejvyšší čas co nejrychleji se vypařit do toho báječného prachu Víru 6, Aahz měl asi jiný nápad. „Chceme jít k vašemu veliteli," postoupil k němu o krok Aahz. „Jsme mocní čarodějové z jiné dimenze a neseme vašemu veliteli důležité informace."
Muž se jen rozesmál, což zmrazilo Aahzovi úsměv na tváři. Není moc lidí, kteří se mému učiteli vysmáli, aniž by jim to přišlo draho.
„Zruš mou proměnu," pošeptal mi Aahz. Pokrčil jsem rameny. Horší už to být nemůže, a tak jsem mu vyhověl.
Snad jediný z jezdců si nevšiml, že tu před nimi teď stál ošklivý zelenošupinatý Perfekt. Ani jejich koně to nezajímalo. To Aahz nečekal. Muž se opět jen zasmál.
„Můžete to představení ukončit," řekl pohrdavě. „Náš velitel ví naprosto přesně, co jste zač a proč jste tady." Pak mě k smrti vyděsil. Ukázal prstem na Aahze a za okamžik mu mapa vyplula z mošny, rozložila se ve vzduchu a zůstala se jen tak vznášet. Pak se opět složila a vrátila do mošny.
„Teď, prosím, pojďte s námi." Otočil koně a pomalu kráčel k městu. Mrknul jsem na Aahze, který se díval ohromeně, a pak na Tandu.
„Nemyslíte, že je na čase vyrazit domů?" nadhodil jsem.
„Kdyby to tak šlo," odpověděla Tanda.
Na čele jí vyrážely krůpěje potu. Vstoupili jsme na silnici a šli za mužem. Ostatní jezdci počkali a pak se za nás připojili.
„Tando," odkašlal jsem si. „Co kdybys nás dostala do prachové bouře?"
„Spolehni se," ujistila mě, „zkoušela jsem to."
„Co že jsi?" Nevěřil jsem vlastním uším. Ona nás z téhle bryndy nemůže dostat.
„Jsme tu zablokovaní?" vytušil Aahz.
„To si piš," odpověděla. „Lepší blok jsem nikdy nezažila. "
„Co když nás zkusím odlevitovat pryč?"
„To taky nepůjde," řekla Tanda. „V tuhle chvíli je veškerá naše magie zablokovaná."
„Aha," bylo vše, na co jsem se vzmohl.
Nad hlavou koně, co šel přede mnou, se rýsoval zlatý palác. To je to místo, ten poklad, pro který jsme už tolik obětovali a bojovali. V tuhle chvíli to bylo to poslední místo, po kterém jsem na celém světě toužil.

Kapitola jedenáctá

„Kdo jsou ti muži?"
B. CASSIDY

Když jsme kráčeli do Donneru a pak vzhůru do kopce širokou hlavní ulicí až ke zlatému paláci, nikdo si nás ani nevšiml. Po cestě jsem zahlédl nejméně tucet hospůdek podobných U Audry a tři muže v bílých kloboucích s lopatami, kteří uklízeli po stovkách koní. Když jsme je míjeli, smekli na pozdrav a řekli: „Hoj."
Vypozoroval jsem v tomto městě ale jeden zásadní rozdíl. Oproti předcházejícím místům tu kromě zlatého paláce měli pastviny mezi jednotlivými domy. Asi v polovině cesty k paláci se napravo od silnice rozprostírala nádherná zelená pastvina o rozměrech celé plochy domu.
Pásla se na ní jediná kráva a pochutnávala si na perfektně udržované trávě.
Kousek výš jsme po obou stranách silnice viděli další pastvinky mezi domy a vždycky se na nich pásla jen jedna kráva. Čím víc jsme se blížili k paláci, tím krásnější pastviny jsme míjeli. Byly nádherně zdobené a tráva na nich byla pěkně zastřižená.
Přímo pod palácem se nacházelo po obou stranách hlavní ulice pět pastev. Opět byly krásně opečovávané a vyzdobené a to vše kvůli jedné krávě. Stranou vždycky stál muž s bílým kloboukem a lopatou. Čekal. Teď už je mi jasné, kam směřují všichni ti chlapíci s lopatou ve všech městech téhle dimenze, jakým směrem se má ubírat jejich hvězdná kariéra.
Jezdci sesedli z koní u bytelné brány vyrobené z kamenných sloupů a zlatých mříží. Celý palác byl obklopen vysokou kamennou zdí, která se snad ani nedá přelézt.
Kameny byly vyleštěné a poslední řada měla zlatou obrubu.
Muž, který nás měl na starost, zabušil na bránu, ale dál s námi nešel. Místo něj nás v bráně převzalo pět mužů v bílých

hávech se zlatým lemováním. Naznačili, abychom je následovali. Každý z nich se místo hůlky opíral o zlatou lopatu. Je zřejmé, že bez zlaté lopaty se žádný člověk, který pracuje mimo palác, dovnitř nedostane. Proč jsme zrovna my měli takové štěstí?
„Podívejte na všechno to zlato!“ vydechl Aahz úžasem a hltal všechnu tu nádheru pohledem.
„Je to ohromné,“ potvrdila Tanda jemným hlasem, který vyjadřoval veškerý její obdiv.
Já se nevzmohl na slovo. Pohled, který se nám otevřel uvnitř brány, daleko přesahoval všechny mě představy. Byly tam jen nádherně upravené trávníky, zlaté ornamenty, zvláštně zastřižené keře a muži v bílých róbách s bílými klobouky a zlatými lopatami. Na těch krásných trávnících se páslo asi tucet krav, aniž by si všímaly okolního světa. Veškerou péči jim poskytovali muži v bílých hávech se zlatými lopatami.
Naši dozorci v týchž hávech nás hnali po kamenném schodišti, které vedlo mezi zastřihanými trávníky obklopenými zlatými sochami různých zvířat a jinými uměleckými výtvory. Hradební zdi z bílého kamene a zářícího zlata se nad námi tyčily do závratné výšky. Něco tak vysokého jsem nikdy neviděl.
Nakonec nás provedli velkými dvojitými dveřmi a pak jsme sestupovali po kamenném schodišti. Od tohoto místa jsem se naprosto přestal orientovat, protože jsme procházeli bludištěm tunelů, schodů, zatáčeli jsme za různé rohy, do dalších tunelů, sestupovali jsme z jiných schodů a celou dobu jsme se dostávali hlouběji pod zámek. Zrovna dvakrát se mi nezamlouvala představa, že budeme pod tak masivní stavbou uvězněni. Ale ještě víc mi vadilo, že nás vězní krávy, které ovládají muže se zlatými
lopatami. Obzvláště proto, že to byly krávy-upíři.
Konečně nás nahnali do velké místnosti s kamennými zdmi a zavřeli za námi dveře se zlatými mřížemi. Nebyli jsme tam sami. Povalovalo se tam ještě pět otrhaných lidí, kteří vypadali dost unaveně. U zdi stálo deset postelí, na kterých unavení vězni spali.
„Glenda,“ vydechl Aahz.
Chvilku mi trvalo, než jsem tu postavu na protější posteli poznal. Byla to ona, ale ne ta živá, krásná a mocná žena, jakou jsem ještě před několika dny obdivoval. Tahle měla na sobě otrhané šaty, byla špinavá, pod očima veliké kruhy a veliký červený flek na krku.
Všichni tři jsme šli k ní. V tu chvíli mrkla a otevřela oči. Spatřila Aahze, pak Tandu a nakonec mě.
„Tak jste poklad přeci jen našli,“ řekla sotva šeptem.
Pak zase usnula. Ztěžka oddychovala a ústa měla otevřená. Červené fleky na krku jí s každým úderem srdce pulsovaly.
„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ konstatoval jsem.
„Je ňáká možnost se odsud dostat?“ rozhlížel se Aahz.
Udělal jsem to samé. Nikdo z ostatních vězňů nevypadal o nic lépe než Glenda. A všichni měli na krku červené fleky a tvrdě spali. Byli skoro mrtví.
Tanda zatřásla hlavou.
„Nemáme šanci. Už se nám vrací energie, ale na skákání dimenzemi jsme úplně zablokovaní. Od okamžiku, co nás zajali, jsem to zkoušela každou chvíli.“
„No, tak si budeme muset najít jiný způsob, jak se odsud dostat,“ řekl Aahz, „a cestou si vezmeme s sebou kousek zlata.“
„A co D-hoplák?“ zeptal jsem se. „Neprohledali nás. Třeba bude fungovat.“
Aahz vytáhl D hoplák, zkontroloval nastavení a pak
ho stiskl.
Zůstali jsme na místě.
„Za pokus to stálo,“ pokrčil jsem rameny, když ho Aahz schoval zpátky do košile.
„Myslím, že potřebujeme pár odpovědí,“ usoudil Aahz.
Sedl si na Glendinu postel a ne zrovna šetrně ji probudil,
„Ne! Ne!“ sípala Glenda, když se probouzela.
Rychle se chytla za krk a pak bolestí ucukla. Zase jí chvíli trvalo, než nás poznala. Zamrkala a pak řekla: „Jděte pryč,“ a zavřela oči.
„Potřebujeme něco vědět,“ naléhal Aahz.
Popadl ji za ramena, otočil ji a pak ji posadil a opřel o zeď.
„Uklidni se, kámo,“ řekla Glenda hrubým hlasem, „Jsme teď v rejži všichni stejně.“
„Já s tebou v ničem nejsem,“ odporoval Aahz.
Když jsem se tak díval na tu trosku, ani jsem si nemohl vzpomenout, proč jsem se o ni tehdy zajímal. Copak jsem tak povrchní, že mě zajímala jen její krása? Nebo už mě nepřitahuje proto, že nás zradila? Až budeme doma v bezpečí, musím tuhle zajímavou otázku probrat s Aahzem.
„Ach tak, “pochopila Glenda. „Věř mi, že pokud jsme tady v téhle cele, jsme v tom všichni až po uši.“
„Jak ses sem dostala?“ vyzvídal Aahz. „Jak jsi to našla bez mapy?“
Glenda se zasmála. „Šla jsem do Fíglova a když jsem tam nic nenašla, zeptala jsem se místního barmana, kde najdu zlatou krávu. Poslal mě sem.“
Zakroutil jsem hlavou. Jak jednoduché. Proč nás to nenapadlo?
„A co se stalo pak?“ pokračovala Tanda.
„Nedostala jsem se ani do města,“ odpověděla. „Včera mě chytli ňáký chlapíci na koních a šoupli mě sem. Pak mě v noci odtáhli nahoru na tu velkou párty, kde si ze mě udělali svačinku.“
Znovu si sáhla na krk a sykla bolestí. Ty kousance se moc dobře nehojily. A představa, že skončíme jako zákusek stejně jako ti lidé vyrovnaní v řadě na silnici, se mi také nezamlouvala.

„Bylo to jako zlý sen," vzpomínala Glenda a zahleděla se do dálky. „Nutili mi jednu skleničku mrkvového džusu za druhou a mezitím se střídali a zakusovali se mi do krku. Ráno jsem už nemohla ani chodit. Nevím, jak jsem se sem dostala zpátky."
Vzpomínka na mrkvový džus mi pořádně zahýbala s žaludkem.
„Kdo to byl?" zeptala se Tanda,
Glenda pokrčila rameny. „Stovky nádherných nahých lidí. Bylo to někde nahoře v zámku, ve zlatem vykládaném tanečním sále."
Aahz kývl. „Krávy proměněné v upíry."
„Co?" podivila se Glenda.
„Včera v noci jsme byli svědky toho, jak se celé pole plné krav proměnilo v krásné nahé lidi," vysvětlil jsem, „a pochutnali si na lidech z města, kteří na to odevzdaně čekali."
Podívala se na mě, pak na Aahze. „To dítě si nedělá srandu, viď?"
Aahz zavrtěl hlavou.
Glenda také jen nevěřícně zakroutila hlavou a pak zavřela oči.
„Vycucaná hovězími upíry. To je ale ironie."
Nic jiného neřekla a Aahz ji dál nenutil. Vypadala, jako kdyby za jedinou noc shodila dvacet kilo. Přelstila nás, našla si cestu k pokladu a stejně ji chytili. Jestli se nepodařilo uprchnout jí, jak to můžeme zvládnout my, aniž bychom se stali úplňkovou svačinkou?
„Musíme se odsud dostat dřív, než zapadne slunce," usoudil Aahz, stoupl si a přešel ke dveřím.
Párkrát do nich udeřil plnou silou, ale nepohnuly se ani o píď. A hluk taky nikoho nepřilákal. Zřejmě se nikdo z těch stráží se zlatými lopatami nebojí, že by mohli vězni uprchnout.
„I kdybychom se odsud dostali," přemýšlela Tanda, „budeme potřebovat mapu, abychom našli v zámku cestu zpátky."
„Mapa," rozsvítilo se mi, „To je náš klíč."
Aahz se na mě otočil a podíval se tím svým pohledem, který vyjadřoval naprosté pohrdání veškerými mými nápady. Jako kdyby Aahz říkal, jak mohu být tak hloupý.
Přišel jsem k němu a natáhl ruku.
„Můžeš mi tu mapu půjčit, prosím?"
„Na co?" opáčil Aahz.
Nechtěl jsem mu nic říkat dřív, než se přesvědčím, že
mám pravdu.
„Tak mu jí dej," pobídla ho Tanda.
Aahz pokrčil rameny a podal mi složenou mapu.
Rozevřel jsem ji na nejbližší prázdné posteli, abychom se na ni mohli podívat. Vypadala přesně tak, jak jsem čekal. Jakmile jsme vstoupili do zámku, získala zpět své kouzlo. Ukazovala místo, kde jsme se právě nacházeli. Patnáct poschodí pod spoustou kamení a zlata. Také na ní byla místnost se zlatou krávou - někde vysoko nad námi.
A co víc, ukazovala nám cestu z cely k místu, které bylo označeno jako velký taneční sál. Tvůrci mapy evidentně počítali s tím, že hru dokončíme do poslední místnosti. V podstatě to dávalo smysl. Nejdřív jsme skákali z dimenze do dimenze, až jsme našli tu pravou. Potom z města do města, až jsme objevili to správné. A teď budeme hledat tu pravou místnost. Hra se mi už moc nelíbí, ale její systém jsem pochopil.
„No podívej se na to!" řekl Aahz ohromeně.
Tanda mapu zkoumala, pak se podívala na zeď blízko Glendiny postele, potom zase na mapu.
Netrvalo mi dlouho, než jsem zjistil, co dělá. Na mapě byla znázorněná cesta ven z cely. Ale nevedla dveřmi.
Možná, ale opravdu jen možná, máme jistou šanci. Když se nám podaří uniknout z cely, pak se vyhnout stovkám mužů v bílých hávech se zlatými lopatami a potom převézt policejní oddíl na koních, možná se dostaneme tak daleko od zámku, že budeme moci skočit zpátky na Vír 6.
Znělo to neproveditelně, ale pořád to bylo víc, než
jsme měli před chvílí.
Složil jsem mapu, schoval ji do mošny a namířil si to ke zdi, kde ještě seděla Glenda. Měla zavřené oči, a kdyby se jí nepohyboval hrudník, myslel bych si, že je mrtvá.
„Počkej," zastavila mě Tanda, když jsem si chtěl kleknout, abych podle mapy našel otvor ve zdi pod postelí vedle Glendy. Musíme se chránit, aby nikdo nevěděl, co děláme."
„A jak to chceš udělat?" nechápal jsem.
Aahz se rozhlédl po postelích a přikrývkách.
„Skeeve, až ti dá Tanda znamení, proměň ty přikrývky tak, aby vypadaly jako my tři."
„My čtyři," opravila ho Glenda, otevřela oči a podívala se na Aahze, „Jestli jste odsud našli cestu, jdu s vámi."
„Jo," zasmál se Aahz. „Asi jako jsi nás vzala na Vír
6, viď? Nic takového."
„Když mě nevezmete, upozorním stráže," vyhrožovala a dívala se na něj zpříma. „A ještě mi zbylo dost sil na to, abych si snadno poradila s proměňovacím kouzlem nějakýho učně."
Chvíli jsem si myslel, že ji Aahz uškrtí, a chystal jsem se mu na pomoc. Pak si mezi ně stoupla Tanda a podívala se na Aahze.
„Má moc a může nám být užitečná. Nech ji, nebo se odsud nikdy nedostaneme."
Můj mistr vypadal, že každou chvíli vybouchne, K smrti nenáviděl dělat něco, co nechtěl. A vzít s sebou Glendu se mu opravdu nechtělo.

Tanda ale měla pravdu; Glenda by nám mohla pomoci.
„Dobrá," nadechl se zhluboka Aahz a pak pomalu vydechl.
Obešel Tandu a podíval se na Glendu.
„Budeš spolupracovat, jinak se tě zbavíme rychlejc, než si se mýmu učni vypařila tam v tom baru. Jasný?"
Kývla hlavou, ale bylo vidět, jak je unavená a slabá. „Můžu Tandě pomoct s kouzlem na zahlazování stop," navrhla.
„Jsem v něm dobrá."
„Já jsem bývalý zabiják," odsekla Tanda. „Já jsem lepší."
„Já vím," nedala se Glenda odbýt. „Mohla bych ho ale prohloubit. A pomoci Skeevovi s proměnami. Postavili jsme se tu mocným čarodějům. Tak ať se nedozví, že přicházíme nebo odcházíme, podle toho, jak se to vyvine."
Tanda na Glendu chvíli zírala, ale pak kývla. „Dělej to po mně."
„Jak řekneš," ujistila ji Glenda. Roztřeseně se nadýchla a se zavřenýma očima se vzepřela o zeď.
Rozhlédnul jsem se. Další tři vězni se ještě neprobudili. Vypadali mnohem hůř než Glenda.
Aahz se na mě otočil. „Připrav se. Tanda to odpočítá a jednu po druhej proměníš ty čtyři postele."
Zhluboka jsem se nadýchl a sáhl myslí po potřebné energii.
S tou tu problémy nebyly. Proudila všude kolem nás jako veliká řeka, mnohem širší a silnější, než jsem kdy zažil. Nechal jsem ji projít svým tělem, aby mi dala Sílu.
„Nejdřív Aahze," řekla Tanda. „Teď."
Na nejvzdálenější posteli jsem si představil ležet Aahze. Spal tam s otevřenou pusou.
Objevil se tam přesně podle mě představy.
Shromáždil jsem víc energie,
„Teď Glendu," rozhodla Tanda.
Na druhé posteli jsem si představil Glendu přesně tak, jak jsme ji našli, když jsme přišli. V hlubokém spánku, s červenými flíčky na krku.
Objevila se tam,
„Teď mě, řekla Tanda.
Sáhl jsem po energii a na další postel jsem umístil představu spící Tandy.
„A teď sebe," dokončila Tanda naši čtveřici.
Zopakoval jsem stejný postup až na to, že jsem sám sebe nikdy neviděl spát. Uměl jsem si ale představit, jak musím vypadat, a tak jsem tento obraz použil.
Bylo zvláštní vidět sám sebe, jak spím. Opravdu zvláštní.
„Ochranný štít," přikázala Tanda.
Glenda kývla. „Velmi silný. Měl by vydržet. Dobrá práce, Skeeve."
Jen jsem pokývnul hlavou. Od ženy, která mě nechala hnít ve městě plném žrádla pro krávy, nepotřebuji žádné lichotky.
„Tak, Skeeve," pokračovala Tanda. „Zkus najít ten otvor."
Lehl jsem si na břicho a kousek vedle Glendy vlezl pod postel. Vypadalo to jako kamenná zeď, stejně jako v celé místnosti. Ale když jsem se jí chtěl dotknout, ruka prošla na druhou stranu, jako kdyby tam nic nebylo.
„Východ zakrytý proměňovacím kouzlem," došlo mi.
Prolezl jsem pod postelí rovnou skrz zeď a dostal se tak na druhou stranu. Byla tam tma jako v pytli, tak jsem si utrhl kus košile a kouzlem ji zapálil. Octnul jsem se v tunelu vytesaném z kamene. Byl akorát na mou výšku a do šířky neměl o moc víc než má ramena. Určitě se dlouho nepoužíval, jestli vůbec někdy. V trhlině mezi kameny byla zapíchnutá pochodeň. Zapálil jsem ji a zahodil cár hořící košile.
Za chvilku se vynořil Aahz. Dělalo to dojem, jako kdyby prošel kamenem. Pak se objevila těžce oddychující Glenda, protáhla se tunelem a sedla si zády ke zdi. Hned za ní vylezla Tanda.
„Tady v tunelu je taky ochranný štít," zjistila Tanda a rozhlížela se. „Možná je starší než celý zámek."
„To teda zírám," konstatovala Glenda, zatímco stále seděla na zemi. „Jak jsi věděl, že to tady je?"
Vytáhl jsem mapu a posvítil na ni pochodní. Spatřila ji a kývla: „No jasně."
Rozevřel jsem mapu a společně s Tandou a Aahzem jsme ji za světla pochodně prozkoumali.
Tunel na ní byl znázorněn uprostřed a poloha zlaté krávy se změnila. Nacházela se v jídelně deset podlaží nad námi.
Chvíli jsem tomu nemohl uvěřit.
Podle mapy musíme dojít tunelem co nejdál, pak vyšplhat po žebříku a podlahou se dostat do takzvané márnice.
„Nemáme moc na vybranou," díval se Aahz na mapu. Také upozornil na fakt, že mapa vůbec neukazuje cestu zpátky do cely.
Přešel jsem ke zdi, kterou jsme právě prošli, a dotknul se jí. Byl tam pevný kámen. Podivné.
Stoupl jsem si zpátky ke světlu.
„Půjdeme za krávou tak dlouho, dokud nenajdeme východ," usoudil Aahz.
„Vždycky je tu možnost vytáhnout zase z mapy magii," navrhl jsem.
„Ne." řekla Tanda, „Mohli bychom skončit v místnosti, kde budeme potřebovat její pomoc."
„Má pravdu," potvrdila Glenda. „Třeba je mapa tím kouzelným zdrojem, který tenhle tunel pomohl vůbec vytvořit. Podle toho, jak se otvor proměnil zpátky v kámen, by to tak mohlo být."
Díval jsem se nechápavě na kus pergamenu a pak na Glendu. Jestli má pravdu a já bych zase z mapy vytáhl magii, mohli jsme skončit uvěznění v kusu kamene. Vůbec se mi o tom nechtělo přemýšlet.
„Takže půjdeme podle magie," uzavřel Aahz.
Složil jsem mapu a dal ji zpátky do brašny. Pak jsem vytáhl pochodeň z praskliny a držel ji před sebou tak, abych dobře viděl na cestu. Potom jsem sebral veškerou svou odvahu a vyrazil do tunelu. Byl tak starý nebo tak kouzelný, že se

zdálo, že tu nikdy předtím nikdo nebyl.
Stoupal vzhůru jako příkrá rampa. Šel jsem plynule, ale opatrně, abych šlapal jen na pevný kámen. Nemohl jsem spoléhat jen na oči. Před chvílí jsem také prošel něčím, co naoko vypadalo jako kámen.
Asi po sto krocích jsem se ohlédl. Tanda mi byla v patách, za ní Aahz a Glenda se s námi snažila udržet krok jako poslední. Zvládala to jen díky mě šnečí rychlosti. Nebylo mi jí ani trochu líto. Mě by klidně nechala zemřít a sama se minulou noc dostala do pěkné bryndy. Bez nás by neměla šanci utéct. Buď s námi bude držet krok, nebo půjde zase po svém.
Znovu jsem soustředil veškerou pozornost na cestu tunelem; každý krok jsem pečlivě vážil, až jsem se dostal na konec. Do kamene byl vytesán kamenný žebřík, který vedl přímo nahoru do uzounké díry.
Aahz se vedle mě zastavil a já mu díru ukázal.
„Protáhneš se tudy?“
„Mám ňákou jinou možnost?“
„Řek bych, že ne,“ řekl jsem a podal mu pochodeň. „Zkusím se tudy protáhnout, zapřu se o zeď a pak mi pochodeň podáš.“
Pustil jsem se do toho, aniž bych čekal, jestli můj mistr vymyslí něco lepšího. Otvor byl dost velký na to, abych se rameny dotýkal na obou stranách. Nemusel jsem se ale nijak pracně protahovat. Aahz to taky zvládne, ale bude to fuška.
Jakmile jsem se dírou protáhl, octnul jsem se ve větším prostoru. Aahz mi podal pochodeň a já ji rychle zvedl, abych se nespálil.
Žebřík stoupal do výšky asi dvaceti mých délek, až skončil u dřevěných sklápěcích dveří.
„Ať jde Tanda jako druhá,“ zašeptal jsem Aahzovi, který stál pode mnou. „Musíme se ujistit, že tam v té místnosti nad dveřmi nikdo není.“
„Teda tobě to pálí,“ pochválila mě Tanda a lezla za mnou. Zastavila se těsně u mě a pak kývla. „Nikdo tam teď není.“
„Skvělý,“ zaradoval jsem se,
„Teď ty,“ postrčil Aahz Glendu dole v tunelu.
„Ne,“ odporovala Glenda rozhodným hlasem. „Jestli se tam šprajcneš, budeme mít s Tandou co dělat. Ona tě bude tahat a já postrkovat zespoda.
Neslyšel jsem Aahzovu odpověď, ale za chvilku se jeho zelenošupinatá hlava vynořila pod Tandou.
„Ne, dej si obě ruce nad hlavu,“ radila mu Tanda.
Aahz o jeden krok couvnul, dal si ruce nad hlavu a pak znovu vlezl do díry. Viděl jsem, že se rameny musí dost prodírat.
Tanda se zapřela, chytila ho za ruku a řekla: „Jsi připravená zatlačit, Glendo?“
„Připravená,“ potvrdila Glenda slabounkým hláskem jakoby z velké dálky.
„Teď,“ zavelela Tanda a tahala Aahze za ruku, zatímco on se druhou přitahoval za kameny.
Nakonec prolezl jen s roztrženou košilí.
Tanda ho pustila a vyšplhala za mnou. Aahz protáhl dírou ramena, ale v tu chvíli dál nelezl.
„Glendo,“ zavolal na ni. „Chytni se mě za nohu a já tě vytáhnu.“
„Zvládnu to sama,“ odporovala Glenda.
„Dělej a nehádej se se mnou,“ okřiknul ji Aahz.
Díval jsem se dolů na hlavu mého učitele. Přeci jen ten starý zelenošupináč nemá srdce z kamene. Vždycky jsem to věděl, jen jsem ho zrovna často neměl možnost vidět.
Když Aahz Glendě pomohl po kamenném žebříku, Tanda a já jsme se vyšplhali až k poklopu. Protože mě Aahz ještě nenaučil žádné kouzlo, kterým bych mohl poznat, zda je něco na druhé straně zdi, nebo v tomto případě podlahy, nechal jsem to na Tandě.
„Vzduch je čistej?“ zeptal jsem se.
„Je,“ odpověděla Tanda.
Opřel jsem se o dřevěné dveře a pomalu zatlačil. Dřevo zavrzalo, ale pak se za něco zachytilo. Chvíli mi trvalo, než jsem zjistil, že na podlaze leží předložka. Vypadalo to dokonce na velmi starou předložku.
Zatlačil jsem silněji. Předložka se nadzvedla a posunula, takže jsem mohl prolézt. Když jsem měl v místnosti horní polovinu těla, zastavil jsem se a pochodní posvítil na tmavou místnost.
Tanda měla pravdu. Nikoho jsem tam neviděl. Jen několik stolů a nalevo dřevěné dveře. Když jsem se postavil, zjistil jsem, že jsme se s Tandou oba mýlili. Nebyl tam nikdo živý.
Zato tam byla spousta mrtvých lidí. Plné stoly.

Kapitola dvanáctá

„Přeci z téhle jeskyně musí vést nějaká cesta. “
G. GYGAX

Tak tady mám další premiéru. Nikdy jsem neměl to štěstí, příležitost či špatné načasování, abych se octnul v místnosti plné mrtvých lidí. A tohle nebyli jen tak nějací mrtví lidi. Těmhle evidentně právě minulou noc vysáli upíři krev z těla. Leželo tam nejméně patnáct nebo dvacet nahých těl s ošklivými ránami na krku a s vypoulenýma očima.
Stál jsem tam s pochodní v ruce a nechtěl se hnout, dokud všichni nestáli vedle mě. Ne že bych si myslel, že mi mrtví něco udělají, nebo že bych byl pověrčivý a věřil na duchy. To určitě ne. Jen jsem nechtěl udělat špatný pohyb, dokud u mě někdo nestál. Alespoň tak jsem si to řekl.
„Vypadá to, žes měla včera v noci štěstí,“ říkal Aahz Glendě, když jí pomáhal prolézt skrz otvor a postavit se na nohy.

„To teda jo, můžu bejt ráda, že žiju," souhlasila a na-klonila se nad jeden stůl s mrtvým mužem.
Vypadal podobně jako ten, co pracoval U Audry. Pomalu jsem si začínal myslet, že na téhle planetě vypadají všichni muži jako on.
„A pak že zdroj své obživy nezabíjejí," konstatovala Tanda.
„Řek bych, že většinou ne," odporoval jí Aahz. „Ale tady jsme na zámku, v sídle panstva. Tady asi žádný pravidla neplatí."
„Paráda," zaradoval jsem se, „Máme tady krávy, které se mění v nahé upíry a zabíjejí ubohé lidi. A jedna z nich prý dává zlaté mléko,"
„Podivný místo, co?" řekl Aahz.
„Tos ani nemusel zdůrazňovat."
„Tu předložku musíme dát zpátky a poklop zavřít," upozornila Tanda. „Snažte se co nejlépe zamaskovat všechny stopy."
Podal jsem Tandě pochodeň a pustil se s Aahzem do práce. Za chvilku místnost vypadala přesně tak, jak byla před naším příchodem.
„Kam teď?" zeptala se Glenda.
Vytáhl jsem mapu a rozevřel ji na světle, aby na ni Tanda s Aahzem viděli. Márnice se nachází uprostřed, Zlatá kráva se přesunula do kuchyně, a cesta odsud nevede dveřmi, ale deskou na zadní stěně. Podle mapy je za deskou tajná chodba, která prochází zámkem vysoko vzhůru.
„Je vám jasné," ukázal jsem, kam až chodba vede, „že se dostáváme pořád hlouběji do nitra zámku a tím i dál od východu."
„No, vypadá to tak," díval se Aahz na mapu.
„Na tom před nezáleží a ty to víš, Aahzi," vyčetla Glenda Aahzovi. „Proč svému učni alespoň neřekneš pravdu."
Všichni jsme se otočili a podívali se na ni. Právě se opírala o stol s mrtvým mužem.
„Co?" nechápal Aahz a evidentně se mu Glendin tón nelíbil.
„Dokud tu mapu neporazíme, nedostaneme se odsud," vysvětlila. „A porazit mapu znamená dostat zlatou krávu, která je patrně hlavou celé téhle dimenze. Ona je jediná, která nás nechá jít. A ty to víš."
V tu chvíli jsem byl přesvědčený, že jí ta ztráta krve leze na mozek. Jediné, po čem jsem velice intenzivně toužil, bylo najít cestu ven a pak co nejrychleji běžet nebo letět, dokud nebudeme dostatečně daleko, abychom mohli skočit do jiné dimenze a dostat se tak z tohoto šíleného místa.
„No tak," usmál jsem se na ni. „Přeci máme rozum. Jít po hlavní krávě všech upírů by byla sebevražda. Skončili bychom na upířím jídelníčku přesně jako tihle kolem nás. Glendo, potřebuješ si odpočinout."
Nikdo nic neřekl, Glenda ze mě nespustila oči a mně pomalu docházelo, že ani Aahz ani Tanda jí nic nevymlouvají.
Otočil jsem se na svého učitele, který měl v obličeji bezmocný výraz.
„Má pravdu," přiznal odevzdaně, „Bez pomoci mapy nemáme jedinou šanci se z toho dostat ven. Máme proti sobě příliš vysokou magii." Podíval jsem se na Tandu.
Usmála se na mě. „Je to tak. Ani s Glendinou pomocí nás dlouho maskovat nedokážu. Je tu tak mocná magie, že bez pomoci shora jame ztracení. A mapa nás
tam zavede."
Najednou jsem si byl bez jediného stínu pochybností naprosto jistý, že jsem stejně mrtvý jako všechna ta těla kolem nás. Jen jsem byl ještě natolik hloupoučký, že jsem si jako ti nebožáci rovnou nelehl na stůl a nepřestal dýchat.
Znovu jsem se podíval na svého mistra, pak na Glen-du a potom jsem pokrčil rameny a nasadil svůj nejlepší mrtvolný obličej.
„Proč ne? Tak jdeme na to, než někdo přijde a překazí nám tu legraci dřív, než se za pokladem opravdu vydáme."
Ještě jednou jsem si mapu prohlédl, složil jsem ji a dal
zpátky do vaku.
Pak jsem prošel mezi stoly s mrtvolami k zadní zdi. Měl jsem chuť k těm mrtvým tělům promluvit a ujistit je, že jsem za chvíli zpátky, ať na mě počkají a podrží mi
stůl. Nakonec jsem si své morbidní myšlenky nechal pro sebe.
U zadní stěny byla velká skříňka s lékařskými potřebami, ale žádnou tajnou desku jsem neviděl. Podle mapy by měla být přesně za skříňkou.
Chytil jsem skříňku zezadu a odsunul ji. Čekal jsem, že na mě bude moc těžká, ale posunula se snadno a tiše a odkryta mi průchod do chodby.
Ohlédnul jsem se na Tandu, Aahze a Glendu, kteří mě tiše sledovali.
„Dejte mi pochodeň a pojďte za mnou," zavelel jsem.
„Až budeme kus uvnitř, znovu se podíváme na mapu. A zavřete za sebou." Aahz kývnul.
V roli vůdce se mi líbilo, i když jsem vůbec nešel směrem, kterým by se mi chtělo. Alespoň se na to špatné místo dostanu první a pravděpodobně tam i skončím jako první.
Tanda mi podala pochodeň a protáhla se za skříňkou.
Chodba byla asi stejně široká, jako jsme měli v Possil-
tu. Byla převážně postavená ze dřeva, místy z kamene.
Na rozdíl od kamenné chodby pod márnicí se tudy patrně
chodilo celkem pravidelně.
Zůstal jsem stát v šeru mezi nánosy prachu a pak jsem postoupil jen asi deset kroků. Zastavil jsem se a počkal, až Aahz za sebou zavře a mávne, že je hotov. Napadlo mě, jestli bychom se tudy v případě potřeby mohli vrátit, ale raději jsem

po Aahzovi nechtěl, aby to zkoušel. Bál jsem se zjištění, že to už nejde.
Po sto krocích jsme tajnou chodbou došli k rozcestí. Jedna chodba pokračovala napravo vzhůru, druhá vedla pořád rovně, alespoň kam jsme ve světle pochodně dohlédli.
Tanda šla za mnou. Podal jsem jí světlo a znovu vyndal mapu.
Zase se změnila. Byla na ní naše chodba a rozcestí. Měli jsme podle ní jít doprava. Nahoru.
Pamatuji se, jak jsem stál před zámkem a díval se, do jaké výšky se nad námi tyčí. Nic tak vysokého jsem nikdy neviděl. Jestli nám má podle Tandy a Aahze pomoci někdo shora, mapa nás jistě vede dost vysoko, snad až na vrchol.
Možná tam nahoře budu mít dobrý výhled, až ze mě budou vysávat život.
Chodba stoupala někdy po schodech, jindy jen jako rampa. Stáčela se napravo, pak po dvaceti krocích zase napravo, jako kdybychom obcházeli nějakou místnost. Od té doby už se jen točila a kroutila a stoupala. Po dvaceti minutách jsem byl tak zamotaný a ztracený, že bych vám ani nemohl říci, ve které části zámku to vlastně jsme. Věděl jsem jen tolik, že jsme dost vysoko. Chodba nakonec skončila na krátkém schodišti.
Zastavil jsem se a čekal na Tandu. Deset kroků za ní šel Aahz a pomáhal Glendě. Z nějakého neznámého důvodu se k té zrádkyni choval pěkně. V tom musí něco být. Zřejmě ji na něco potřebuje, ale nikdy jsem od ní nebyl tak daleko, abych se ho na to zeptal.
Když nás dohonili, Glenda se zhroutila na zem a zavřela oči. Já vytáhl mapu a podíval se, kam nás vede. Byl na ní konec tajné chodby a přímo přede mnou se nacházely tajné dveře do obrovské tančírny. Podíval jsem se na zeď. Žádný vchod jsem tam neviděl, ale předpokládal jsem, že se objeví, až ho budu potřebovat.
Vrátil jsem se k mapě. Musíme projít tančírnou k protější zdi, kde bude další deska vedoucí do chodby. Poklad byl nyní označen v trůnním sále několik podlaží nad námi.
„Asi budeme muset poprvé projít otevřeným prostranstvím," konstatoval Aahz podle mapy.
„Měj mapu při ruce," řekl mi. „Až se dostaneme do tančírny, musíme se na ni znovu podívat."
„Jasně," kývl jsem, jako kdyby to bylo samozřejmé, i když jsem na to předtím vůbec nepomyslel.
„Ještě můžeš, Glendo?" zeptal se Aahz,
Glenda sebou škubla a vyskočila na nohy. Pak se musela opřít o zeď.
„Můžu tak dlouho, jak bude třeba,"
Aahz kývl: „Tak jdeme."
Tanda nesla pochodeň, a tak jsem šel ke zdi a zatlačil v místě, kde měla být tajná deska. Jaké překvapení, když se zeď otevřela. Vklouznul jsem dovnitř. Nejdříve jsem si myslel, že na druhé straně nic není a že nás mapa podvedla. Pak jsem zjistil, že tajné dveře odhrnují nějaký těžký závěs nebo goblén.
Provlékl jsem se pod látkou do místnosti a Tanda s pochodní za mnou.
Světlo už nebylo třeba. Celou zeď tvořila obrovská okna, která dosahovala do výšky dvou poschodí a jimiž dovnitř proudilo denní světlo. Vzdálené vrcholky hor na mě volaly jako staří přátelé. Tolik bych tam chtěl být s nimi a ne tady s upíry. Sluníčko mělo ještě tak hodinu, než zapadne za opačný konec zámku. Musíme si pospíšit, abychom zlatou krávu našli dřív, než se promění ve zlatého upíra.
„Jůů," vydechla Tanda nad krásou zlatě vykládaných desek a zlatého stropu tančírny.
Podlaha byla zhotovená z vysoce leštěného bílého kamene se zlatými žilkami. Ani v těch nejdivočejších snech bych si neuměl představit tak přepychový a krásný taneční sál.
Vedle nás se zastavil Aahz s Glendou. Vsadím se, že tu může klidně tančit nejméně pět set lidí, aniž by do sebe narazili.
„Tady jsem včera byla," vzpomínala Glenda tiše.
Přeběhl mi mráz po zádech, když jsem si představil, jak se tu Glendě zakusuje do krku hrstka nahých upírů.
„Tak radši nebudeme čekat, až začnou hrát," navrhl jsem.
Rozevřel jsem mapu a prozkoumal jí. Pouhý průchod tajnými dveřmi ji zase změnil. Cesta ven už nevedla přes protější zeď, ale vzhůru po jakémsi jevišti, které bylo naproti oknům vzadu v sále.
„Tudy," vedl jsem naši skupinu po krátkém schodišti na masivní pódium.
Zadní stěnu tvořily jen dřevěné latě. Mrknul jsem na otevřenou mapu, pak jsem odhadnul to správné místo a mapu schoval. Trvalo jen pár vteřin, než jsem našel uvolněná prkna a odsunul je stranou. Pak jsme se zase octli ve tmě v další chodbě.
Tanda prošla hned za mnou a zdvihla pochodeň, abychom viděli na cestu před námi.
Zkameněl jsem jako socha.
„To mě podrž," řekla užasle Tanda,
Nenacházeli jsme se v chodbě, ale ve veliké místnosti s nízkým stropem. Zdi lemovaly dlouhé řady polic. Od stropu až do poloviny místnosti byly na policích lebky.
Jedna vedle druhé.
Kravské lebky.
Tisíce a tisíce bílých kravských lebek s dutými očními důlky.
Aahz za sebou pečlivě naskládal latě zpátky a pak se otočil. Zastavil se vedle mě a ztuhl. Byl jsem rád, že reagoval stejně jako já. Je dobré vědět, že mého mistra také ještě může něco překvapit.
„Nechce mi tohle někdo vysvětlit?" zeptala se Glenda a ozvěna jejího hlasu zvonila pozůstatky celého stáda.
„Možná je to přehlídka celého tisíciletí královské rodiny?" navrhl Aahz, „Podívejte na támhletu."
Ukázal na jednu lebku, která visela na zdi. Byla zdobená drahokamy.
Věděl jsem, že to není tak úplně pravda. Cítil jsem to z energie, která tudy proudila.
Za chvíli jsem se otočil na Tandu.
„Necítíš tu něco divného?"

„Sílu," odpověděla.
„Je tu ohnisko energie?" zeptal se Aahz.
„Vypadá to tak," kývla Tanda. „Nebo je na těch lebkách něco výjimečného. Něco v nich, co umocňuje magickou sílu celé místnosti a přeměňuje ji v něco jiného."
Sám sebe jsem překvapil, když jsem se odhodlal přistoupit k nejbližší polici s lebkami. Natáhl jsem ruku a jemně se dotknul chladného hladkého povrchu jedné z nich. Vyzařovala z ní energie, ale ne taková, jakou mě naučil používat Aahz. Měla v sobě jinou energii, která se určitě používá jinak než jen pro magii.
„Upíří energie," vydechl jsem.
Tanda a Glenda přišly ke mně a obě si opatrně na lebku sáhly.
„Má pravdu," potvrdila Tanda. „Tyto lebky pravděpodobně čerpají magickou energii a přeměňují ji v novou, kterou vysílají na proměnu krav v upíry."
„Děláš si ze mě srandu?" rozhořčil se Aahz a ustoupil stranou.
„Ne, nedělá," potvrdila Glenda Tandina slova. Mávla rukou a ukázala na ty tisíce lebek. „Vítejte u zdroje energie pro upíří vládce tohoto světa."
„Ta energie sílí," přivřela oči Tanda. „Cítím to."
„Zapadá slunce," vzpomněl jsem si. „Musíme se odsud dostat."
Rozevřel jsem mapu a podíval se na ni. Musíme projít místností na druhý konec. Tam jsou dveře, kterými potřebujeme projít. Na jejich opačné straně je něco, co jsem tam tak brzy a rychle nečekal.
Zlatá kráva.
Poklad, za kterým se trmácíme takovou dálku. Chybí nám k němu už jen jedny tajné dveře vedoucí do místnosti jménem Louka.
„Podívejte se," roztáhl jsem mapu tak, aby na ni všichni viděli.
„Co teď?"
Aahz se podíval na mapu a usmál se.
„Zajmeme jejich vůdce jako rukojmí a zajistíme si svobodu."
„To zní dobře," souhlasila Tanda.
„Proč jen mám pocit, že to nepůjde tak snadno?" zapochyboval jsem.
„Protože to tak nikdy není," ozvala se Glenda.
Lebky všude kolem nás začaly slabě hučet a vibrovat a naplnily tak celou místnost hlukem, který mi pronikal až do morku kostí.
„Je jedno, co uděláme," zacpala si Tanda uši, „ale pojďte to udělat rychle."
Zandal jsem mapu do mošny a s rukama přes uši jsem zamířil místností plnou hučících lebek směrem k tajné desce na protější zdi.
Než jsem se tam dostal, hučení lebek zesílilo natolik, že jsem se bolestí ani nezastavil. Prostě jsem si to razil místností přímo přes nádherný koberec husté trávy.
Aahz, Tanda a Glenda mě následovali, přičemž Aahz za námi zavřel tajnou desku. Ihned tak tomu nesnesitelnému bušení v hlavě učinil přítrž. Určitě by se mi hodně ulevilo, kdybych nebyl ohromen tím, co jsem právě spatřil.
Na druhé straně travnaté louky seděl na lenošce muž a četl si noviny. Kdyby měl ještě bílou zástěru, vypadal by skoro úplně stejně jako barman U Audry.
Zapadající sluníčko vysílalo své poslední paprsky do místnosti velikými okny. Okolní hory se proměnily v nádherné zlaté, růžové a červené stíny.
Rozhlédl jsem se. Kromě toho kousku trávníku, kde jsme zrovna stáli, vypadala místnost jako velké apartmá s velikou postelí, kuchyní a samostatnou koupelnou.
Muž seděl v obývací části. Byla v ní jen jedna židle. Vzhlédl od novin a prohlédl si nás. Pak nevěřícně zakroutil hlavou. Podíval se na nás znovu a vyskočil na nohy s výrazem nevýslovné radosti a štěstí ve tváři.
„Pane na nebesích!" vykřiknul. „Tak jste nakonec přeci jen dorazili!"
„Asi z nás má opravdu radost," zašeptala Tanda.
Muž k nám přišel a smíchy si div neroztrhnul pusu.
„Je fakt šťastnej," zašeptal jsem taky.
„Přátelé mi drazí, pojďte dál," pozval nás do svého obýváku. „Nebojte se. Jen mám obrovskou radost, že jste dorazili."
„Opravdu?" divil se Aahz.
Muž se zasmál.
„Vážně, Mám upřímnou radost. Nemohu uvěřit, že mi mapa po tak dlouhé době konečně přivedla zachránce!"

Kapitola třináctá

„Nemůžete mít vždycky všechno, na co si vzpomenete. "
M. JAGGER

Muž nás odvedl z trávníky a pozval nás tam, kde byl patrně jeho domov.
„Omlouvám se za ten nepořádek," řekl, zatímco pobíhal po místnosti a tu sebral knihu, tam zase sešit, jinde rychle naházel do dřezu pár kousků špinavého nádobí. My jsme tam jen tak postávali a dívali se na něj. „Jmenuji se Harold. Je mi líto, ale nemám pro vás dost židlí."
Vypadal jako Harold. To jméno mu sedělo stejně jako všem ostatním mužům, které jsme postupně potkali v různých restauracích podobných Audry. Od malého kuchyňského stolku odsunul židli a naznačil, aby si někdo z nás sedl. Další

si mohou sednout na lehátko. Bylo více než jasné, že tu zrovna často nemívá návštěvy. Alespoň ne takové hosty, se kterými by si chtěl posedět. My jsme v tu chvíli byli tak ohromeni tím, co říkal, že jsme nezareagovali zrovna vhodně. Já tedy určitě ne. Nevím, co jsem si přesně představoval pod pojmem „poklad“, ale muž, který čeká na svou záchranu, to zcela jistě nebyl. Ani by mě nikdy nenapadlo, že někdo použije kouzelnou mapu k tomu, aby mu přivedla zachránce.
Jeho nabídku s lehátkem přijala jen Glenda. Uvelebila se na něm a hlasitě si oddychla. Muž se na ni starostlivě podíval.
„Včera v noci tě zajali a vysáli, viď?“
„Ano,“ přikývla.
Harold měl v očích upřímný vztek. „Je mi to líto. Ale máš veliké štěstí, že jsi přežila.“
„Viděli jsme místnost plnou těch méně šťastných, který zemřeli,“ dodal Aahz.
Ten ubohý muž vypadal, jako by měl na místě omdlít. Ruce měl zatnuté v pěst, kroutil hlavou a chodil sem a tam.
„Je to všechno moje chyba. Jen moje.“
„Dobrá,“ snažil se ho Aahz trochu uklidnit. „Nechceš nám tedy vysvětlit, o co tady jde?“
„Raději to vezmi od začátku,“ navrhl jsem a opřel se o kuchyňskou linku.
Viděl jsem odtud na dvoupatrová okna, která vyplňovala boční stranu veliké místnosti. Údolí bylo zahaleno stínem, i když sluníčko ještě koketovalo s horami a proudilo oknem na trávu. Jestli tohle má být vězení, je to ta nejkrásnější cela, jakou jsem viděl.
Harold kývl. „Omlouvám se. Jsem jen šokovaný z toho, že jste tady, že mapa zabrala.“
„Tak začni,“ připomněl mu Aahz.
„Prosím,“ žadonila Tanda. „Právě máte před sebou čtyři nejzmatenější lidi, jaké jste kdy viděl.“
„Dobře,“ pokyvoval Harold hlavou, jako by ji měl na provázku. Podíval se z okna a pak se zhluboka nadechl. „Do západu slunce mi zbývá jen půl hodiny a příběh bude dlouhý. Možná jej budu muset dokončit ráno.“
„To je v pořádku,“ odtušil Aahz a snažil se muže uklidnit v rámci svých nejlepších zelenošupinatých možností. „Prostě začni a pak navážeme.“
Harold si znovu zopakoval svůj kývací zvyk. Hýbal hlavou nahoru a dolů tak intenzivně, že ho podle mě určitě bude bolet za krkem. „Tak zaprvé, právě se nacházíte v budově, jíž se před mnoha staletími říkalo hrad hraběte Kráva.“
Teď se tedy musím přiznat, že jsem to výjimečně nebyl já, kdo se začal hihňat. Tanda vyprskla smíchy. Aahz potom začal kroutit hlavou a evidentně se snažil zadusit smích. To už jsem to nevydržel. Díky bohu, že je ten zoufalec tak zabraný do vyprávění, že si ničeho nevšiml.
„Podle nejstarších dochovaných záznamů,“ zrychloval Harold, „tu vždycky žili naši lidé společně s příslušníky hovězího rodu ve velmi křehké rovnováze. Oni nás žrali a my je zabíjeli. Všechno bylo vyrovnáno. Legendy vyprávějí, že naše území kdysi objevil a zabral hrabě Krav, velmi dlouho žijící a protřelý upír. Zotročil obyvatele Bonnem a postavil tento zámek.“
Harold rozhodil rukama, patrně aby barvitě ukázal, že myslí právě tento zámek.
„Pak hrabě vzbouřil svůj lid proti mému a využil k tomu sílu, která pramení ze zámku. Během jednoho století všechno srovnal se zemí a málem vyhladil můj lid z povrchu této planety.“
Muž se podíval z okna. Sluníčko se dotýkalo vrcholků hor. Brzy zapadne.
Harold pokračoval.
„Spolu s námi také v té době jeho krvelační lidé zlikvidovali všechna ostatní stvoření. Ve dne v noci sáli a sáli jejich krev a pořád neměli dost.“
Najednou mi došlo, že jsme tu kromě koní opravdu nepotkali žádná jiná zvířata. Ani psy, ani divokou zvěř. Jenom krávy, koně a lidi.
„Jen jednu malou otázečku,“ vložil jsem se do vyprávění. Harold kývl a opět vrhl pohled na okno. „Říkáš, že v tu dobu jeho lidé neměli podobu krav, nýbrž opravdových lidských upírů?“
„Ano,“ potvrdil Harold. „Vlastně se říká, že upíři pocházejí z našeho druhu. Ale tahle informace je v prachu na dně historie a není jisté, zda je pravdivá.“
„V jiných dimenzích tomu tak opravdu je,“ vysvětlil Aahz. „Je tedy více než pravděpodobné, že to tu také tak bývalo.“
Harold přitakal. „Také jsem o tom slyšel.“
„Tak co bylo potom?“ vyzvídal jsem.
„Hrabě Krav nebyl žádný hlupák. Bylo mu jasné, že
se něco musí změnit, jinak jeho lid vyhladí můj a přijde tak o svůj jediný zdroj potravy.“
„To dává smysl,“ souhlasila Tanda. „Když přijdeš o jídlo, zemřeš.“
„Přesně tak,“ pokračoval Harold. „Hrabě uzavřel se zbytkem mého lidu dohodu. Navrhl, že své lidi odvede pryč. V době úplňku se však vždy na noc vrátí a můj lid jim musí posloužit jako potrava.“
„A tvůj lid souhlasil?“ zeptala se ohromeně Glenda. Její nechápavý výraz přesně odrážel i pocity v mém nitru.
„Myslím, že mí předkové neměli na vybranou,“ odpověděl Harold. „Hrabě Krav využil zdejší mocné magie a na zbytek mých lidí seslal kouzlo. Pak ještě mocnější magií proměnil svůj lid v krávy.“
„A proč je tví lidé v době, kdy je proměnil v krávy,“ divil se Aahz, „prostě nezabili? To by přeci bylo snadné.“
„To ano, “souhlasil Harold, „ale brání nám v tom právě ta magie. Prostě se nemůžeme nijak bránit. Musíme se jen připravovat na porážku. Několik století už měsíc co měsíc neděláme nic jiného.“ Harold jen zavrtěl hlavou a pokračoval. „Krávův lid se stal spokojenými krávami, které se s námi o úplňku, kdy nabudou svou normální podobu, snaží zacházet ohleduplněji. Pořádají párty, na nichž jim sloužíme jako krmná zvěř. Celý život se musíme jen připravovat na to, až se ocitneme na jídelníčku našich hovězích pánů. Byl to pro nás jistý druh přežití, ale ne zrovna plný života.“
Harold se ještě jednou nervózně podíval z okna. Přibližně za minutu už se sluníčko skloní za vrcholky hor. „Rychle, pojďte za mnou,“ mávl rukou směrem ke koupelně.

„Co se děje? “ zeptala se Tanda.
„Na noc se proměním v krávu a po celém zámku budou chodit upíři a sát a zabíjet stejně jako kdysi. Jestli se neschováte v místě chráněném magií, najdou si vás.“
Stál jsem přímo za Haroldem, když nás zavedl do své koupelny, otevřel skříňku na zdi, někde uvnitř něco zmáčkl a ustoupil. Vtom se zeď za záchodem začala pohybovat dovnitř.
„Tohle je nejvíce magicky chráněné místo v celém zámku,“ vysvětlil Harold. „Zůstaňte tam, dokud vám dveře zase neotevřu. Za žádných okolností nevycházejte. Jasné?“
„Jasné,“ potvrdil Aahz.
Prošel jsem dveřmi první, pak Tanda s Glendou. Aahz se ještě chvilku zdržel a o něčem si s Haroldem promluvil. Pak přišel za námi.
Prostor za zdí byl vytesán z pevného kamene se zlatými žilkami. V místnosti bylo teplo a světlo vydávala zlatá záře ze zdí. Bylo tu plno starých knížek, svitků, stolů a židlí a jiných starožitností. Tolik starých věcí jsem na jednom místě ještě neviděl. Když Harold bez jediného slova zasunul tajný panel na své místo, byli jsme už všichni uvnitř.
„Ani nám nepopřál dobrou noc,“ rozhořčila se Tanda.
Glenda se rozhlédla a rovnou se uložila na starožitnou pohovku u zdi.
„Kdybyste neměli nic proti,“ řekla a zavřela oči, „myslím, že si zdřímnu.“
„Dobrej nápad,“ souhlasil Aahz. Pak se podíval na mě a ukázal mi zlatý provaz, který někde sebral. Dal si prst přes pusu, abychom byli zticha. Pak vykročil a vzal z jiného starožitného gauče nějakou starou přikrývku.
„Tady máš deku, na, přikrej se,“ řekl Aahz Glendě. „Aby ti v noci nebyla zima.“
„Díky,“ zamumlala Glenda už skoro ze spánku.
Aahz k ní přišel a kývl na mě a na Tandu, abychom šli potichu k němu. Neměl jsem nejmenší tušení, co po mně bude chtít. Aahz Glendu přikryl a současně přes ní přehodil zlatý provaz. Malinko se pohnula. Nemohla ale nic cítit.
Aahz ukázal na konec provazu, který visel u zdi z gauče. Měl jsem ho provléct pod gaučem.
Klekl jsem si a chytil konec provázku. Pak jsem ho provlékl a podal Aahzovi, který předstíral, že Glendu přikrývá. Rychle udělal uzel a ustoupil.
My s Tandou jsme také couvli. Dost dobře jsem nechápal, jak by jedna taková smyčka mohla Glendu udržet a proč to vlastně bylo nutné. Aahz ale evidentně opět věděl víc než já. Jako vždycky.
Glenda sebou začala házet tam a zpátky a snažila se z toho dostat. Zlatý provaz ale nevypadal, že by ji nějak škrtil nebo svíral. Pak vyděšeně otevřela oči. Nechtěl bych být v její kůži,
„Co se děje?“ zašeptal jsem.
Aahz naznačil, abych mlčel. Glenda otevřela ústa, ale výkřik nevyšel. Prohnula se v zádech do oblouku, až nadzdvihla pokrývku i s provazem. Vydržela tak nejméně třicet vteřin.
To byla nejdelší půlminuta v mém životě. Nemohl jsem z ní spustit oči, z toho strašně úzkostlivého pohledu jejích očí. Nevím, čím procházela, ale najednou to přestalo. Klesla zpátky na postel, zavřela oči a začala chrápat.
Aahz na nás mávl, abychom prošli haldami knih, starých papírů a svitků.
„Co se to, prosím tě, dělo?“ sebrala mi Tanda otázku z pusy asi půl vteřiny přede mnou.
„To Harold mi dal ten provaz, abych ji zachránil a nestala se upírem,“ vysvětloval Aahz. „Ti, kteří včerejší noc přežili, se museli upírům nějak zalíbit.“
„Proto neleželo její tělo s ostatními v márnici,“ došlo mi.
„Přesně tak,“ kývl Aahz. „Snažili se ji přeměnit, aby se stala jednou z nich.“
Podíval jsem se na ni, jak těžce oddychuje. „Takže teď už se nemůže proměnit v upíra?“
Aahz pokrčil rameny. „Pro jistotu jí ten provaz necháme až do rána.“
„A ještě tak dva dny by to nešlo? “ nadhodila Tanda.
Aahz se zasmál a odpověděl, že možná.
Co se mě týče, klidně bych ji v tom nechal ještě celý měsíc. Když jde o Glendu, řídím se heslem lepší v bezpečí, než s očima plnýma slz.
Ani nejhoršímu nepříteli bych nepřál strávit noc zavřený uprostřed celé historie jedné kultury a bát se, že mě každou chvíli může popadnout nějaký upír a vysát mě do poslední kapky krve. Naše místnost měla obrovské rozměry a vysoký kupolovitý strop. Všude tu stály nebo visely různé police a prohýbaly se pod tíhou starých knih. Mezi nimi se tlačily hromady starého nábytku. Na rozdíl od Tandy a Aahze jsem nebyl takový šťoura, který se rád hrabe ve starých věcech. Připadaly mi nudné a plné prachu. Prolistoval jsem se několika knihami a sfouknul prach ze starých svitků, které vypadaly jako kuchařky. Nakonec jsem usoudil, že raději ani nechci vědět, jak se tady vaří. Přešel jsem do další uličky a v hromadě nábytku objevil starý gauč. Vyklepal jsem z něj většinu prachu a uvelebil se.
Tanda s Aahzem si četli a vzrušeně si šeptali o svých zjištěních. V tu chvíli mě nemohlo vzrušit naprosto nic. Byl jsem unavený. Přesto jsem z podivných důvodu nemohl usnout (přesněji proto, že jsem se bál upírů a nechtěl jsem skončit vycucaný a nahý někde na kovovém stole v márnici). Tak jsem jen tak ležel, až jsem se obrátil na záda a podíval se na strop.
Když už jsem se pokoušel usnout asi hodinu, došlo mi, na co se to pokaždé dívám, když otevřu oči. Na hladký kamenný povrch stropu někdo před dávnými dobami něco nakreslil. V tom matném světle a přes všechny nánosy prachu byla malba vybledlá a skoro neviditelná. Přesto tam pořád zůstávala.
čím více jsem na ni vleže koukal, tím mi bylo jas-
nější, že se dívám na pravděpodobné nejdůležitější věc z celého pokoje. Byla to mapa celého zámku. Jen nebyla současná. Pocházela z dob hraběte Kráva.
Mé oči si postupně přivykly, a tak jsem nejasných čar rozlišil více. Našel jsem místo, kde je teď Haroldův byt. Kdysi to

bývalo asi královské apartmá samotného hraběte.
Nyní jsme se nacházeli v soukromé knihovně. A místnost s lebkami tu byla označena jako „královská hrobka“. Nejvíc mě ale zaujala chodba, která vedla z knihovny dolů, pryč z královského apartmá. Končila ve veliké místnosti, kde bylo nakresleno ohnisko energie. To se zároveň přesné nacházelo uprostřed kopule. Zajímavé.
Uplynula další hodina a já si byl celkem jistý, že si pamatuji všechny důležité body včetně několika únikových východů. Myslím, že o nich nebudou vědět ani upíři.
Postavil jsem se a přešel ke stolu, kde seděli Aahz s Tandou a byli zahledění do knih. Na gauči spala Glenda, pořád převázaná zlatým provazem. „Tak ses prospal?“ zeptal se Aahz, „No, měl jsem celkem plodné spaní, “odpověděl jsem. Hodil na mě svůj tradiční pohrdavý škleb a pak mi ukázal nějakou knihu.
„Tady se píše, že okolí zámku je centrem magie celé dimenze. Než to tady zabral hrabě Krav, bývaly tu lázně, které navštěvovali démoni ze všech sousedních dimenzí. Rochnili se tu v koncentrovaných magických pramenech a odcházeli odsud omlazení.“
„Hm, to je teda mocná látka,“ odtušil jsem. „Nic takového jsem ještě neviděl,“ přiznal Aahz. Tanda zase ukázala na svoji knížku. „Tady říkají, že válka mezi upíry a místními lidmi trvala přes dvě stě let. Skoro všichni v ní zahynuli. Tohle je jedna z posledních knížek, kterou sem dali před exodem.“ „Exodem?“ nechápal jsem. Aahz kývl. „Z toho, co víme, to vypadá, že když se obě strany domluvily, hrabě Krav a jeho lid odtud odešli. Nechali za sebou jen štít, který každému zabrání v čarování.“
„Asi v tomhle nevěřil ani vlastnímu lidu,“ konstatovala Tanda.
„A co se s tím hrabětem pak stalo?“ zeptal jsem se.
Aahz pokrčil rameny. „Možná nám to zítra ráno poví Harold,“
„Předtím bych vám chtěl ještě něco ukázat.“
Dovedl jsem je ke své pohovce.
„Mně se ale nechce spát,“ protestoval Aahz.
„Věř mi,“ uklidnil jsem ho a ukázal na hromadu nábytku asi deset kroků od nás. „Přitáhni sem ten gauč.“
Zakroutil hlavou, ale udělal, co jsem navrhl.
„Teď si na něj oba lehněte, “řekl jsem a sám si lehl na svůj, na kterém už jsem strávil několik hodin. „Lehněte si na záda.“
Nikdo z nich se nepohnul a oba se dívali otráveně.
„Tak co je, to mi nemůžete věnovat pár vteřin?“ umál jsem se na ně.
Aahz zabručel a pak si lehl tak, aby se vedle něj taky trochu mohla vmáčknout Tanda.
Ukázal jsem nahoru. „Co vidíte?“
„Tmavěj strop a spoustu prachu,“ řekla Tanda,
„Vidím sám sebe, jak tady ztrácím čas,“ řekl nevrle Aahz. „Je tu spousta informací, který potřebujeme -“
Knihovnu naplnilo naprosté ticho. Po několika dlouhých vteřinách jsem se ozval. „Zajímavé, co?“
„A co?“ nechápala Tanda. „Mohl bys nechat těch blbostí a říct mi, vo co tady de?“
Mně už se mapa zdála tak jasná, jako kdyby byla natištěná na bílém papíru. „Ta kresba,“ ukázal jsem na nejjasnější čáry po její pravici.
„To je mapa,“ konečně rozeznal Aahz.
„Přesně tak,“ zaradoval jsem se, „A když se na ni
budete dívat dostatečně dlouho, zjistíte, kde se právě nacházíme.“
„Ach, můj bože,“ vzdychla pro sebe Tanda, když konečně rozpoznala obrysy zámku.
„Za pár minut, už uvidíte ty čáry jasněji,“ vysvětlil jsem. „Podívejte se napravo od místnosti, kde právě jsme.“
Nic víc jsem neřekl. Dal jsem jim čas, aby si to prozkoumali. Já se na mapu díval celé hodiny. Aahz nakonec řekl:
„Vypadá to jako chodba.“
„Kde? “ptala se Tanda.
„Z místnosti označené jako soukromá knihovna,“ řekl jsem jí. „Naproti královskému apartmá.“
„A vede dolů,“ vyzkoumal Aahz.
„Do místa, kde je soustředěná Síla celé oblasti,“ zasnil jsem se. „Máte tušení, jaké by bylo stát uprostřed takového ohniska energie?“
Tanda s Aahzem se na mě současně podívali.
„To si vůbec neumíš představit, mladej,“ řekl Aahz důležitě.
„Fakt,“ potvrdila Tanda a znovu se podívala na strop. „Ale jedině Skeeve by tam dolů mohl jít.“
„Já vím,“ vrátil se Aahz zase k mapě.
„Co tím máte přesně na mysli? “ zeptal jsem se s obavou v hlase. Představa, že bych měl jít tou starou chodbou úplně sám až někam do nitra hory, se mi vůbec nezamlouvala.
Aahz vzdychl, „Já jsem Sílu ztratil, Tanda je zabiják, ne čaroděj, a Glendě věřit nemůžeme. Je to na tobě, mladej. Jestli někdo z nás půjde dolů, budeš to muset bejt ty.“
Zíral jsem na střechu. Očima jsem projel starou chodbou až do středu hory, kde se soustředila nepředstavitelná síla, V tu chvíli jsem si docela uměl představit, jak ze mě nějaký upír vysává krev. Proti cestě do středu energie to vůbec nezní špatně.

Kapitola čtrnáctá
„Situace se lepší.“
MICHELANGELO

Zbytek noci se neuvěřitelně vlekl. Aahz a Tanda zůstali vedle mě na gauči co nejdéle, aby z mapy vyzkoumali, jak se odsud dostaneme. Všiml jsem si, že jakmile Aahz zjistil, že mapa je opravdu padělek určený pouze k osvobození Harolda a že žádná zlatá kráva neexistuje, začal směřovat velký zájem k odchodu. Podle mě sice trochu pozdě, ale přece.
Aahz zrovna seděl u jednoho stolu a já s Tandou jsme mu stáli po boku, když se otevřela stěna a vešel Harold. Otvorem jsem viděl, jak do bytu za koupelnou proudí denní světlo. Zdá se, že jsme v zemi upírů přežili další úplněk.
Harold vešel a podíval se na spící Glendu. Za celou noc se ani nepohnula,
„Pokusila se přeměnit?“ zeptal se.
„Jen pár vteřin při západu slunce,“ odpověděl Aahz. „Ale provaz ji zadržel.“
„Pak už je v bezpečí,“ ujistil nás Harold.
„Co ten provaz vlastně udělal?“ zeptal jsem se, protože mi nebylo jasné, jak by takový špagátek udržel pouhé děcko, natož pak člověka, který se chce stát upírem.
„V podstatě ji zachránila jeho magická síla, “vysvětlil mi Harold. „A jelikož jej měla na sobě celou noc, celý její systém se vyčistil a už se nic takového nebude opakovat. Schválně se jí koukni na krk, jestli se chceš přesvědčit.“
Přišel jsem ke Glendě. Z úst jí vytékal pramínek slin a vytvořil na polštáři mokrý flek. Malinko chrápala. Přiložil jsem jí prst ke spánku a opatrně jsem jí otočil hlavu
tak, abych viděl upíří kousance na krku. Místa, která mívala ještě nedávno zarudlá a zanícená, byla nyní naprosto zahojená. Z infekce zbylo jen pár bledých znamének, která vypadala spíše jako pihy.
„Úžasné,“ vydechl jsem.
Aahz se také přišel podívat. „To teda jo.“
„Ještě na ni provaz chvilku nechte, ať se prospí,“ navrhl Harold. „Prospěje jí to. Její tělo získá čas obnovit vysátou krev.“
Znovu jsem se na Glendu podíval. Chvilku mi jí skoro bylo líto. Pak jsem si vzpomněl, jak mě v tomhle světě chladnokrevně opustila a nehodlala se pro mě vrátit. Jakékoli lítostivé pocity byly ihned pryč.
„Tak jaká byla noc?“ zeptala se Tanda.
Harold jen pokrčil rameny. „Stejná jako všechny úplň-ky za ta nespočetná léta. Proměnil jsem se v krávu, žral trávu a spal vestoje.“
„Ach,“ pochopila Tanda. „To nám vysvětlíš ve zbytku svého vyprávění?“
Harold se rozesmál. „To je jeho část. “Pak se rozhlédl, „že je to docela úžasný pokoj?“
„To jo,“ přisvědčil Aahz. „Z některých knížek jsme se přiučili ještě něco z historie.“
Všiml jsem si, že se o mapě na stropě Aahz ani nezmínil. Také o ní nebudu nic říkat. Třeba o ní Harold ani neví.
„Dobrá,“ začal Harold. „Máte tedy jistý základ pro to, co se mi stalo a jak jsme se do téhle šlamastyky dostali. Půjdeme na sluníčko?“
„A co ona?“ zeptal jsem se a ukázal na spící Glendu.
Harold pokrčil rameny. „Dokud má na sobě lano, neprobudí se. Bude jí tady fajn.“
Následovali jsme ho do hlavní místnosti. Bylo báječné zase vidět světlo. Mě představy ideálního večera se značně lišily od noci strávené v zaprášené místnosti, kdy se člověk bojí, co se může každou chvíli stát.
„Nechcete něco k jídlu?“ zeptal se a zamířil do kuchyňky. Stáli jsme za pultem a sledovali ho.
„Cokoli kromě mrkvového džusu,“ usmál se na mě Aahz.
„To není moc vtipné,“ utrousil jsem uraženě.
Harold se na nás oba podíval a pokrčil rameny. Evidentně neměl ponětí, o co nám jde. „Mohu vám udělat sendvič s koňským masem, nebo s okurkou, nebo salát s čerstvými rajčaty. A k pití mám pomerančový džus nebo vodu.“
„Jé, oproti zbytku svého lidu si ty docela žiješ,“ poznamenala Tanda.
„Myslíš?“ zeptal se překvapeně. „Už jsem odtud nevyšel ani nepamatuju.“
„Máš mnohem lepší stravu,“ ujistil jsem ho. „Ale prozatím mi bude stačit sklenka vody.“
Aahz s Tandou byli také pro, a když vodu donesl, Aahz jej pobídl, aby zase začal vyprávět. „Dostal ses do bodu, kdy se tvůj lid domluvil s lidem hraběte Kráva, že se oni na většinu měsíce promění v krávy a tohle místo se zablokuje od magie. Co se změnilo?“
„No,“ přiznal Harold, ‚já jsem to změnil.“
„Proč?“ zeptal se Aahz o zlomek sekundy dřív než já.
„Protože jsem se domníval, že vím vše lépe. Že vím, co je pro můj lid nejlepší a jak vše změnit v lepší svět.“
„Raději se vrať o nějaký čas zpátky a vysvětli nám, jak tě to napadlo,“ navrhla Tanda.
Harold souhlasil. „Potkal jsem démona jménem Leila. Měl jsem malou restauraci a bar tady dole v ulici. Jednoho dne vešla dovnitř. Dali jsme se do řeči, ona mi vyprávěla o velikém světě za touhle dimenzí a pak mi nabídla, abych se stal jejím učněm, že prý mám velký magický potenciál.“
Mrknul jsem na Aahze, který mě ale naprosto ignoroval. Ani jednou Aahz neřekl něco o mém skvělém magickém potenciálu. Nebudu se ho ale ptát, jestli něco takového mám. Řekl by jen, že ne, a rozesmál by se.
„Leila mě vzala s sebou na cesty dimenzemi, ukázala mi stovky různých míst, naučila mě základní kouzla. Pak ji zavraždil nějaký zabiják.
Z jeho pohledu jsem snadno vyčetl, že i když už od té doby nějaký čas uplynul, pořád mu ta dívka chybí. Možná do ní byl dokonce zamilovaný.
„Po její smrti jsem si sehnal D-hoplák a vrátil se sem. Magický blok na starém zámku byl docela primitivní. Měl jen zabránit mému lidu a lidu hraběte Kráva ve vstupu. Ale nějaká kouzla jsem uměl, takže jsem se dostal dovnitř a blok zrušil.“

„Malé znalosti mohou být nebezpečné," přisvědčil Aahz a mrknul na mě.
Tentokrát jsem ignoroval já jeho.
„To jistě," přiznal Harold. „Zabydlel jsem se právě tady, našel místnost, v níž jste přespávali a začal studovat, co se vlastně mému lidu stalo. Čím více jsem o tom četl, tím víc jsem se usvědčoval v tom, že se pokusím svůj lid zachránit a jednou provždy odsud upíry dostat."
„Jinými slovy," shrnula jeho řeč Tanda, „vykopal jsi znovu válečnou sekeru."
Harold nad Tandinou strohou větou jen kývl. „V podstatě ano."
„A co se stalo?" zajímal se Aahz.
„Hrabě Krav se vrátil," pokračoval Harold.
„Cože?" divil jsem se. „Jak to? Vždyť mu muselo být už několik tisíc let."
„To ano," přisvědčil Harold.
Aahz mě provrtával pohledem. „Kdy už konečně pochopíš, že mocní upíři stejně jako mocní čarodějové žijí velmi dlouho?"
„No jo," bránil jsem se. „Tak pokračuj."
„Já jsem tehdy také vlastně netušil, že by hrabě ještě mohl žít," zastal se mě Harold. „Jelikož jsem zrušil kouzlo, které chránilo krávy, začal jsem shánět pomoc. Po jednom člověku jsem postupně shromáždil celý gang, oprostil jej od zaklínadla a začal osnovat plány. Sehnali jsme si koně a trénovali. Když nás bylo asi padesát, vyrazili jsme na porážku. Vyhledávali jsme krávy a zabíjeli je."
Nikdo ani nehlesl, a tak Harold pokračoval. „Naše armáda se postupně zvětšovala a pobíjela víc a víc krav. Přinášeli jsme sem všechny jejich lebky, abychom získávali větší Sílu. To byly tehdy časy."
Harold se díval jako stařec, který se zasnil a vzpomínal na dávné večírky.
„Kdy se tu objevil hrabě?"
„No, asi čtyři měsíce po začátku naší malé války. Přišel sem jednou v noci spolu se svými pěti nejmocnějšími upíry a skoro bez boje zabil všechny mé muže."
„Vsadím se, že jsi spoléhal na ochranný štít, viď?" odhadoval Aahz.
„Přesně tak," přiznal Harold. „Tolik jsem té ochraně věřil, že jsem neměl ani stráže."
„Stejně by to nepomohlo," usoudil Aahz, Tanda také kývla. Já tradičně neměl ani ponětí, proč to říká, ale Harold s ním také souhlasil.
„Není nutné zdůrazňovat, že hrabě Krav zuřil. Uvěznil mě tady a seslal na mě kouzlo, které mě každý měsíc promění v krávu. V době, kdy já žvýkám trávu, oni si pochutnávají na mém lidu."
„Jak už je to dlouho?" zeptal jsem se.
„Nevím to přesně," vzpomínal Harold. „Ani nemá cenu to počítat. Asi tak třicet let, možná více."
„A od té doby vás hrabě se svým lidem pořád zabíjejí?" divil se Aahz.
„To ne," vysvětloval Harold. „Začalo to před pár lety, kdy byl hrabě Krav zabit a vládu převzal jeho zástupce Ubald."
„Ubald si na rovnováhu zrovna nepotrpí, co?" odtušila Tanda.
„To ho vůbec nezajímá," souhlasil Harold. „Nechal se slyšet, že mého lidu je tolik, že mu s jeho lidem vystačí na párty na několik století."
„Alespoň nezrušil to kouzlo s krávama," konstatoval jsem.
„To nemůže, stejně jako to nešlo za hraběte Kráva," vysvětlil Harold. „Ale snaží se o to. V jedné místnosti koncentruje pomocí kravských lebek energii, kterou chce využít ke zrušení kouzla."
„To dává smysl," přemýšlel Aahz. „Tak velké a dlouhotrvající kouzlo je téměř nemožné zlomit. Ale není to naprosto nemožné."
„Má spoustu času." dodal Harold.
„A jak vznikla ta mapa?" zeptal jsem se.
„Když byl hrabě Krav ještě naživu a mě uvěznil tady, nikdo z nich tu nikde poblíž nežil. Jednoho dne se tu ukázal jeden kartograf. Žádal jsem ho, aby mi pomohl utéct. To prý nemůže."
„Ne, to vážně nejde," potvrdila Tanda.
„Proč?" nechápal jsem.
„Vysvětloval mi, že dokud se v jiné dimenzi do něčeho nezačne plést," řekl Harold, „může svou magii libovolně používat k přesunu kamkoli jinam. Může svobodně mapovat jakékoli území a dokonce se dostat skrz magii, kterou hrabě použil k mému uvěznění na zámku."
„To jsem z toho blázen," řekl Aahz. „Jak jsi ho přiměl lhát, že je tady kráva, která dává zlaté mléko, a ještě ke všemu k ní nakreslit kouzelnou mapu?"
„O krávě se zlatým mlékem se tam přeci nic neříká, zasmál se Harold. „Já jsem tou krávou, k níž mapa vede, a když mě někdo najde, jsem ochoten mu dát tolik zlata, co unese."
„Tomu rozumím," zasmála se Tanda.
Patřičně jsem si vychutnával střídání výrazů v obličeji mého učitele. Rozšifrovali jsme mapu, našli krávu a měli nárok na zlato. Řekl bych, že z toho Aahz musí slintat blahem. Ale současně je tu naprosto jiná záležitost, kdy se odsud musíme se vším tím zlatem dostat tak, aby nám v těle pokud možno zůstalo co nejvíc krve.
Harold si všiml Aahzova výrazu. „Ty jsi Pervers, viď?"
„Perfekt," zdůraznil Aahz a vycenil všechny zuby.
Nenáviděl, když mu někdo říkal Pervers. Naneštěstí se tak stávalo často, jelikož takovou pověst měli obyvatelé jeho dimenze,
„Promiň," omlouval se Harold. „Ale máš přeci rád peníze a zlato, že?"

Teď jsme byli na řadě my s Tandou. Od srdce jsme se rozesmáli. Aahz se na nás jen hrozivě podíval a pak přitakal: „Samozřejmě."
„Můžeš si odsud odnést všechny poklady, včetně zlata, všechno, co uneseš," ujistil ho Harold. „Tam vzadu jsou toho tuny. Ta skála je toho plná. Stačí, když mi pomůžete utéct."
Bylo mi jasné, že pravděpodobnost Aahzova odmítnutí se rovnala šanci, že by na Víru 6 vysvitl jediný sluneční paprsek. Ale ani mi to nevadilo. Měl jsem Harolda svým způsobem rád, A kromě toho jsem také kdysi ztratil svého učitele a my učňové musíme držet pohromadě.
„Ty znáš nějaký způsob, jak odsud utéct?" zeptala se Tanda Harolda a zadívala se na Aahze, jemuž se při pouhé vidině hromad zlata leskly oči.
„Kdybych ho znal, myslíš, že bych tu ještě kejsnul?" řekl smutným hlasem.
Aahz se na mě podíval a já jen pokrčil rameny. „Proč ne?"
Aahz se podíval na Tandu, Ta vzdychla. „Ale jo. Jak jsi řekl, když už jsme se dostali tak daleko.
„Paráda," zaradoval se Aahz, „Pomůžeme ti."
Bylo mi úplně jasné, že Aahz nemá nejmenší ponětí, jak odsud Harolda dostaneme. Ale jen samotný slib Harolda značně rozveselil.
Když jsme si ještě další hodinu s Haroldem povídali a ujišťovali se, že jsme nic důležitého neopominuli, věděl jsem toho o tom slavném Ubaldovi tolik, že jsem měl chuť na další dávku mrkvového džusu. Byl zosobněné zlo, byl skoro stejné starý jako hrabě Krav a se současnou situací byl nanejvýš nespokojen.
Aby toho nebylo málo, měl ještě velkou zálibu v pořádání párty. Divokých párty. Než se sluníčko poslední ráno úplňku přichystalo k východu, Ubald a jeho věrní se motali a klopýtali jako idioti. Jejich nebezpečnost tím nijak neklesla, ale klopýtali a mužům se zlatými lopatami často trvalo celé dny, než všechen dobytek sehnali z různých koutů zámku dohromady a odvedli jej zpět na soukromé pastvy.
Představa, že vejdu do obrovské ložnice a na zválené
posteli tam najdu dvě krávy, byla na mě moc.
Podle Harolda byla právě dnešní noc ta nejnebezpečnější ze všech úplňkových nocí. Už se nemůžu dočkat.
Nakonec Aahz rozhodl, že už jsme povídali dost dlouho. Všichni jsme tedy zamířili zpátky do knihovny, Aahz požádal Harolda, aby nám ukázal knihy, v nichž se píše o kouzlech seslaných na zámek, o kouzlech, kterými hrabě Krav všechny začaroval, a také chtěl znát vše, co Harold ví o magické energii, která zámek obklopuje.
Nejdřív jsme ale museli probudit Glendu. Chrápající a uslintanou Glendu. Co se mě týče, mohla zůstat tam, kde je. Ať si tu klidně spí třeba dalších sto let nebo do doby, kdy ve spánku zemře hlady. To je jedno.
Zdá se, že s ní Harold a Aahz mají ale jiné plány, které mi samozřejmě nehodlají sdělit.
„Jsi si jistý, že je vyléčená?" zeptal jsem se Harolda, když jsme se na ni dívali.
„Naprosto," ujistil mě. „Kouzelný provaz ji z toho dostal."
„Tak jo," řekl jsem, „Ale stejně, můžeme přes ní zase dneska před západem slunce pro jistotu dát ten provaz?
Aahz se zasmál. „To si buď jistej, že jí ten provaz dneska dáme. Věř mi."
Zíral jsem na něj, zatímco k ní přišel a rozvázal na provazu uzel. Pak zlaté lano vytáhl a složil si jej v ruce.
Za to, co nám Glenda provedla, bych jí přál zůstat krávou na větší část každého měsíce až do konce jejího života. Stejně už je to sobec, který pije krev, tak proč by to neměla mít se vší tou hovězí parádou?
Když z ní Aahz lano stáhl, vzbudila se, zasténala a nějak se jí povedlo posadit. Byla bledá v obličeji a měla skelný pohled. „Co se stalo?"
„Prospala jsi celou noc," oznámil jí Aahz.
„A chrápala jsi jako kůň," přidala se Tanda.
Chtěl jsem se jí zeptat, jak ví, jak chrápou koně, ale asi nebyl ten vhodný okamžik šťourat v jejím osobním životě.
Glenda si rychle sáhla na krk, kde už po upířím kousnutí nebylo ani památky. Určitě ji překvapilo, že už to nebolí. Byla překvapená a zmatená. Pak si všimla zlatého provazu v Aahzově ruce. Chvíli se Aahzovi upřeně dívala do očí. Pak se zeptala, jestli se málem proměnila v upíra.
„Ano, málem ano," odpověděl Harold. „Proto tě Ubald se svými upířími kamarády nechali žít."
„A ten provaz je to, co si myslím? " zeptala se Glenda a nespouštěla z Aahze oči.
Aahz jej zvedl. „Jen pro jistotu si ho dnes v noci také vezmeš. Slíbil jsem to svému učni, aby měl klid."
Chvíli na provaz koukala, pak kývla. „Myslím, že bych vám měla poděkovat."
„Jen nám pomoz se odsud dostat a jsme si kvit," řekl Aahz.
„Udělám, co je v mých silách," slíbila, „ale mohu nejdříve dostat sklenici vody?"
Harold se usmál. „Opravdu ;si vyléčená. Donesu ti
ji."
Vůbec nevím, proč si byl Harold tak jistý jejím vyléčením jen kvůli sklenici vody. Nebral bych to jako nějaké významné znamení. Nebo že by upíři měli žízeň jen na krev?
Harold prošel panelem do kuchyňského koutu. Když byl pryč, Glenda se podívala na Aahze. Její oči byly plné vzteku.
„Proč jsi mě prostě nenabodnul na kůl, když jsi měl šanci?"
Ta otázka mě naprosto ohromila. A také to, že se na Aahze zlobila, že ji nezabil.
„Přemýšlel jsem o tom," odpověděl Aahz.
Ukázal na ostrý kůl, který byl na starožitném prádelníku vedle Glendina gauče. Předtím jsem si ho nevšiml. Zase jsem byl ohromen.
Aahz pokračoval. „Myslím, že bys nám všem mohla být užitečná. Dosud se ti to moc nedařilo."
„Víš dobře, že ten provaz budu muset nosit do kon- ce života," vyčítala mu, „Každý úplněk, pokaždé, když budu skákat

dimenzemi, každou noc?“
„Vím,“ přisvědčil Aahz ledovým a hlubokým hlasem, který zněl zlobou, jakou jsem od něj ještě nezažil. „A jestli nám nepomůžeš, vypustím tě v téhle dimenzi na pastvu a nechám tě bez provazu. Většinu života pak budeš krávou.“
Zíral jsem na něj, protože jsem viděl svého učitele tak, jak se mi to často nepoštěstilo. Jako vždycky patrně věděl víc, než mi říkal. To, že jí pomohl, byla jen lest, aby ji měl pod kontrolou a udržel ji s námi. Dal si provaz do váčku a založil si ruce na prsou.
„A jestli chceš dostat dnes v noci provaz, abys přežila, budeš s námi spolupracovat a neušiješ na nás zase nějakou boudu. Jasný?“
Glenda se na něj nenávistně podívala, ale pak kývla. „Jasný.“
No, mně to moc jasné nebylo, ale v tu chvíli byla tak výbušná atmosféra, že jsem netoužil, aby mi to někdo vysvětloval.

Kapitola patnáctá

„Jdi po proudu.“
M. TWAIN

Ve velkých dobrodružstvích se někdy stává, že se prostě nic neděje. Přesně takový byl zbytek třetího dne úplňku. Aahz, Tanda, Harold a Glenda strávili celý den zahloubáni do knih a starých svitků, kde se snažili najít způsob, jak se dostat ven. Já jsem většinou jen seděl a poslouchal, dokud jsem vždy po pár minutách neusnul.
Když mi pak spadla hlava a trhla mnou natolik, že jsem se zase vzbudil, chvílí jsem poslouchal, až jsem opět usnul.
A tak to šlo pořád dokola. K večeru už mě pěkně bolel krk.
Asi půl hodiny před západem slunce nařídil Aahz, Glendě, aby si lehla na gauč, a pak ji převázal kouzelným zlatým provazem. Okamžitě usnula. Tak spolehlivý uspávači prostředek jsem ještě neviděl. Aahz by ho měl vzít s sebou do Possilta; mohli bychom na něm pěkně trhnout. Vsadím se, že by za něj král zaplatil majlant, když má špatný spánek.
Kdyby záleželo na mně, poslal bych Glendu ven, aby se stala krávou, žvýkala trávu a nechala se pronásledovat chlapíkem v bílém klobouku s lopatou. Ale na mně to nezáleželo, a tak ji Aahz uspal.
Asi dvacet minut před západem slunce nás Harold zavřel do knihovny, aby se sám stal na noc krávou a šel na pastvu.
V noci jsem chvíli spal, chvíli byl vzhůru. Stejně tak i Tanda s Aahzem, kteří si v bdělých chvilkách neustále četli. Když ráno Harold otevřel dveře a pustil dovnitř pár nádherných slunečních paprsků, byl jsem jak dosyta odpočatý, tak i k smrti znuděný.
Aahz rozvázal Glendu, aby ji vzbudil, provaz schoval do kapsy a všichni jsme šli do kuchyně, kde nám Harold připravil koňský steak s rajčaty. Říkal tomu slavnostní snídaně. Míval ji prý každý měsíc po poslední úplňkové noci.
Musel jsem ke svému vlastnímu překvapení přiznat, že to bylo výborné.
Po snídani se hovor stočil na útěk, což bylo po nudném dnu a noci plné strachu z upírů to nejzajímavější téma, jaké jsem si uměl představit.
Aahz se ujal diskuse a vyjmenoval naše možnosti.
„Jednou z možností je pokusit se utlumit clonu, která brání ve skákání dimenzemi. Kdyby se nám to podařilo třeba jen na okamžik, jsme odsud venku.“
„Takovouhle clonu jsem ještě nezažila.“ namítla Tanda. „Ani za všechna ta léta, kdy jsem byla zabijákem. Je pevnější než skála.“
„S největší pravděpodobností pramení z energie v nitru hory,“ odhadoval Aahz.
Vzpomněl jsem si na mapu na stropě a uvědomil si, že se o ní Aahz dosud Glendě ani Haroldovi nezmínil. Neměl jsem nejmenší tušení, co má za luhem, ale nechtěl jsem se mu do toho motat. Mohl bych něco prokecnout, jako tomu v minulost i bylo už mnohokrát.
Další možnost je najít prostě cestu ven ze zámku.“
„To jo,“ uvažoval jsem, „a proplížit se celým Donnerem a kolení policejní gardy.“
„Policejní gardy?“ divil se Harold.
„Je to skupina jezdců na koních, kteří o nás věděli daleko předtím, než jsme vstoupili do bran města,“
„Mě taky chytili,“ potvrdila Glenda.
„Takže mají nějaké kouzlo, které je upozorní, že se blíží nepřítel,“ usoudil Aahz. „Proti tomu bychom si mohli utvořit clonu.“
„To bychom ale museti vědět, co je to za magii,“ namítla Tanda.
„To bych tu stejně zůstal trčet,“ řekl Harold. Ukázal na dveře, které vedly ven z apartmá. „Je to jako snažit se projít zdí. Nejde to.“
„A cesta, kudy jsme sem přišli my?“ navrhla Tanda.
„Ale, klidně můžu projít místností s lebkami a dostat se až ke vchodu do tančírny,“ vysvětloval Harold. „Ale pak narazím na clonu.“
„A co třeba zkusit podlahu nebo okno?“ zeptal jsem se.
„Ani jsem se nepokoušel,“ odpověděl.
„Pochybuju, že by to šlo,“ odtušil Aahz.
„Ano,“ přisvědčila Tanda, „to bude asi vězeňské kouzlo. Bývá kolem dokola vězení. Je to jako velká neviditelná, a neprůchodná bublina.“
„Takže abychom mohli vzít Harolda s sebou, shrnul jsem to, „musíme zrušit i tohle kouzlo.“
„Ty jdeš s námi?“ zeptala se Glenda.
„Pokusím se,“ řekl Harold. Nepovažoval za nutné se Glendě zmínit, že za svou záchranu nabízí spoustu zlata. Ani my

jsme ji do možné dělby pokladu nezahrnuli.
„Mistře můj odedávný," obrátil jsem se na Aahze, „jak si stojíme s rušením kouzel? Zdá se, že obě hlavní únikové cesty jsou magicky blokovány."
Hodil na mě přísný pohled a pak mi odpověděl: „Kouzlo se dá zrušit několika způsoby. Buď musíš použít protikouzlo nebo kouzlu odříznout zdroj energie."
„Jelikož je to tady energií až moc nabité, ten druhý způsob nezní příliš proveditelně. Jak funguje to proti-kouzlo?"
„Už jsem je zkusil všechny," ozval se Harold.
Mrknul jsem na Aahze. „Můj učitel mě ještě nenaučil ani jedno."
„Až budeš mít na jejich použití dost sebekontroly," poučoval mě Aahz, „pak o tom možná budu přemejšlet."
„Když jsem tu byla první den, taky jsem jich pár vyzkoušela," přisvědčila Glenda. „Clona proti skákání dimenzemi se ani nehne."
„Taky jsem zkusila všechno, co znám," potvrdila Tanda a zamračila se.
Jelikož jsme ještě všichni tady, usoudil jsem, že měla podobný úspěch jako Glenda.
„Ani v těch knížkách jsem nenašel nic, co by nám pomohlo," přidal se Aahz. „Abych řekl pravdu, je to horší, než jsme si mysleli. Myslím, že to kouzlo, které udržuje všechny upíry proměněné v krávy a tvůj lid zase pod jejich kouzlem, které jim zabraňuje všechny krávy povraždit, je spojeno s oběma kouzly, která se pokoušíme zlomit."
„Pokud se věci mají takhle," řekl Harold zlomeným hlasem, „k mému vysvobození je třeba zlomit kouzlo, které sužovalo můj lid po celá staletí, a zároveň bych musel nechat upíry, aby můj lid zavraždili. To přeci nemohu udělat."
„No, já si myslím," řekl Aahz a usmál se, „že je tu jeden způsob, který by mohl fungovat. Kdyby se nám podařilo všechno zrušit najednou a přesně ve stejný okamžik."
„A jak?" divil se Harold.
„Taky bych to docela rád věděl," ozval jsem se.
Tanda se začala smát s Aahzem. „Udělat to kolem poledne."
Zamračil jsem se a podíval se na Aahze, který kýval a smál se na mě. Harold také svraštěl obočí.
Glenda se také smála, ale ne tolik.
„Všechny krávy jsou v tu dobu na pastvě," vysvětloval Aahz hlasem, který nabíral přesně takový tón, jako když provedu něco hloupého a on nemůže uvěřit, že tak hloupý mohu být.
„Je denní světlo." napovídala Tanda. „Do toho upíři…"
„Ach tak," pochopil Harold, „Samozřejmé. Sluneční světlo je zabije."
„No jasně," řekl jsem nahlas a předstíral jsem, že jsem tenhle fakt zrovna zapomněl, i když jsem tohle o upírech ve skutečnosti nevěděl. A proč bych taky měl? Než jsem se dostal do téhle pitomé dimenze, nikdy jsem upíry neviděl ani o nich neslyšel. Jediné, co jsem časem pochopil, je, že mají něco společného s úplňkem.
„Takže kdybychom nějakým způsobem odřízli zdroj síly toho velkého kouzla," přemýšlel Harold, „všichni upíři na jedné polovině planety by zemřeli."
„Přesně tak," souhlasil Aahz. „A ten zbytek na noční straně by si do svítání museí najít nějaký úkryt, což by tvému lidu poskytlo dostatek času, aby jich nějaké množství pobili."
„Aahzi, jen jediný dotaz."
Podíval se na mě a nic neříkal.
„Máš nějaký návrh, jak v téhle oblasti přerušit ten tok energie? "
Aahz se usmál, „To je právě ten problém, že?"
„Proč mám tušení, že se mi vůbec nebude zamlouvat to, co právě vymýšlíš?"
„No, možná proto, že právě nastává chvíle, kdy vstu-puješ do hry právě ty. "
Tanda se rozesmála.
„Tady něm nic k smíchu," řekl jsem.
„Ale je," odpověděla.
Zůstal jsem zírat na Aahze. Jednoho dne bych chtěl přijít, na způsob, jak mu vrátit zpátky jeho Sílu. Nemusel bych pak být jediným, kdo musí pořád dělat tu špinavou práci. Z výrazu jeho obličeje mě pojalo nemilé tušení, že tentokrát to pro mě bude opravdu špinavěj džob. Něco na způsob provrtání se do nitra obrovské hory a odříznutí zdroje mohutné energie.
„Než přijdeme na způsob, jak energii přerušit," začal Aahz plánovat, „musíme vědět, kudy přesně zámkem proudí."
Při těch slovech mi přeběhl mraz po zádech.
Kdykoli jsem svou mysl zpřístupnil proudu energie, cítil jsem velmi dobře, kolik jí tudy protéká. Přichází zespoda z nitra hory a proudí zámkem ven. Magická energie obvykle proudí oblohou. Musím si na ni sáhnout myslí a napojit se, abych mohl použít proměňovací či levitační kouzlo. Když nenajdu žádnou energii ve vzduchu, sáhnu pro ni do země, kde se nachází hluboko pod povrchem a kameny. Napojit se na vzdušnou siločáru je snazší, proto mě Aahz učil, že mám začít s ní.
Ale tento zámek je postaven přímo nad místem, odkud energie proudí všemi směry vzhůru k obloze. Pokud všechny tyto proudy měl někdo vyhledat, musel by umět najít siločáry, tedy dostat se nějak nad zámek a podívat se na to pěkně shora.
„Tak co budeme dělat?" zeptala se Tanda. „S činí začneme?"
„Nejdřív," přemýšlel Aahz, „se pokusíme zjistit, jak energie proudí do místnosti s lebkami. Tehdy tam přeci byla dost silná, a než se krávy proměnily v upíry, ještě zesílila."
„Opravdu?" divil se Harold.
Překvapilo mě, že chce Aahz začít zrovna odtud, ale dávalo to smysl. Musíme zmapovat celou strukturu energie a je

tedy logické začít v místě, kde je jí hodně.
Najednou jsem si uvědomil, o čem vlastně přemýšlím.
„Mapa," vydechl jsem nahlas.
Všichni se nechápavě otočili a zírali na mě.
„Mapa," zopakoval jsem a usmál se. Sáhl jsem do kapsy a vytáhl kouzelnou mapu, kterou jsme použili tolikrát, až jsme se dostali do téhle bryndy.
„No jo, to je vono," usmál se na mě Aahz. „Skvělá úvaha, Skeeve."
To je potřetí, co mě chválí v souvislosti s mapou. Měl bych ten svitek u sebe nosit pořad. Za celý rok mi Aahz nesložil tolik poklon.
Rozevřel jsem ji. Byla úplně prázdná. Nebylo na ní vůbec nic. Z nějakého důvodu to nebylo přesně to, co jsem čekal. Nevím přesně, co jsem si myslel, že na ní bude, ale bílý pergamen to nebyl.
„Tak to bychom měli," pokýval Aahz hlavou nad prázdným listem.
Podal jsem mu ji a natáčel ji tak, aby i ostatní mohli potvrdit, že na ní nic není. Jestli chce mapu bez čar, má ji mít.
„To je ta mapa od kartografa?" zeptal se Harold. „Ta, co vás sem dovedla? "
„To je ona," přitakal jsem.
„Co se s ní stalo?" divil se Harold.
„Dovedla nás sem," řekla Tanda.
„Aha," pochopil Harold.
„Tando," obrátil se na m Aahz, „umíš mapovací kouzlo?"
Tananda zavrtěla hlavou. „Obávám se, že tam mě schopnosti nesahají."
„Glendo?"
„Ne," odpověděla. „Když potřebuju mapu, jdu do kartografova stánku na Pakle a koupím si jí."
„Já taky," pokrčil rameny Harold.
Aahz se otočil a podíval se na mě. „Tak to bude na tobě, mladej."
„Dobrá," rezignoval jsem, „ale nemyslíš, že bych si to měl nejdřív trochu zkusit?"
Aahz papír zvedl. „Tohle je jediný kousek kouzelného papíru, který mánie momentálně k dispozici. Máš jen jeden pokus,"
„Tos mě uklidnil," znervózněl jsem.
„Kdybych nevěřil, že to zvládneš," ujišťoval mě Aahz, „myslíš, že bych chtěl, abys to zkusil?"
V tu chvíli mi nepřišlo vhodné připomínat, že tuhle práci Aahz nejdříve nabídl všem ostatním, než se obrátil na mě. Nemá smysl zkazit mu náladu, když se mě snaží povzbudit. Mě sebevědomí zvedal ještě řidčeji, než mi skládal poklony.
„Za chvíli jsme zpátky," oznámil Aahz ostatním a kývl na mě, ať jdu za ním. „Doufám, že s mapou."
„To já taky," prohodil jsem.
Aahz si to namířil rovnou přes travnatý koberec. Cestou jsme se museli vyhnout poněkud rozlehlejší hromadě kravince. Řekl bych, že tu Harold nemá žádného chlapíka se zlatou lopatou, který by za ním v noci postával. Aahz se zastavil u skrytého vchodu do místnosti s lebkami a otočil se na Tandu.
„Budeme tam pod ochranou?"
„Když budete kouzlit?" zeptala se Tanda. „No. nějaká tam bude, ale mohli byste se prozradit."
To se mi moc nelíbilo. Policejní oddíl, to by nám tu ještě chybělo.
Aahz se zastavil a na, chvilku se zamyslel. „A co vzadu v knihovně?"
„Tam je taková clona," ujistila nás Tanda, „že nic
nepronikne."
„To je pravda," souhlasil Harold. „Bude mnohem bezpečnější čarovat tam."
Aahz na mě mávl, ať jdu za ním. Znovu jsme prošli kolem kravského koblížku, pak z obýváku do koupelny a potom rovnou do staré knihovny. Tady už jsem strávil tolik času, že se mi sem vůbec nechtělo. Aahz za sebou zavřel dveře a pak prázdný pergamen položil na stůl, u něhož naposledy seděl.
Tady to půjde dokonce líp," řekl. „Uděláš to nadvakrát."
„Pořádně mi to vysvětli, já to pak zkusím."
Můj učitel kývl. „Nejdřív otiskneme na papír tu mapu ze stropu."
Podíval jsem se vzhůru, pak na Aahze. „To je dobrý. Ale jak to udělám?"
„To bude docela jednoduchý," ujišťoval mě Aahz.
„Jednodušší než levitace nebo proměňovací kouzlo."
Souhlasil jsem. Slovo jednoduchý mi v tu chvíli znělo jako rajská hudba. Měl jsem jen jeden pokus, takže čím jednodušší, tím lepší.
„Otevři svou mysl, nech do ní proudit energii jako dřív a usměrni její tok na střední úroveň."
„Hned?" zeptal jsem se.
„Hned," přisvědčil.
Udělal jsem vše podle instrukcí. Co se známe, dělal jsem to už tolikrát, že se to stalo skoro mou druhou přirozeností. Když bylo třeba, mohl jsem to udělat v mžiku. Když jsme tenkrát poprvé opouštěli srub mého starého učitele, Aahz mi řekl, že tomu tak jednou bude. Tehdy se mi to zdálo tak nemožné, že jsem mu nevěřil.
Dnes bylo pro mě získání energie pomocí mysli jednoduché, obzvláště tady, kde jí proudilo tolik. Stačilo jen kontrolovat, abych jí měl tolik, kolik potřebuji.
„Hotovo," oznámil jsem za chvilku. Proud energie mnou procházel a já jej mohl nasměrovat, kam jsem potřeboval.
„Teď si jedním tahem," radil mi Aahz, „bez přerušení představ mapu na stropě a pak si tu samou mapu představ na

papíře.“
Udělal jsem vše podle návodu. Energie mi pomohla získat přesnou představu stropní mapy, pak jsem si stejné čáry a tvary a slova představil na kouzelném papíře.
Uvolnil jsem energii a otevřel oči.
„Perfektní,“ zaradoval se Aahz a v hlase se mu odráželo velké nadšení.
Podíval jsem se na strop. Mapa byla stále na místě. Skvělé, neporušil jsem ji.
Pak jsem se kouknul na papír. Trochu jsem se bál, co spatřím. Byla tam ale kopie té samé mapy, jen všechny křivky byly zřetelnější a nacházela se tam některá slova, která si z mapy vůbec ani nepamatuji. A také ji nehyzdil žádný prach a špína. Nevěřil jsem vlastním očím. Na první pokus jsem zvládl úplně nové kouzlo!
„No no, abys neusnul na vavřínech,“ pokáral mě Aahz, jako by mi četl myšlenky. „To byla ta jednodušší část.“
To mě nezajímalo. Dokázal jsem to, a napoprvé. V tu chvíli mi na ničem jiném nezáleželo. „Tak co dál?“
„Stejné kouzlo použijeme na siločáry,“ pokračoval Aahz, „které zaneseme do mapy zámku.“
Věděl jsem, že to přijde. To ale znamenalo vystoupit ze své mysli a podívat se na siločáry celé oblasti. Když jsem to zkoušel naposledy, málem jsem se nevrátil do své vlastní mysli. Samozřejmě, že Aahz o tom pokusu vůbec nevěděl. Nechtěl jsem mu to říkat, protože by byl určitě naštvaný,
„Budeme potřebovat přípravu,“ řekl Aahz. „V to pevně doufám.“
Dal mapu na zem a já si musel stoupnout přímo nad ni. „Vidíš tam ty obrysy?“
Kývl jsem a díval se při tom na mapu, kterou jsem zrovna vytvořil. Byla skutečně nádherná. „Tak, až začneme,“ rozkazoval Aahz, „musíš si představit, jak se vznášíš nad siločárami. Třeba nad zámkem, když budeš muset. Stejně jako si myslí saháš po energii v siločáře, když chceš čarovat.“
„Dobře,“ potvrdil jsem, zatímco jsem pořád upíral zrak na mapu pod sebou, „ale nemůže se mi stát, že prostě někam odlétnu?“ Jenom když jsem takhle nad mapou stál, skoro jako bych se už vznášel.
„Dobrá otázka, mladej,“ pochválil mě Aahz, „Stačí, když si na nohu uvážeš šňůrku.“
„Co si uvážu?“ Podíval jsem se svému učiteli do očí.Bylo v nich vidět znepokojení. A to jsem to teprve zkoušel. Nevím, jestli měl víc strach o mě nebo o to, co se stane, když to nedokážu. Ale každopádně mu to nebylo lhostejné.
„Šňůrku, takovou, co mají děti na balónku,“ vysvětloval. „Představ si, jak ji máš přivázanou ke své skutečné noze a na druhé straně k tělu, které se vznáší v tvé představě. Až se pak budeš chtít vrátit, prostě sestupuj po šňůrce.“
Souhlasil jsem. Je to tak jednoduché, že bych to mohl zvládnout i já.
„Až dobře uvidíš na všechny siločáry, které proudí zámkem i kolem něj,“ pokračoval Aahz, „prostě zopakuj to samé, co jsi udělal s touhle mapou. Představ si je tak, jak je vidíš. Pak si je jediným tahem představ na papíře.“
„Dobře,“ pochopil jsem. „Myslím, že to zvládnu.“
„Až budeš připraven,“ couvnul Aahz, „prostě začni.“
Podíval jsem se na mapu u svých nohou a vryl si ji do paměti. Pak jsem vzlétl.
Alespoň tak jsem to cítil. Odpojil jsem se od toho, co mě drželo na zemi. Letěl jsem vzhůru. Zkontroloval jsem, že je šňůrka na svém místě. Byla na mé noze, a tak jsem se uvolnil a prostě se dál vznášel.
Vylétl jsem až nad siločáru, jejíž pomocí jsem mapu předtím vytvořil, pak nad střechu zámku. Tam jsem se ve slunečním světle vznášel na místě, přesně nad vrcholkem zlatého zámku.
Pode mnou proudily řeky modré energie, které prýštily z nitra zámku jako ze studny. Dělily se a tekly za hory a údolí do tuctů směrů.
Nechal jsem svou mysl přijmout všechny různé typy siločar, dokonce jsem se v duchu podíval až na dno samotného zámku. Viděl jsem všechny ty pramínky, všechny křižovatky a místa, kudy odtékaly pryč.
Když jsem je měl všechny, podržel jsem v mysli jejich
představu, vryl si ji do mozku a pak jí přenesl na mapu u svých nohou, kde jsem je zakreslil modrou barvou.
Vše trvalo jen okamžik. Naposledy jsem si prohlédl ty nádherné pestrobarevné siločáry a okolní krajinu. Pak jsem zatahal za šňůrku na noze a rázem jsem byl zpět ve svém těle. Než bys řekl švec.
Otevřel jsem oči a mrknul na Aahze. Můj učitel se smál, jako kdyby právě získal veškerý majetek Bazaru na Pakle.
„Báječné“ radoval se. „Někdy mě úplně ohromuješ.“
Bál jsem se podívat dolů, tak jsem raději couvnul.
Aahz mapu zdvihl a přidržel ji, abych na ni viděl. Černými čarami tam byla nakreslená první mapa zámku, kterou jsem tam podle stropu udělal.
A nad ní vedly siločáry. Kouzlo v mapě obsažené je udržovalo přesně tak, jak jsem je viděl se vznášet shora.
Nevěděl jsem, co říct. Aahz držel v ruce něco, co jsem sám vytvořil. Bylo to krásné a fungovalo to přesně podle našich potřeb.
Lépe než mělo. Nikdy bych nevěřil, že se siločáry budou neustále pohybovat ve vzduchu.
„Tak pojď, mladej. Ukážeme to ostatním. Musí vidět, jak jsi to krásně udělal.“
Otočil se a zamířil ke dveřím.
Poprvé za celou dobu, co jsme spolu, jsem v Aahzově hlase zaslechl náznak pýchy nad schopnostmi svého učně.
Možná se mi to dřív jen zdálo, ale tentokrát ne.
Byla to pýcha a dělalo mi to dobře.

Kapitola šestnáctá

„Své jméno dej na mapu. “
A. VESPUCCI

Všichni okolo mé mapy dělali veliký rozruch. A Tanda mě dokonce dlouze a nádherně objala. Moc jsem toho nenamluvil, protože jsem byl na svůj výrobek patřičně pyšný a bál jsem se, abych tu báječnou chvíli nezkazil nějakou hloupostí.
Nakonec Aahz mapu rozložil na stole a řekl: „Tak, dáme se do práce. Musíme tady někde najít místo, odkud bere kouzlo hraběte Kráva energii.“
Pozorně jsme sledovali modré siločáry. Vypadalo to, jako kdyby vycházely z půdorysu zámku a pak stoupaly vzhůru až k obloze.
Jelikož je mapa kouzelná, dají se z ní vyčíst i různá podlaží. Je to podobné, jako se dívat do akvária. Nádherné a zneklidňující zároveň.
„Podívejte se do podzemní části plánu,“ ukazovala Tanda.
Než jsem rozpoznal hlubiny zámeckého kolosu, mé oči se musely chvilku přizpůsobovat. Najednou jsem spatřil to, co měla má krásná přítelkyně na mysli. Ze země proudila celá řeka energie, která se najednou zúžila v malý pramínek. Musí tam někde být nějaký neviditelný odtok. Tolik energie může spotřebovat jen kouzlo, které má dosah na celou dimenzi.
„Řek bych, žes uhodila hřebíček na hlavičku, pokyvoval Aahz.
„Taky si myslím,“ přisvědčil jsem a vzpomněl si, jaký jsem měl pocit, když jsem se nejprve vznášel pod tímhle bodem a pak nad ním.
„Kde jste k tomuto plánu přišli?“ nevěřil Harold vlastním očím. „Nikdy jsem nic takového neviděl. Ta chodba tam není a nemám tušení, kam vede tenhle tunel.“
Mrknul jsem na Aahze, který se jen potutelně usmíval.
„Ale viděl,“ přesvědčoval jsem ho. „Je to nakreslené na stropě knihovny,“
„To není možné,“ kroutil Harold hlavou. „Vždyť je to podoba zámku z raných dob hrabete Kráva.“
„Tak se jdi přesvědčit,“ navrhla Tanda. „Taky mi chvíti trvalo, než jsem mapu rozehnala. Objevil ji Skeeve.“
Harold se na nás díval, jako kdybychom, se všichni pomátli, Nezazlíval jsem mu to. Kdybych tady žil takhle dlouho a musel tu být zavřený jako on, také bych nějakému cizinci neuvěřil, že přišel na něco tak důležitého.
Zasupěl a vyrazil do knihovny.
„Takže,“ začal jsem, „teď už víme, kde se hrabě Krav na energii napojil. Jak jej ale odpojíme?“
„Musíme sejít dolů,“ vysvětloval Aahz. „A pak je nutné alespoň na okamžik přerušit spojení, prostě siločáru nějak odklonit. To je celé.“
Podíval jsem se na masivní tok energie, který se řítil ven ze země. Umím se napojit na malé pramínky, ale není mi jasné, jak někdo může zablokovat něco tak obrovského. A nemám nejmenší chuť se to dozvědět.
Harold se vrátil s ohromeným a zároveň rozpačitým
pohledem.
„Když se nám to podaří přerušit,“ přemýšlela Tanda, „co myslíš, že se stane pak?“
Aahz se podíval na mapu. „Pravděpodobně se zruší všechna kouzla, která kdy lid hrabete Kráva vytvořil.“
„Můj lid bude zpátky při smyslech a navrátí se mu svobodná vůle,“ zasnil se Harold.
„Hm,“ pokračoval jsem, „a taky tu najednou budou pobíhat upíři každý den v měsíci.“
„Polovina z nich zemře v okamžiku, kdy se z krav v upíry promění,“ uklidnil mě Aahz. „A ti ostatní budou bez zdrojů, šatů, střechy nad hlavou a jídla, protože brzy vyjde sluníčko.“
„Myslíte, že si mí lidé budou všechna ta léta příkoří a podřizování se upírům pamatovat?“ zeptal se Harold.
„O tom nepochybuji,“ ujistil ho Aahz. „Ty si přeci také pamatuješ všechno, co se dělo před tvou záchranou, ne?“
Harold kývl. „Mí lidé po nich půjdou a většinu se jim jistě podaří zabít.“
„A ty budeš moci odejít,“ dodal jsem.
„Jestli se nám podaří upíří nadvládu nad mým světem zlomit, nebudu už chtít pryč,“ řekl rozhodně Harold, „Zůstanu tady a pomohu svým lidem začít znovu.“
Zavrtěl jsem hlavou. Všechno to znělo moc pěkně a hezky se to plánovalo, ale zatím jsme nic z toho nedokázali. A neřekl bych, že se tak v blízké době stane.
„Ještě nikdo nezodpověděl tu otázku, jak proud zastavíme. “
Nechtělo se mi ani nadhazovat další problém, a sice jak se vůbec do toho místa tam dole dostaneme. Nacházíme se skoro nahoře a zmiňovaný odtok je někde hluboko v podzemí, kam jistě už několik staletí nevkročila noha.
„Zlato,“ zašeptala Glenda unaveným hlasem. „Ten proud se dá zastavit zlatem, když se vám ho podaří správně zaměřit.“
Aahz byl zabrán do svých myšlenek a Tanda pravděpodobně dělala to samé.
Já s Haroldem jsme se podívali jeden na druhého. Jako učni jsme ani jeden neměli ponětí, co mají ostatní za lubem.
„Myslím, že by to šlo,“ přikývl Aahz. Podíval se na Glendu, „Dobrej nápad,“
Neodpověděla. Zdálo se mi, že čím jsme možné odpovědi blíže, tím je Glenda nevrlejší a zatvrzelejší. Stejně jsem na ni měl pořad ještě vztek za to, co mi provedla, a tak jsem se ani nehodlal zajímat, co se s ní děje.
„Tak teda k dalšímu problému,“ pokračoval jsem. „Jak se s takovým množstvím zlata tam dolů dostaneme?“
„Na přerušení siločáry ho nebude potřeba tolik,“ řekla Tanda. „Bude stačit tak akorát, a když budeme mít dobré propojovací kouzlo, můžeme zapojit okolní zlato.
Stačilo by něco plochého ze zlata.“ „Třeba zlatá lopata?“ navrhl jsem. Tanda přikývla. „To by šlo. Určitě bude stačit.“
Harold šel ke dveřím apartmá, kde rostla tráva. Zmáčkl nějaký bod na zdi a před ním se otevřely dveře šatníku. Sáhl dovnitř a vytáhl zlatou lopatu, přesně takovou, jakou měli muži v paláci. Asi tu kravské koblihy ničím jiným nesbírají.
„Tak, zlato bychom měli,“ řekl Aahz. „Tando, až, to budeme zkoušet, zvládneš udělat takové propojovací kouzlo, aby se na lopatu připojilo co nejvíce zlata?“

Tanda kývla. „Už jsem se jich za ta léta nadělala dost, když jsem stavěla štíty a zdi."
„Takže zpět k mě otázce," nedal jsem se. „Jak se tam dolů chcete dostat přes policejní oddíl?"
Aahz ukázal na místo na mapě. Nejdřív jsem nic neviděl, ale pak mi to došlo. Jeho prst mířil k onomu tunelu, kterého jsem se tolik obával. Nějak se mi v něm tam dole
nechtělo skončit.
„Koukni, kam to vede," vysvětloval. „Začni u tajných dveří vzadu v knihovně."
Udělal jsem to přesně podle jeho instrukcí. Soustředil jsem se na měnící se mapu a zaostřoval na labyrint pater, kterým se tajná chodba proplétala. Drala si cestu k hoře za zámkem, až skončila přesně v místností, v níž se proud siločáry ztenčoval, aby zásobil zmiňované kouzlo.
„Ten tunel má patrně svůj důvod, viď?" smál se na
mě Aahz.
„Když tu ještě hrabě Krav bydlel, chodil tudy ze svých komnat k hlavnímu zdroji energie," vysvětlil Harold.
„Tak už víš?"
„No, jdeme do podzemí," pochopil jsem a natáhl se k Haroldovi pro těžkou lopatu. „Jen doufám, že si nebudu muset cestu ven prokopávat."
„A já s tebou," díval se Aahz na mapu. Můj mistr měl zvláštní schopnost. Všechno uměl postavit do tak příznivého světla, že se divím, že se mi ráno daří vůbec se hýbat.
Oproti mým očekáváním nám trvalo poněkud déle, než jsme v knihovně našli tajný vchod do tunelu. Museli jsme totiž přestěhovat hromadu nábytku, starých knih a tolik svitků, že jsem je ani nespočítal. Svitky nám daly zabrat nejvíc, protože nám je Harold nedovolil jen tak odkopávat. Nakonec jsme se dostali k místu, kde by se chodba měla nacházet. Narazili jsme na kamennou zeď.
„Myslel jsem si, že tu nic nebude," řekl Harold. „Za všechny ty roky už ten pokoj trochu znám."
Nechtěl jsem mu připomínat, že opak je pravdou, jelikož mapy na stropě si také ani nevšiml.
„Ale vždyť je vše v pořádku," odporoval Aahz. Tak jsme tam tak všichni postávali v prachu. Já měl lopatu, Tanda mapu.
„Glendo?" oslovil ji Aahz. Přikročila k němu.
Tak rychlý pohyb jsem u svého mistra dlouho neviděl. Bleskově vytáhl provaz z kapsy, omotal jej Glendě kolem krku a utáhl.
Padla na zem, a než stihla říct bé nebo cé, spala jako zabitá. Byl jsem ohromen.
„Harolde," požádal jej Aahz, „vezmi ji za nohy a dáme ji na pohovku."
Haroldovi se ve tváři zračil stejný pocit, jako mně. Jen Tanda zase věděla naprosto přesně, co se děje. Aahz Glendu přesunul ke gauči, zkontroloval provaz a pak se podíval na Harolda. „Ať se děje cokoli, ať děláš nebo si myslíš cokoli, nerozvazuj ji, dokud se nevrátíme. Jasný?"
Harold kývl. „Ale nevím proč."
„Kvůli mapě," vysvětlil Aahz stručně. Tanda ji zdvihla a ukázala prstem jedno místo. „Podívejte sem," ukazovala. „Vidíte tu tenkou čáru, která vede ze sklepa až sem k nám?"
Podíval jsem se blíž. Nejdřív jsem neviděl nic a myslel jsem, že si vymýšlí. Pak jsem zahlédl modrou čáru. Vedla přesně k místu, kde byla Glendina židle. Seděla na ní v době, kdy jsem dělal mapu.
„Glendě se nějak podařilo napojit, řekl Aahz. „Nevšiml jsem si toho, dokud jsme všechno nenaplánovali."
„Takže o nás možná vědí?"
„Jo, mohou vědět, že se blížíme."
„Hm, to je paráda," přemýšlel jsem. Kolik jezdců asi stihnu zlatou lopatou praštit, než mi ji vezmou?
„Připraven?" zeptal se Aahz,
„Mám jít první?" divil jsem se, protože jsem pořád nevěděl, kam to vlastně míříme.
„Zatím vás povedu," uklidnil mě Aahz. Vzal pochodeň, kterou jsme si přinesli z prvního tunelu, a řekl mi:
„Trošku světla by neškodilo,"
Uvolnil jsem proudu trochu energie; jen tolik, abych pochodeň mohl zapálit. Není tomu tak dávno, co jsem měl i s tímhle kouzlem potíže. Před rokem jsem při jednom takovém pokusu s pochodní málem zapálil celou
knihovnu.
„Za mnou," vyrazil Aahz ke kamenné zdi.
A přímo skrz ni.
„To by taky mohlo pěkně bolet," zakňoural jsem a přistoupil za Aahzem ke kamenu. Lopatu jsem pro jistotu držel před sebou, kdyby se kámen z nějakého důvodu rozhodl být zase kamenem. Prošel jsem stejně jako Aahz. Tanda šla za mnou.
Tunel byl úzký, vytesaný z pevného kamene. Dolů vedly schody snad až do nitra země. Na jejich konec jsem ve světle pochodně vůbec nedohlédl.
Bylo tam chladno a plno prachu. Evidentně tudy nikdo nešel velice dlouho. Každým krokem jsme rozvířili těžký nános prachu, který pak jako oblak poletoval v míhajícím se světle pochodně.
„Máme ochranný štít?" zeptal se Aahz Tandy.
„Stejně jako v knihovně," ujistila ho Tanda. „Hrabě Krav si určitě nepřál, aby tenhle tunel někdo našel."
„To hraje v náš prospěch," oddychl jsem si. Aahz kývl, přesvědčil se, že jsme připraveni k sestupu a pak zvedl pochodeň tak, abychom všichni dobře viděli na schody. Vykročil do prachu.
Šli jsme dolů dlouhatananánskou dobu. Každým krokem jsme nakopli veliký oblak prachu. Nešlo mi na mysl, jak takový tunel vůbec někdo mohl vytesat. Šlo se mi špatně, a to jsme sestupovali dolů. Šplhat se tady po těch schodech

nahoru musí být výkon hodný snad jen vrcholového sportovce.
Uplynula snad celá věčnost, než jsme nakonec dorazili do míst, kde se tunel narovnal.
„Mapu," přikázal Aahz.
Tanda si stoupla na vyšší schůdek a naklonila se se mnou k Aahzovi, abychom ve světle pochodně a v rozvířeném prachu mapu dobře viděli. Podle ní jsme se dostali na konec tunelu. Rozhlédl jsem se po okolních kamenných zdech a stropu. Nad námi musí být několik tisíc metrů kamene. Raději jsem si nechtěl představit, jaký tlak muselo takové množství kamene vyvíjet na strop tunelu, kde jsme zrovna stáli.
Začal jsem se třást. Polila mě vlna paniky. „Můžeme jít dál?" navrhl jsem.
Tanda si vzala mapu a Aahz se na mě usmál.
Zelené šupiny měl celé zaprášené a ze špinavého obličeje mu jen žlutě žhnuly oči. Musím vypadat také tak hrozně, možná hůř.
„Malinká klaustrofobie?" zeptal se.
„O tom nic nevím," odpověděl jsem, protože jsem netušil, co to dlouhé slovo znamená. Aahz někdy zapomíná, z jakého zastrčeného kouta jistého zapadákova pocházím.
„Cítíš tlak té tíhy nad námi?" odtušila Tanda.
„Jo," vydechl jsem. „Víc, než se mi chce přiznat, dík
moc."
Aahz se rozesmál. „Už to není daleko."
„Tak jdeme," zápasil jsem s panikou, kterou zavinila vidina přibližujících se zdí.
Aahz mi věnoval dlouhý pohled, pak se otočil a vydal se po rovince dál tunelem. Svíral jsem zlatou lopatu těsně před sebou. Kdyby se tunel sesunul, budu alespoň pohřben s něčím, co bude stát za vyhrabání. Když jsme ušli asi sto kroků, tunel se stočil nahoru. Jeden schod za druhým. Nahoru a pořád výš a výš.
Byl jsem z toho šplhání tak unavený, že jsem úplně zapomněl přemýšlet o tom, jestli na mě tunel spadne nebo ne.
„Počkejte," zastavil nás Aahz, aby sám popadl dech. „Je tady hrozný vzduch."
Jakmile to řekl, také jsem si uvědomil, že se mi kyslíku nedostává. Nejen že se na mě možná celý ten kamenný kolos zřítí, ale ještě se tady udusím.
„Už tam skoro jsme," zasípala za mnou Tanda. Aahz kývl a po jednom schodu se šplhal dál.
Opíral jsem se o lopatu jako o hůl.
Krok. Ťuk. Krok.Ťuk.
Za námi se táhla ozvěna. Jestli náš plán neklapne, neumím si představit, že bych tudy měl jít ještě zpátky až do apartmá. Kdyby nebylo zbytí, jistě bych se o to pokusil, ale nechtělo by se mi.
Krok. Ťuk. Krok. Ťuk.
Šplhali jsme výš. Nekonečně dlouho. Jak je to možné? Copak jsme se otočili a jdeme zpátky k Haroldovu bytu?
Plíce mě pálily stejně jako kdysi, když jsem se jako dítě potápěl v rybníce a zůstal pod vodou příliš dlouho. V očích mě řezal prach a skřípal mezi zuby.
„Jsme na místě," vydechl Aahz sotva šeptem. Mrknul jsem zpátky. Pár kroků za mnou šla Tanda se zaprášeným obličejem a blátem kolem úst a nosu. Vypadala, jako kdyby měla každou chvíli vypustit- duši.
Přede mnou mezitím Aahz odsunul dřevěný panel a vstoupil.
Jako kladivo mě uhodil náraz čerstvého chladného vzduchu, když jsem Aahze následoval. V životě jsem snad nezažil nic příjemnějšího.
Nacházeli jsme se ve slušně velké místnosti, která mela nejméně padesát kroků na délku. Nebyl v ní ani kousek nábytku. Jen čtyři kamenné zdi, kamenná podlaha a kamenný strop. Evidentně jsme vešli jedinými dveřmi, které sem vedly. Nebyla tu ani okna. Nevím, odkud se pak bral ten nádherně svěží vzduch.
„Ach," ožila Tanda, když vyšla z tunelu a zhluboka se nadechla. Oba jsme pak hltali vzduch po celých douškách.
Aahz k nám přišel a vzal Tandě mapu. Než jsme popadli dech, důkladně ji prozkoumal. Za chvíli místnost přešel, ale pořád se držel u zdi.
Vím, proč se držel u kraje. Uprostřed pokoje totiž tekl masivní proud energie. Vycházel z podlahy a pokračoval dál stropem. Nic by se Aahzovi nestalo, kdyby jím prošel, ale nechtěl riskovat.
Zastavil se asi v polovině cesty kolem pokoje, znovu si prostudoval mapu a pak vykročil k nám.
„Tady," ukázal do vzduchu, „přesně tady se siločára odklání."
Ukázal vedle sebe na prázdnou zeď a naznačil, kudy se z hlavního proudu odděluje ten druhý.
Zhluboka jsem se nadechl a mírně pootevřel svou mysl, abych si proud prohlédl.
„Týjo," vydechl jsem a couvnul.
Tanda udělala vedle mě to samé.
„Ten je ale obrovský!" zkonstatovala.
Pár kroků přede mnou se valil proud čisté modré energie. Vytékal jako divoká řeka z podlahy a pryč stropem. Měl snad víc než čtyřicet kroků v průměru. Zahlédl jsem skrz něj Aahze, ale jen matně. Asi ve výšce hlavy, tak v polovině místnosti, se proud najednou znatelně ztenčil, z takových čtyřiceti kroků na méně než třicet.
Viděl jsem, jak se druhá siločára stáčí stranou a mizí přesně tím směrem, kam ukazoval Aahz. Ta byla zdrojem kouzla, které dostalo tuto planetu do současné podivné situace. Mému učednickému chápání se také vymykalo to, jak se hraběti Krávovi podařilo na jediné kouzlo oddělit tolik energie.
Podíval jsem se na svou malinkou zlatou lopatku a pak zpátky na běsnící modrý živel před sebou. Musel jsem se smát pošetilosti, která nám dovolila jen pomyslet na to, že bych s touhle hračkou mohl změnit takový vodopád.
Aahz se držel při zdi a vrátil se k nám.

„To přeci nejde," zdvihl jsem lopatu.
„Je toho plná místnost, Aahzi," podpořila mě Tanda s posvátnou úctou a respektem v hlase. „Takovou siločáru jsem v životě neviděla."
„To zvládnem," ujišťoval nás. Znovu jsem se mrknul na svou zlatou lopatičku a pak na proud modré energie. Jen jsem zavrtěl hlavou. Můj mistr je někdy chytrý, někdy naštvaný, ale právě teď se prostě zbláznil.

Kapitola sedmnáctá

„O těžbě zlata jsem už něco slyšel, ale tohle je směšné."
MIDAS REX

„Skeeve," zavolal na mě Aahz, „nevidíš náhodou, kde se od hlavního proudu odděluje siločára pro kouzlo hraběte Kráva?"
Přesunuli jsme se na tu stranu pokoje, kde si Krávovo kouzlo odebíralo energii z celé modré řeky, která tryskala rovnou ze země.
„Ano, je přímo před námi," odpověděl jsem.
Ukázal jsem Aahzovi, kde a v jaké výšce se odpojuje. Můj mistr přikývl.
K tomu jsem využíval část své mysli, jejíž pomocí jsem si mohl sáhnout pro energii a sám dělat kouzla. S ní jsem také na rozdíl od Aahze viděl siločáry; on svou Sílu ztratil a od té doby nic takového nemůže.
Energie pro Krávovo kouzlo opouštěla hlavní tok jako větev, která roste z kmenu velkého stromu. Jakoby odsekla část proudu, ještě chvíli rostla nahoru a pak odbočila do strany. Jakmile se stočila, zmiňované kouzlo ji pohltilo.
Přímo nade mnou se vznášel modrý pramen o délce jedné osoby. Ten musíme odseknout a nasměrovat ho zpátky k hlavnímu toku. Takže teoreticky víme, jak na to. Je to asi jako se pokoušet přehradit rameno řeky jediným rychlým pohybem a zůstat přitom suchý. Dokonce i tahle odbočka musí mít nejméně deset kroků v průměru. Je tedy mnohem širší než má zlatá lopatička. Přesto jsem vyrozuměl, že po mně Aahz stejně chce, abych pramen zkusil přerušit nebo dokonce zastavit. Tohle Kravské peklo přeci nepřemůžu.
Aahz se postavil za mě. „Musíme to udělat společně," řekl. „Tando, jakmile řeknu „teď", spojíš zlato na lopatě se vším zlatým, co tady v okolí zaregistruješ. Snaž se ho zapojit co nejvíc."
„Aha, takže vy jako tu lopatu chcete zvětšit, jo?" Začínal jsem pomalu plánu rozumět. „Přesně tak," ujistil mě.
Tanda kývla. „Budu to zlato muset udělat alespoň deset stop v průměru."
Tanda ten obrovský proud energie také viděla. Bylo jí jasné, že se pokoušíme o nemožné. „Já vím," kývl Aahz.
„Ty to uneseš?" zeptal jsem se, „Já tedy určitě ne,"
„Zkusíme to společně," uklidnil mě Aahz. „Ty hlídej směr, já lopatu zvednu. Musím se dostat pod ni. Až k ní Tanda připojí další zlato a začne ji roztahovat, velice rychle ztěžkne. Buď připraven, až řeknu. Nesmíme ji upustit."
Chápal jsem, ale lopata není zrovna nejlehčí. Neuměl jsem si představit, jak se s Aahzem pokoušíme zvednout zlatý blok deset stop široký, třebaže je tenký.
„Dokud nebude dost velká, musíme ji mít mimo proud," nabádal mě Aahz.
„Dobře," pochopil jsem. „Dáme se do toho, ať už jsme blíž dalšímu životu."
Aahz se rozesmál. „To se mi na tobě, mladej, líbí. Pořád si zachováváš smysl pro humor."
„Teď bych zrovna něco pozitivního opravdu potřeboval," vzdychl jsem.
Aahz si vlezl pode mě, pořádně se zapřel a já zatím zvedl lopatku nad hlavu, hned vedle postranního proudu energie. Až se Tandě podaří lopatu dostatečně zvětšit, necháme ji prostě padnout napravo a odříznout pramen energie ke kouzlu. Jestli se nám ale lopata převáží a spadne směrem k hlavnímu toku, nikdo neví, co se stane.
Aahz si dokonce nebyl jistý ani tím, co se stane, když odsekneme boční tok. Doufal, že nic, ale když jsem se ho zeptal, jistě to nevěděl.
„Teď!" zakřičel Aahz, i když jsme byli v místnosti jen my tři.
Kdyby nás sledoval někdo, kdo o siločárách nemá ponětí, musel by si myslet, že jsme se dočista pomátli. Aahz se přede mnou plížil, podpíral mou lopatu, kterou jsem se snažil držet ve vzduchu. Tanda stála se zakloněnou hlavou vedle nás a zírala někam do prázdna.
„Teď," řekla.
Vím, že se svou myslí natahovala po zlatě a spojovala jej s naším štítem.
„Už!" vykřikl Aahz znovu.
Lopata se najednou začala zvětšovat a těžknout. Vzepřel jsem se a Aahz měl také co dělat. Ohromilo mě, jak rychle nabírá na váze. Lopata byla obrovská a já musel hodně bojovat, abych ji neupustil. Snažil jsem se ji alespoň udržet v klidu.
„Ještě tak jednou tolik!" funěl Aahz námahou. Lopata byla čím dál tím těžší. Aahz je jedním z nejsilnějších démonů, jaké znám, a přesto toho má plný brejle, jak se říká. Já se lopatu snažil držet v klidu a zároveň alespoň trochu nadzvedávat. Pochyboval jsem, že je to něco platné, ale věděl jsem, že se mi ta snaha později vyplatí.
Lopata rostla a rostla, čím dál tím rychleji.
„Už to bude!" procedil zuby Aahz, protože veškerou sílu věnoval lopatě. Ta se podobala obrovské minci.
„Teď" vydechl Aahz.
Zatlačil jsem ji do strany a nechal lopatu spadnout směrem k proudu energie. Tanda ještě přidávala další zlato. Lopata projela modrou siločárou jako zlatý nůž.
V tu chvíli jakoby celá místnost vybouchla.
Odmrštilo mě to na kamennou zeď, o kterou jsem se praštil do hlavy.

Tanda klopýtala až ke dveřím, kde se zastavila o dřevo. Měla zavřené oči, takže jsem nepoznal, jestli není zraněná. Aahz byl rozpláclý na zdi vedle mě.
Na místě mě držela síla, jakou jsem nikdy nezažil. Mezitím se zlato prokousávalo proudem přesně podle našeho plánu. Zatím je vše v pořádku. Nemohl jsem tomu uvěřit.
Pak ale lopata znovu rostla a rostla, protože do ní přecházelo víc a víc zlata. Něco se pokazilo. Tanda přeci měla proud zlata zastavit, když štít siločáru protnul. Ale evidentně do lopaty přicházelo další zlato. Postranní větev energie už byla dávno odříznutá, ale zlatý štít teď pomalu padal k hlavnímu kmenu a jak rostl, pomalu se do něj nořil.
Pak jakoby se místnost rozlétla a obrovský tlak mi přimáčkl hlavu na kámen tak, až jsem padal někam do tmy. Vůbec se mi to nelíbilo.
„Skeeve!“
„Skeeve! Slyšíš mě?“
Hlas se ozýval odněkud zdálky, jako kdyby musel ještě překonat nějakou horu. Bylo mi to jedno. Venku je tma a já chci ještě spát.
„Skeeve!“
Hlas se přibližoval; alespoň tak se mi to zdálo. Měl jsem tmu před očima. Snažil jsem se je otevřít, ale žádné světlo nepřicházelo. Bolel mě každičký sval v těle a patrně jsem také spadl z postele.
„Skeeve, jestli mě slyšíš, zapal pochodeň.“
Teď už té tmě rozumím, ale pořád nevím, kde to jsem. Kolem se něco hýbe, ale přes tu tmu si nevidím ani na špičku nosu. Aahz se asi snaží přijít na to, proč nefungují
světla.
Šátral jsem po podlaze kolem sebe, ale žádnou pochodeň jsem nemohl najít. Není tu. Ani nevím, proč jsem si myslel, že by tam být měla. Pořád ji nemohu najít. Podlaha byla studená jako kamen a také tak tvrdá.
„Skeeve, tak co je s tím světlem?“
Teda už mi ten Aahz začíná lézt na nervy. Venku je tma. Proč mě nenechá spát? Odtrhnul jsem si kus košile. Jako kdybych něco podobného už někdy dělal. Ale vzpomínám si jen tak mlhavě.
Držel jsem látku před sebou, soustředil jsem na ni svou mysl a pokusil se najít trochu energie, abych ji za-pálil. Bylo to těžké, ale nakonec jsem jí našel alespoň tolik, abych látku uchopil a zažehl malinký plamínek.
V mihotavém světle místnost ožila, Asi deset kroků ode mě seděl Aahz opřený o kamennou zeď. V klíně měl složenou Tandinu hlavu. Kromě obrovského fláku tenkého šedivého kovu, který ležel uprostřed místnosti, tu nebylo nic.
„Už sem se o tebe začínal bát, mladej,“ přiznal se Aahz. „Sem rád, že žiješ.“
„Já jsem se o sebe taky bál,“ nerozpakoval jsem se.
Pomalu jsem si začal vzpomínat. Jsme tu přeci kvůli tomu, abychom odřízli zdroj energie pro dávné, mocné kouzlo hraběte Kráva. Ta velká šedivá placka na zemi je moje lopata, tedy spíše to, co z ní zbylo.
Tanda Aahzovi v klíně zaúpěla a snažila se posadit.
„Pomalounku,“ radil jí Aahz, „Dostala jsi pěknou ránu do hlavy.“
„To cítím,“ vzdychla Tanda. Pak se rozhlédla a usmála se na mě. „Jsem ráda, žes to taky zvládl.“
„To ti povím teprve ráno,“ řekl jsem, protože se mi pomalu začínaly vracet vzpomínky.
Zasmála se, ale pak se chytila za hlavu a sykla bolestí.
„Říkal jsem ti, ať to tak neženeš,“ vyčítal jí Aahz.
„No co,“ odsekla za chvíli Tanda, „Zvládli jsme to?“
„Nevím,“ odpověděl Aahz. „Skeeve, zvládli jsme to?“
Ještě chvíli jsem se jen tak opíral o zeď a držel ten kus hořící látky, než mi došlo, co po mně chce. Pak se mi rozsvítilo. Mám se podívat, jestli se zastavil proud energie ke Krávově kouzlu.
To můžu. Nebo jsem si to aspoň myslel. Otevřel jsem mysl a hledal proud modré energie, kterého byla tahle místnost ještě nedávno plná. Nic. Zmizely oba proudy, hlavní i ten menší. Místnost byla kompletně prázdná. Bez nábytku, bez energie.
„Jo,“ vydechl jsem. „Zvládli jsme to. Možná až moc.“
„Všechno je pryč?“ zeptala se Tanda a ani nepohnula hlavou.
„Všechno je pryč. Hlavní proud, i ten zbytek.“
„No, tohle bude ještě zajímavý,“ usoudil Aahz.
Látka už mi málem popálila prsty, tak jsem se vymrštil a rychle se natáhl pro pochodeň, abych ji ještě zapálil. Pak jsem ji zdvihl a rozhlédl se. Na druhé straně pokoje, kde předtím určitě nic nebylo, se teď najednou otevřela klenutá chodba. Vanul z ní svěží větřík a procházel až do tunelu, jímž jsme sem přišli.
„Měli bysme se jít podívat, co sme to vlastně provedli,“ navrhl Aahz. „Můžete chodit?“
Oba jsme se zkusili postavit na nohy. Zdá se, že až na pár modřin a boulí jsme z toho vyvázli docela dobře. Bude zajímavé zjistit, jak si vede zbytek obyvatel zámku.
„Musíme se vracet tím tunelem?“ představoval jsem si ten sestup ve svém současném stavu.
Aahz zakroutil hlavou. „Jestli se nám nepovedlo Krávovo kouzlo zastavit, nepomůže už nic. To znamená, že se odsud nikdy nedostaneme. Tak proč se dál schovávat?“
„Neříkal jsi, že jsem to já, kdo myslí pozitivně? zavtipkoval jsem.
„I mistr se může od učně něčemu naučit,“ opáčil Aahz.
Dobelhali jsme se ke dveřím a plnými doušky nasávali nádherný čerstvý vzduch. Chodba se asi po padesáti krocích stáčela. Za zatáčkou bylo schodiště. Lézt po schodech nás bolelo, ale aspoň vedly k tomu báječnému vzduchu.
Nahoře se chodba opět stočila a dovedla nás ke klenutému oblouku porostlému pestrobarevnými květinami. Aahz se

jimi prodral a pomohl Tandě. Octli jsme se v opojném odpoledním slunečním světle. Slova nedokáží popsat, co pro nás znamenal svit slunce po několika hodinách strávených pod tunami kamení, pak uprostřed energetického výbuchu a probuzení v černočerné tmě.
Na trávníku před námi ležela lopata. Měla stejný tvar jako moje zlatá lopatička, jen na ní žádné zlato nezbylo. „Koukněte na to," zíral Aahz. V rohu trávníku ležela hromada něčeho, co vypadalo jako kráva, a kouřilo se z ní.
Vypadá to, že jsme Krávovo kouzlo zlomili," zaradoval jsem se.
„Určitě," ukazovala Tanda na lopatu. „Obě jeho části. Ten, kdo tu lopatu používal, už odešel. A přední brány zámku jsou otevřené."
Měla pravdu. Ale všiml jsem si, že také zmizel zlatý proužek, který bránu zdobil. A také zlatý lem ze zdí je pryč. Pomalu jsem se rozhlédl. V dohledu není ani kousíček zlata. Tanda zřejmě spotřebovala na své kouzlo všechno zlato z okolí.
Vyrazili jsme ke kouřící hromadě, až nás asi dvacet stop od ní zastavil hrozný puch. Byla to upíří kráva. Nohy jí ale trčely do vzduchu a kůži měla spálenou na uhel. Asi zemřela hned po vzplanutí, než se stihla proměnit do upíří podoby.
„Jaká škoda," vydechl Aahz a díval se na hořící zvíře.
„O čem to sakra mluvíš?" zeptal jsem se. „Vždyť to byl krvežíznivý upír."
„Ne," zavrtěl hlavou Aahz. „Je mi jen líto toho masa. Dneska už dobře propečené stejky nikdo nejí."
Otočil se a usmál se na mě. „Cos myslel, kuchtíku?"
„Ještě pěknejch pár let nechci stejk ani vidět," oklepal jsem se.

Kapitola osmnáctá
„A kde je zisk?"
TERBCTUS

Vítězové nebo poražení, ve chvíli, kdy jsme se vrátili k Haroldovi a Glendě, jsme byli ještě pěkně unavení. Ze svých dosavadních hrátek s usměrňováním energie jsem si odnesl jedno ponaučení: když je po všem, člověk je značně vyčerpaný.
Hned na první pohled jsme si nemohli nevšimnout, že Harold zřejmé rozvázal Glendu. Seděla naproti němu u stolu uvelebená na židli. Další změnou byl jeho nově nabytý duševní klid. Zvedl se a šel nám v ústrety.
„O mí drazí přátelé! Zdá se, že vám mohu jen gratulovat, řekl a předvedl svůj nejširší úsměv. „Vše nasvědčuje tomu, že vaše snaha zlomit kouzlo se vydařila."
„To ale není všechno," zabručel Aahz temně a založil si paže na hrudi. „Myslím, že nám v tuhle chvíli dlužíš pár vysvětlení. Pár dodatků ke svému původnímu příběhu."
„Ale jistě, jistě," usmál se Harold a nabídl nám židle.
„Je mi jasné, že už jste v mém příběhu objevili několik mezírek."
„Řekněme to asi takhle. Prostě nám tvá fakta tak úplně nezapadají do sebe," procedila Tanda sevřenými rty.
Harold kývl. „Přiznávám, že když jsem vám vysvětloval situaci, vynechal jsem nebo mírně změnil pár drobnějších detailů."
„Prostě nám to hned vysvětli," zahřměl Aahz, „a my sami usoudíme, jak nevýznamná jsou ta fakta pro nás."
„Dobrá. Tedy zaprvé by možná bylo vše jednodušší, kdybych vám prozradil, že se nejmenuji Harold. Ve skutečnosti jsem samotný hrabě Krav."
„Ten upír?" vyhrknul jsem a nedokázal jsem ve svém hlase potlačit všechnu tu hrůzu a strach.
„Ano, jsem hrabě," ujistil mě Harold/Krav, „ale už ne upír. To nás pravděpodobně přivádí k jádru dilema, v němž jsem se octnul.
„Jistě si vzpomínáte na mé vyprávění o učitelce Leile. No a ta mě naučila například tomu, jak se bránit ošidnostem a potřebám upírů a jak vést normální život. Mám na mysli normální ve smyslu někoho, kdo umí používat magii."
S posledním poznatkem jsem se ztotožňoval, ale hrabě pokračoval dál.
„Do mé dimenze jsme se vrátili s úmyslem přeměnit mé druhy upíry v obyčejné lidi. Všichni obyvatelé by tu tak mohli žít a pracovat společně jako rovnocenné bytosti. Ostatní upíři však nesdíleli mé lidské úmysly a chtěli dál pokračovat ve svých rolích pánů a vládců. Tehdy jsem se pokusil vést vzpouru lidí, která skončila smrtí mě mistrové a mým uvězněním. Napadl nás právě Ubald. Kromě toho byl celý můj příběh pravdivý."
„Tak proč jsi nám to neřekl už dřív?" divila se Ta-nanda. „Mohli jsme ti pomoci ze vznešenějšího důvodu."
„Možná ano," přemýšlel Krav. „Ale mám spíše zkušenost takovou, že lidé pomáhají raději z chamtivosti než z dobré vůle. Obzvláště když lidi o pomoc žádá upír, lépe řečeno přeměněný upír."
„Když už jsme tak u toho," ozval se Aahz, „myslím, že jsme mluvili o jakési odměně?"
Krav výmluvně rozhodil rukama.
„Co na to říci?" pokrčil rameny. „Když jsem vám odměnu nabízel, myslel jsem to fakt upřímně. Nečekal jsem ovšem, že si s kravským kouzlem poradíte takovým způsobem, že všechno zlato v dimenzi proměníte v olovo."
Rozhlédl jsem se po bytě a zjistil, že zřejmě mluví pravdu. Kde kdysi bývalo přepychové zlaté zdobení, tam nyní nebylo nic než obyčejný stříbřitý kov.
„Ve skutečnosti jsem doufal," pokračoval Krav, „že se tu chvíli zdržíte a pomůžete mi tu obnovit řád a pořádek. Evidentně jste zběhlí v různých dimenzích a vaše znalosti a zkušenosti by byly nedocenitelné. Jistě bychom za nějakou dobu našli za váš čas odpovídající odměnu."
„Řekla bych, že je řada na mně, abych se ujala slova," vstala Glenda. „Nejsem nijak zdatná ve slovíčkaření. Je čas odepsat ztráty a zamířit k domovu."
„Cože? Bez podílu na odměně?" vyhrkla Tanda bez okolků.

„No, fakt to byl velkej kšeft," odsekla Glenda. „Podíl z ničeho rovná se ničemu."
„Chceš říct dva podíly, ne?" zašeptal jsem.
Několik dlouhých vteřin se na mě všichni nechápavě dívali. Pak se Glenda uchichtla.
„Tak jsi na to nakonec přišel?"
„Ty jsi ten Přesunovač z Bazaru, viď?" řekl jsem vítězoslávně. „Skákala jsi o jeden krok před námi a chtěla sis urvat dva podíly namísto jednoho. Pak ses nás dokonce pokusila zbavit, aby sis mohla poklad nechat celý pro sebe."
„Hej! Nemůžeš ubohému děvčeti vyčítat, že to zkusilo," pokrčila Glenda rameny. „Když jsem byla svědkem tolika skupin, jak se podle té mapy plahočí, napadlo mě, že se na jednu z nich zkusím pověsit a uvidím, co to udělá. Víte, už jsem do téhle honby za pokladem investovala hodně námahy a zatím jsem z toho neměla ani měďák."
„Ale když jsme se poprvé potkali na Víru, nepřiznala jsi, žes Přesunovač," namítla Tanda.
„Lhala jsem," přiznala prostě Glenda. „Jedno z nej-střeženějších tajemství Přesunovačů je, že když svou mysl soustředíme na jednu podobu, můžeme si ji udržet. Když se mě Skeeve tak otevřeně zeptal, myslela jsem, že jen hádá. Tak jsem jej trochu oblafla. Zajímalo by mě, jak na to přišel."
„Tenkrát jsem opravdu jen hádal," přiznal jsem. „Nedocházelo mi to až clo chvíle, kdy ses mě zbavila v Krávově."
Podíval jsem se na Aahze a Tandu.
„Vím, že jste si oba mysleli, že jsem se nechal pobláznit její pěknou tvářičkou, a ona mě pak mohla takhle napálit," řekl jsem, „a do jisté míry jste měli pravdu. Ale znám se lépe, než do mě vidíte vy, a čím více jsem o tom přemýšlel, tím víc mi přišlo, že jsem nemohl být tak naivní. Pak jsem si vzpomněl na nátlakové kouzlo tehdy v Přesunovačově stanu. Bylo to ono, že, Glendo? Na tohle kouzlo jsem obzvláště citlivý a jeho pozůstatky bohatě stačily, aby zaručily mou obětavou spolupráci."
„Přihořívá," přiznala. „Popravdě řečeno jsem to kouzlo s tebou používala ve slabší podobě a s přesným zacílením, aby jej ostatní nevycítili a neuhodli, o co jde. Myslela jsem, že ty sám nemáš dost zkušeností, abys na to přišel. Mýlila jsem se."
„To bych řekla," otočila se na mě hrdě Tanda. „Viď, Skeeve. Dobrá práce."
„No, jak už jsem řekla, je čas odejít."
„Ne tak rychle," zastavil ji Aahz. „Tak zaprvé, shodneme se všichni na tom, že jsi porušila naši smlouvu a nejednala jsi s námi čestně, tudíž veškerá naše ujednání se ruší?"
„Jistě," pokrčila Glenda rameny, „Jak říkám, jedna,dvě nebo žádná část ničeho je pořád nic."
„Ehm, pak tedy zadruhé," zaradoval se Aahz, „jsem si jist, že by ti neudělalo velkou radost, kdyby se na Bazaru rozneslo, že jsi hrála se svými klienty špinavou hru a lovila jsi v cizím revíru, že? To by tvé reputaci nijak nepřidalo a vlastně reputaci Přesunovačů vůbec.
Glenda nebezpečně přimhouřila oči.
„Ty se mi snažíš vyhrožovat?"
„Vůbec ne," řekl Aahz a vycenil všechny své zuby. „Vlastně se na naše mlčení a diskrétnost můžeš plně spolehnout. Už se o tomto dobrodružství ani o tvé roli v něm nikdy nezmíníme, dokonce ani mezi sebou."
„Opravdu?"
„...Za jistou cenu."
„To mi bylo jasný," dala Glenda oči v sloup. „Perver-sové!"
„Perfekti," opravil jsem ji, „a to malé přeřeknutí tě bude stát ještě něco navíc,"
Aahz ke mně vyslal lišácký pohled a pak se otočil na Tandu.
„Tando, drahoušku?" oslovil ji sladce. „Co bys řekla tomu, že bys tady Glendu doprovodila domů a dořešila s ní detaily naší dohody, zatímco my to se Skeevem dokončíme tady? Na Bazaru se vyjednává mnohem lépe. My si vezmeme D-hoplák a sejdeme se s tebou v Possil-tu."
„S radostí," usmála se Tanda. „Pojď, zlato. Čeká nás dlouhý rozhovor."
Obě dámy se postavily vedle sebe a pak s tichým BAMF zmizely. Glenda se ani neobtěžovala s loučením. Nemůžu říct, že by mi to zlomilo srdce.
„Řekl bych, že je to od vás pěkné," uznal Krav. „Klidně jste jí mohli zničit reputaci."
„Reputaci?" procedil mezi zuby Aahz, „Co si asi myslíš, že by se stalo s naší reputací, kdyby vyšlo najevo, že jsme tímhle vším prošli bez jakéhokoli ocenění naší námahy?"
„To nemusí být tak úplně pravda, Aahzi," namítl jsem.
„Vážně? Jsme v dimenzi, kde neexistují peníze a všechno zlato jsme zrovna přeměnili v olovo," supěl Aahz, „žádnej velkej zisk tady teda nevidím."
„No, alespoň je tady to, co Tanda vymlátí z Glendy za to, že budeme mlčet."
„To bude cena za to, co nám provedla. Ne za naši námahu."
Obrátil jsem se na hraběte Kráva,
„Opravte mě, jestli se mýlím," požádal jsem ho. „Dohoda zněla tak, že za naši pomoc dostaneme tolik bohatství, kolik uneseme. Bohatství, ne konkrétně zlata. Zlato bylo prosté první pochopitelnou volbou. Je to tak?"
„Ano, to souhlasí," přitakal hrabě,
„Takže co třeba jedna z těch kravských lebek dole v hrobce?"
„Kravská lebka?" zamračil se Aahz.
„Třeba ta, co visí na zdi a je vyzdobená různými drahokamy?"
„Ten starý lapač prachu? Ona tam ještě je?" Krav byl upřímně překvapen. „Jistě. To zní spravedlivě. Když tu chvilku počkáte, přinesu vám ji."
Vykročil směrem do místnosti s lebkami.

„Víš, chlapče," objal mě Aahz kolem ramen, „někdy to s tebou vypadá docela slibně."
„No, není to moc, ale lepší než nic," rozzářil jsem se. „Zdálo se mi to lepší, než ten druhý nápad."
„Jakej?"
„Proměnit olovo zpátky ve zlato. Ale nebyl jsem si jistý, jestli už to někdy někdo zkoušel."
Aahz na chvíli ztichl,
„Mladej," řekl nakonec důrazně, „zdá se mi, že se toho o magii musíš ještě hodně učit,"

Robert Asprin Myšn impasybl aneb
Svérázný mýtus.
Z anglického originálu
MYTH-ION IMPROBABLE
přeložila Bc, Helena Emmerová
Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba Laser Books, s.r.o.
Litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství Luboš Falout - Perseus
jako svou 180. publikaci
Plzeň 2002, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 130 Kč
ISBN 80-86481-29-8